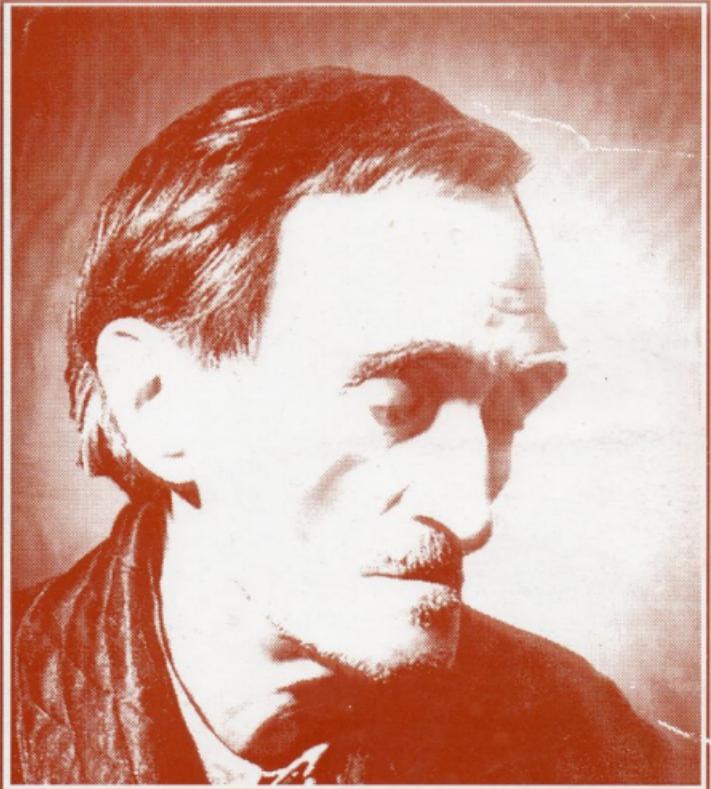

REVISTĂ NOASTRĂ

Din cuprins

- ADOLESCENTUL IN REAL ● POVESTEA VORBEI ●
- "SUNT SOLITARUL PUSTIILOR PIETE" ● ORIENTALIA ●
- "DINTRE SUTE DE CATARGE" ● REALIA ●
- AUR SI ARGINT PE MERIDIANELE LUMII ●

Publicatie a Colegiului National "UNIREA" - FOCSANI
Fondata in 1912 - Seria a III- a, nr. 18- 19- 20/2003

Constantin Călin

Ecaterina Crețu

Cezar Cherciu

Theodor Codreanu

I.D. Denciu

Dan Popoiu

Ludmila Bârsan

Gheorghită Cernea

G. Zaharia

Carmen Săpunaru

Laurentiu Ionașcu

Cătălina Oancea

Elena Calistrut

Hortensia Manole

Anca Parvana

Cornel Noană

Livia Feleacu

Oana Oprea

CUPRINS:

I SUNT SOLITARUL PUSTIILOR PIETE.....	pp. 1-16
<i>Profesorii:</i> Constantin Călin, Theodor Codreanu, Ecaterina Crețu <i>Elevele:</i> Ludmila Bârsan, Crina Zamfir, Anca Parvana <i>Traduceri:</i> în limbile engleză, franceză, germană (Georgiana Gramă, Oana Baltă, Andreea Moras, Iulia Maria Sârbu, Tatiana Hapău, Cătălina Moise, Andrada Lemnaru, Raluca Cartas, Andreea Adjudeanu) <i>Traduceri</i> în limba italiană – prof. Ioan D. Denciu	
II DIN TRE SUTE DE CATARGE.....	pp. 17-25
Hortensia Manole, Olguta Fierbinte, Angela Voineag, Ramona Doican, Rodica Ianole, Anca-Irina Parvana, Alice Musceleanu, Bogdan Dogaru, Adrian Țiglea.	
III. SCRITORI CONTEMPORANI.....	pp. 26-27
Ioan D. Denciu "Rătăciri esențiale" prezentată de G. Zaharia...	
IV. POVESTEA VORBEI.....	pp. 28-29
prof. Elena Soare	
V ORIENTALIA.....	pp. 30-32
Culturile Japoniei De la un anotimp la altul de Carmen Săpunaru	
VI ADOLESCENTUL ÎN REAL.....	pp. 33-48
Elena Calistrut, Lidia Daniela Dogaru, Livia Felea, Mihaela Caua, Oana Oprea, Cătălina Oancea, Cătălina Stăncilă Studiu privind problematica consumului de droguri – <i>psiholog</i> Gheorghita Cernea	
VII JURNAL DE DASCĂL.....	pp. 49-50
prof. Mircea Dinutz	
VIII REALIA.....	pp. 51-78
<i>Profesorii :</i> Marius Mohonea, Ioana Popescu, Liliana Grigoriu <i>Elevii:</i> Cezar Cherciu, Eugen Anghel, Daniela Crăciun, Mirela Oana Sorei, Nicu Zaharia, Laurentiu Ionașcu, Cosmin Rată, Bogdan Vrabie, Răzvan Manole, Oana Ilie, Costel Braniste.	
IX AUR ȘI ARGINT PE MERIDIANELE LUMII.....	pp. 79-84
Petrea Virgil, Iuga Adrian-Relu, <i>prof.</i> Cornel Noană, <i>prof.</i> Dan Popoiu	
X DIN COLEGIU ADUNATE ȘI IARĂȘI LA LUME DATE.....	pp. 85-88
Olimpiade; Concursuri; Informații; distincții, premii și mențiuni; clasamente. Amintiri pentru ACUM și pentru MAI TÂRZIU.	

“Sună solitarul dăștiiilor piete”

Ideea că „Bacovia e, înainte de toate, sincer” face parte din legenda poetului.

Intrebarea e: a fost, sau doar a apărut astfel? A fost, cred, nu absolut, ci în formele impuse de rolul asumat.

Dar poate fi sinceritatea unui poet controlată? Are ea vreo legătură cu adevărul propriu-zis?

Pe ce mă bazez când zic da?

Principalul argument îl constituie corespondențele între anumite fapte biografice, cunoscute, și ceea ce spune în poemele sale, „realiste”, exacte, nu o dată, până la detaliu. Exacte în raport cu sine. Așa e, de exemplu, poemul Liceu, unul dintre „cele mai sincere documente” despre starea învățământului românesc de la 1900. De pe poziția celui care a avut o școlaritate dificilă, prelungită peste limitele normale, Bacovia a resimțit din plin, dureros, un rău care a produs numeroase victime printre elevii de atunci. Ce arată el? Că a fost stresat, că i-au fost distruse mintea și voința, că i-a fost alterată personalitatea: „Liceu, - cimitir/ Cu lungi coridoare - / Azi nu mai sunt eu/ și mintea mă doare... / Nimic nu mai vreau -/ Liceu, - cimitir/ Cu lungi coridoare...“ Dovadă că aşa s-a întâmplat stă insăși viața sa, împinsă sub zodia blazării, marcată de eșec.

Sinceritatea lui Bacovia e probată, însă, mai ales, atunci când vorbește despre propriile-i boli, ispite, vicii etc. Pe acestea, majoritatea poetilor le țin în

Sinceritate și impostură

secret, le disimulează sub simboluri. Bacovia, din contra, face mărturisiri directe, inconvenabile lui, cvasi-totale, ceea ce presupune un deosebit curaj intelectual și moral. Nimănu, de pildă, nu-i la îndemâna (nici celor cu tendințe exhibiționiste și masochiste) să afirme (în mediul românesc și în epoca sa, cu atât mai puțin) că a fost „nebun”, adică a suferit de „nervi”, fără teama de a deveni suspect în ochii celorlalți și de a fi condamnat la izolare. Or, iată, în Elegie, ca și cum ar vorbi despre altcineva, Bacovia zice calm: „Când iar nebun și bolnav,/ Prin sanatorii, sau spitale,/ Voi sta privind/ Al vieții vals/ și câte sunt, - ca un adio.../ Prin sanatorii sau spitale,/ Oricum, fără voința mea -/ Poate voi fi singur”. Certitudinea că autorul spune adevărul o avem aici în penultimul vers, care putea să lipsească, dar a fost introdus ca o explicație și ca o scuză. „Oricum, fără voința mea” înseamnă: „Nu mă prefac, nu mimez boala, nu sunt vinovat de cele ce mi se întâmplă”. De altfel, *Elegie*, „ca și alte poeme, nici nu pare un text menit publicitații, ci o confidență pentru sine.

Sinceritatea există în măsura în care sentimentele și senzațiile cuiva sunt autentice, iar faptul acesta poate fi sesizat nu în gesturile mari, ci în cele mărunte. Nu poți scrie, cum face Bacovia, „Mă clatină spre pat al insomniei pas” (*Dormitând*), nici că „Nimicnicia m-a prins pe stradă” (*Nervi de primăvară*), nici „Doamne, necesitatea unui vin” (*Veritas*), dacă nu și s-a întâmplat aşa ceva. În asemenea versuri se exprimă simțul de observație, autoscopia, nu imaginația, care în cazul său depășește uneori limita trăirilor proprii. De altminteri, cele mai

“Sunt solitarul pustiilor piete”

multe din poemele lui Bacovia par compuse post-crize, decifrează sau reconstituie situații psihice și mentale contradictorii, confuze, bizare: „Pe drumuri delirând,/ Pe vreme de toamnă,/ Mă urmărește-un gând/Ce mă îndeamnă:/ - Dispari mai curând!/ În casa iubitei de ajung /Eu zgudui fereastra nervos, / Și-o chem să vadă cum plouă,/ Frunzișul, în târgul ploios./ Dar, iată, și-un mort evreiesc.../Și plouă, e moină, noroi - /În murmure stranii semite/ M-adaug și eu în convoi, // Și nimeni nu știe ce-i asta (adică starea lui - n.m.)/ M-afund într-o crâșmă să scriu, / Sau râd și pornesc înspre casă, / Și-acolo mă-nchid ca-n sicriu”. (*Spre toamnă*) Amănuntele (nu atât cele privitoare la cadrul natural, cât cele referitoare la comportament, scoase parcă dintr-o fișă de anamneză) dovedesc că poetul nu trișează atunci cînd se referă la sine.

Ultimul examen al sincerității îl constituie „fidelitatea față de norma interioară, organică, proprie oricărui artist”. Norma interioară a lui Bacovia, fixată încă de la debut și de la care nu s-a abătut decît rareori, e cea a unui sceptic. Deși nu neagă frumusețea lumii, din cauza unor experiențe personale nefericite, o consideră „zadarnică”.

Nevoit să se instaleze de timpuriu într-o „carieră a singurătății” (pentru a folosi o vorbă a lui Camus), reduce adesea viața la o dramă asumată. E drept, cuvinte ca „tristețe”, „suferință”, „durere” se întâlnesc sub condeiul a numerosi poeți. Însă la puțini dintre ei,

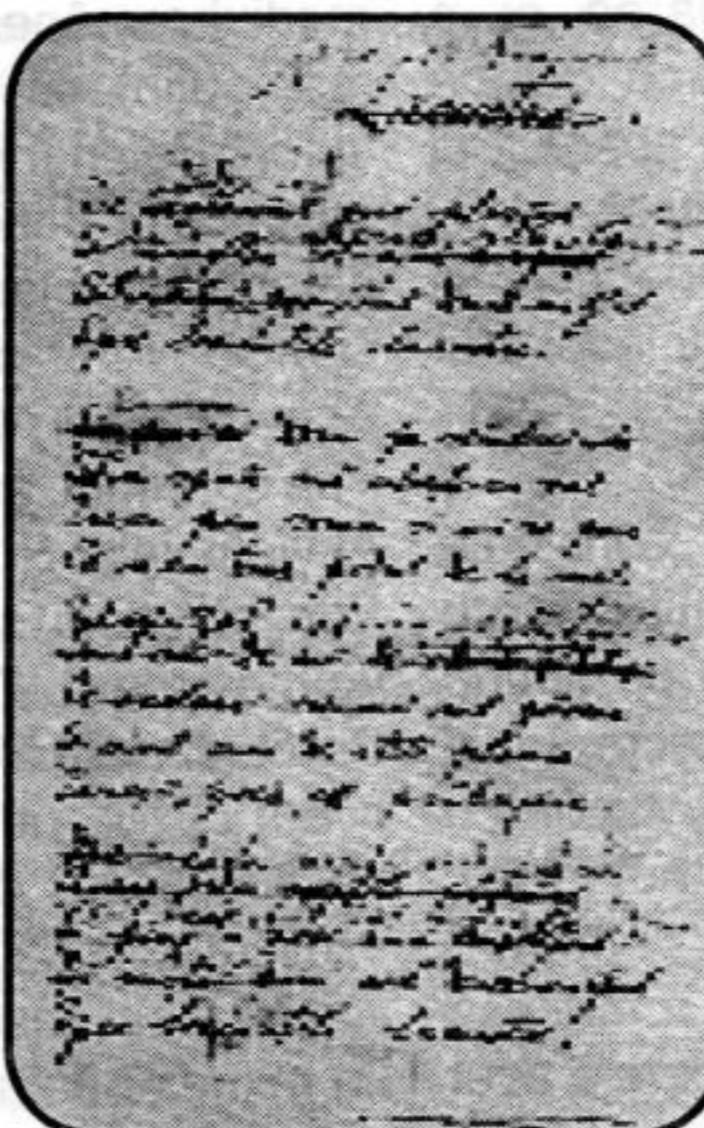
acestea sunt altceva decât fantome ale sentimentelor respective. În schimb, Bacovia le dă, aproape de fiecare dată, un conținut, le ilustrează cu propriile răni: „Iarbă de plumb și aer tare/ Pudrat pe o eczemă ce față mi-o sapă; / Pe câmp, cu o umbră de cugetare - / Violet, corbi și oglinzi de apă. / - O, tu care vei rătaci ca mine/ În culori închise și amețit la pas, - / Dus de frumos, de mai bine ... / Demult, într-o toamnă s-a stins un glas.

”(*Nervi de toamnă*). Poemul evocă decesul unui ideal, o moarte morală, împinsă din prezent *in illo tempore*.

Scris probabil în 1922, el pleacă de la fapte reale: boala autorului („eczema”, provocată de o gravă deregлare nervoasă) și eșecul său profesional. (abandonul serviciului avut la Ministerul Muncii). În cele opt versuri se cuprinde o întreagă poveste desfășurată de-a lungul aproape unui deceniu. Prin notarea anumitor detalii

(față pudrată, care din cauza eczemei resimte „aerul tare”, agitația interioară ce face imposibilăaprofundarea unui gând, ținuta funebră, de om sfârșit), slăbit, nesigur. Ea nu poate fi numită decât de cineva care, decepționat, măhnit, epuizat de dureri fizice și psihice, a trăit-o.

Fidelitatea față de norma interioară se observă în coerența câtorva gesturi și atitudini caracteristice de-a lungul întregii opere. Nu o dată, scriitorul își scimbă maniera, se îndoiește, însă omul, adică felul său de a privi viața, rămâne, în linii esențiale cam același. Astfel, chiar și atunci când forma se modifică (așa cum

“Sunt solitarul pustiilor piete”

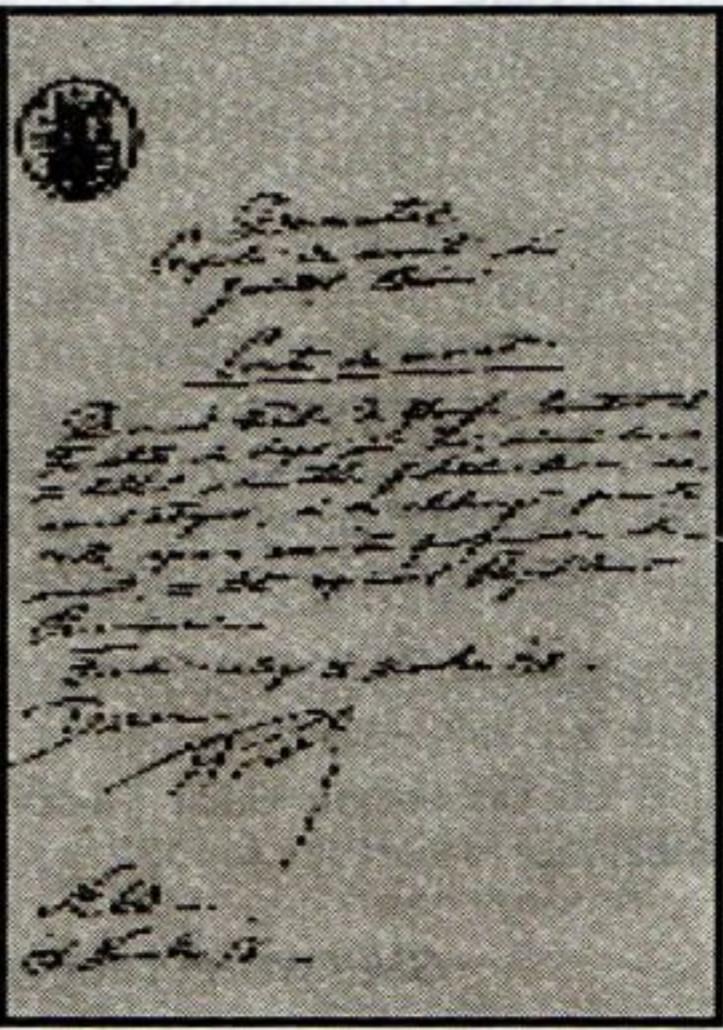
se întâmplă, față de volumele anterioare, în *Stante burgheze*), tonalitatea generală se păstrează. Iată un exemplu: după treizeci de ani de la *Nervi de toamnă*, Bacovia scrie o *Doină* în care (lucru înregistrat de numeroase ori în acest interval) revine gustul amar al eșecului: "Dintre câte-am încercat/ Nici un dor realizat.../ Poate, mâine,/ și mai mâine,/ Va fi dulce/ Acea pâine." Deși existența sa a cunoscut unele ameliorări, scepticismul nu i-a dispărut.

„L'Art n'est pas d'eparpiller son âme”, zice Verlaine în *Poemes saturniens*. Procedînd altfel, te epuizezi repede. Bacovia își dă seama de aceasta, se pare, abia spre sfârșitul deceniului trei, adică după Plumb și Scântei galbene, fără a mai putea corecta felul său de a fi. Sinceritatea a trezit interesul asupra sa, dar în același timp l-a împuținat ca poet, l-a pus în situația de a nu mai putea da atât cât așteptau de la el critica și publicul. Pe de altă parte a-i absolutiza această calitate – cum s-a făcut – duce către concluzii greșite. Poemele sale, toate, „poeme în oglindă”, în care să se răsfrângă tocmai gesturile și atitudinile avute. În multe dintre ele (chiar și în cele citate mai sus) poate fi depistată o idee de regie (simultan cu una de scenografie). Paradoxal, sinceritatea și impostura merg mână în mână. Bacovia e sincer pentru că, în general, scrie doar atunci când are ceva de spus, dar în același timp „minte” prin omisiune, deoarece scrie cu predilecție despre momentele penibile, rareori despre cele normale sau fericite. Între prima și ultima poezie publicată de el e un spațiu de 58 de ani, adică 20.870 de zile. În acest lung interval, a scris 271 de poezii, ceea ce ar veni una la 76 de zile. Evident, ziua în

care a scris-o a fost sumbră sau cenușie. E imposibil însă ca și celealte 75, în care nu a pus mâna pe condei, să fi fost la fel.

Din cauză că „inspirația” lui selectează doar astfel de momente, Bacovia lasă impresia că a fost bolnav aproape întreaga viață, că depresiunea sa nu s-a remis niciodată. Deși involuntară, aceasta e, cel puțin în parte, o impostură. Biografia sa și unele date ale științei medicale contemporane, o contrazic. După psihiatrul englez H. Eysenck, „72% dintre afecțiunile nevrotice se vindecă spontan în cursul primilor doi ani la adulți și 90% în cursul primilor 5 ani”. Cei drept, sunt și medici mai puțini optimiști în privința vindecării spontane, dar care nu exclud vindecarea la cei care urmează un tratament psihiatric. Or, Bacovia a trecut, de mai multe ori, încă din tinerețe, „prin sanatorii, sau spitale”, beneficiind de îngrijirile cele mai calificate. Dacă deducțiile de mai sus sunt corecte, înseamnă că persistența poetului în aceeași atitudine e suspectă de o anume poză. De altminteri, după Elegie (1935), când viața lui s-a mai aşezat, temerile de-acolo s-au dovedit fără rost.

Sinceritatea lui Bacovia e, nu odată, obscură. Se confirmă și în cazul său observația lui Jean Cocteau că „Apres les aveux vient le myster”.

"Sunt solitarul puștiilor piete"

„Apres les aveux vient le mystere”. Curiozitatea stârniță de textele sale ridică mereu noi întrebări. Un cititor scrupulos al Nervilor de toamnă (citat mai sus) va vrea să știe, de pildă, pe ce câmp rătăcește poetul (de la marginea Bacăului sau de la cea a Bucureștilor?), a fost acesta o victimă a propriului ideal de „frumos și (de) mai bine” ?, ce anume a provocat stingerea „glasului” său?, când? Si aproape că nu-i poem care să nu iște astfel de întrebări. Întrucât se referă la fapte trăite, poezia lui Bacovia, considerată „simplă”, are nevoie de mult mai multe glose decât a oricărui dintre contemporani. Si atunci, în absența transparentei, ce mai înseamnă „sinceritatea” poetu-

lui?

Ea trebuie înțeleasă ca o tendință a spiritului său de a se analiza și „povestii” integral, fără a putea să depășească întotdeauna limitele impuse de convenții sau de vocabular. Fiind sincer, Bacovia este în același timp hermetic din cauza caracterului personal, local și momentan (istoric), al aluziilor cuprinse în poemele sale, dintre care unele cu greu mai pot fi prețepute. Cronicar al propriei vieți, autor al unui jurnal fără dată, el e, dincolo de orice îndoială, un „scriitor de adevăr”. Adevărurile artei sale sunt adesea una cu adevărurile vieții sale.

Dosarul Bacovia, de Gheorghe Grigurcu

Prof. Constantin Călin,
Universitatea din Bacău.

Constantin Călin (fisă bibliografică)

Născut la 22 iunie 1940 în Udești, județul Suceava. Lector universitar la Facultatea de Litere și Științe, Universitatea din Bacău, unde predă literatura română veche premodernă și modernă, un curs de Ziaristică (Retorica și stilistica presei) și un curs de Memorialistică. Lucrarea sa „Dosarul Bacovia, vol. I. Eseuri despre om și epocă” (1999) a fost comentată elogios în „România literară”, „Viața Românească”, „Adevărul literar și artistic”, „Familia”, „Convorbiri literare” etc. Constantin Călin este, fără îndoială, cel mai bun biograf al lui Bacovia și unul dintre cei mai pătrunzători exegeti ai operei bacoviene.

„Ne îngăduim a presupune că *Dosarul Bacovia*, compus cu simpatetică minuție și scrupuloasă dăruire de Constantin Călin, i-ar fi plăcut lui G.Ibrăileanu”

<<Dr. Constantin Călin a scris o carte bună, informată până la infinitul mic, ce va ramâne drept lucrare de referință pentru cunoasterea omului Bacovia.>>

Z. ORNEA

<<Cu Dosarul Bacovia, în sfârșit, Bacovia are o biografie. Cartea devine lectura obligatorie pentru oricine va voi, de azi înainte, să mai spună ceva semnificativ despre aceasta singulară figură a liricii universale>>

THEODOR CODREANU

* Extras din „Scriitori băcăuani”, vol. I de Viorel Savin și Eugen Budău, Editura Plumb, 2001.

GHEORGHE GRIGURCU

“Sunt solitarul pustiilor piete”

Pentamorfoza bacoviană*

S-ar putea să ne găsim în fața unei surprinzătoare configurații pentamorfice a poeziei lui Bacovia, cu atât mai mult cu cât Alexandru Surdu¹, teoreticianul pentamorfozei, oferă aplicații indeobște pe claviatura artei tradiționale. Sinestezia celor 5 simțuri, remarcată mai sus, cu originala disponere bacoviană, trimite la o dialectică pentadică internă și externă. (e adevărat, a mai apelat aici la dialectica binară a lui Ștefan Lupașcu, dar binaritatea acestui gânditor e atât de complexă, încât ea e perfect compatibilă cu o logică în 5 dimensiuni, dat fiind că logica pentadică înglobează toate tipurile de logică anteroară). Întâi, ca om, Bacovia a trecut prin toate cele 5 vîrste; copilaria, adolescența, tinerețea, maturitatea, batrânețea. Această succesiune în normalitate și încheierea ciclului ne pune în fața unui om “complet”. Faptul – și aici intervine elementul de originalitate a biografiei bacoviene – a cunoscut o perturbare pretempurie care a conturat “complexul Bacovia”. Mă simt ispitit să coroborez afirmația cu demonstrația lui Alexandru Surdu pe terenul picturii². Momentele pentamerice ale picturii tradiționale, aspirante spre perfecțiune, erau: *culoarea, conturul, umbra, proporția, perspectiva*. În pictura modernă se produc „deregări” în dialectica celor 5 elemente. De exemplu, impresioniștii au pus accentul principal pe *culoare*, conducând, inevitabil, la destrămarea *conturului*, cu renunțarea la *proportie* și la *perspectivă*. Abstracționistii au abandonat total conturul, cu toate consecințele de rigoare, pe când foviștii au accentuat la maximum conturul, iar cubiștii au inovat prin *geometrizarea descompusă a același pentamer*. Cand Rimbaud își propune „deregarea tuturor simțurilor”, el dovedește o acuta intuiție a intervenției dirigate în pentamorfoza tradițională a senzațiilor, cu urmările binecunoscute la nivel estetic.

Revenind la vîrstele lui Bacovia, împrejurările „obiective” și „subiective” au determinat perturbări grave, dincolo de ciclul

biologic consumat integral, în cazul său. E vorba, mai întâi, de „*paludismul*” de la 7 ani care îl transformă într-un *copil întârziat* intrat greu la școală și ieșit de acolo și mai greu, totul fiind alătuit pe o hipersensibilitate unică. Conform legilor biologice stabilite de D. Danielopolu³ (cărora Alexandru Surdu le dedica unul dintre cele mai substanțiale studii), s-a produs o puternică forță activă, concretizată în răsturnarea spectaculoasă a ordinii vîrstelor, recunoscută chiar de Bacovia: „copil întârziat” „îmbătrânește” în aşa măsură încât aidoma spuselor lui M. Michaux, la 16-17 ani e de 60. *Maturizarea* aceasta uimitoare (care amenință să-l împingă în zona patologicului și de care m-am ocupat în capitolul anterior) a avut efecte nu mai puțin incredibile, caci la 1900 Bacovia e deja poetul de geniu pe care-l cunoaștem. Răsturnarea vîrstelor biologice, ca și al ierarhiei simțurilor, a creat și imaginea unei *evoluții inverse* a talentului: de la geniu la mediocritate, de la stil la manieră. Iar dacă „deregarea” nu a devenit patologică, e fiind că personalitatea, de o voinească ascunsă, loyoalaică, după cum am arătat, a controlat perfect *involuția*, programatic, vădind că se poate ieși victorios în *cădere*, conform arguției lui Daniel Dimitriu. Încat poetul a fost salvat atât ca om (o viață de 76 de ani), cât și ca artist, căci opera în ansamblu are năzuința *perfecțiunii*. Or, această perfecțiune, cum arăta amplu Alexandru Surdu, e totdeauna *pentamorfică*. Dar, în cazul Bacovia, e o pentamorfoză răsturnată, o alchimie negativă. Se spune că Vassili Kandinsky a avut revelația picturii abstrakte, într-o noapte, când, din greșală, pusese în ramă *o pânză pe dos*. *O poezie pe dos* își descoperă din greșală și Bacovia, confirmat, bunăoară, de un Ion Caraion care a vazut că poemele de plumb pot fi citite la fel de profitabil și de la coadă la cap. Or, faptul n-ar fi posibil fară perfecțiunea pentadică, proclamată încă de pitagoreici.

"Sunt solitarul pustiilor piete"

În propria secțiune de aur (care e pentadică), o secțiune de aur pe dos, de vreme ce poetul știa că e neîntrecut în poeme de plumb, iar nu de aur.

Dacă ne gândim bine, pentada e prezentă chiar și în numarul formal al volumelor de versuri: *Plumb, Scântei galbene, Cu voi..., Comedii in fond, Stanțe burgheze*, cel de a șaselea volum conceput înainte de moarte, neavând un titlu propriu-zis, căci Bacovia știa că acele poezii nu fac decât să întregească atmosfera *Stanțelor burgheze*.

În final, schema pentadică a dialecticii interioare a stilului bacovian e următoarea: 1) *forma activă* (apasarea insuportabilă a *plumbului*, recte tacerea grea care trebuie „trecută”, invinsă prin activizarea forței opozante); 2) *forța reactivă* (strigatul devenit plâns); 3) *predominanta uneia* (tăcerea ipostaziată în gol istoric, *plumb, nimic, vid, pustiu, etc*); 4) antrenarea celeilalte forțe (uriașa pondere a ploii – plâns); 5) echilibrarea lor simultană cu menținerea dezechilibrului – proporțională 2/3, oglindind sinteza dinamică a atmosferei bacoviene. Este acel moment al frumuseții în proporții de mișcări, definită, în premieră mondială, de Eminescu: „S-a zis demult că frumusețea consistă în proporția de forme. Nemăruie nu i-a venit în minte că consistă, în proporția de mișcări, și cu toate acestea, astă

e adevarata frumusețe. Frumuseții moarte sunt cele cu proporție de formă, frumuseții vii cele cu proporții de mișcări. E evident că aceasta proporție de mișcări, unde nu e nici prea întinsă, nici prea flasca, e o stare de echilibru – fericirea⁴”.

În negativul oglinzi bacoviene, pare a fi suprema „nefericire”.

Dar perturbări în pentagramă ne oferă poetul nu numai în ierarhia celor 5 simturi, având ca pentameri ascunsi tactilul și gustul și lăsând, mascat altfel, să lucreze într-o libertate specifică vazul, auzul și olfactivul. Si el, ca impresionistii, în calitate de pictor (pastelist) tulbură schema pentadică, invadat de culoare, care balansează între impressionism și tusa groasa expresionista, până la *nigredo* – kandinskyan, nefiind nici una, nici alta.iar în calitate de *musician* (“compozitor

de vorbe”), tinde spre perfectiunea dramei wagneriene, împlinită în desavarsirea momentului pentatonic (Alexandru Bogza⁵). Totuși drama muzicală bacoviana atarna tot pe dos, caci lăsa la lucru tonurile și semitonurile „diabolice”, care-l imping spre atonalism. Dar chestiunea merita o investigație aparte și e nevoie a ne adânci în tainele *ritmului*.

prof. THEODOR CODREANU
doctor în litere

1,2,3, - Alexandru Surdu, *Pentamorfoza artei*, Ed. Academiei Romane, B., 1993

4 - M. Eminescu în *Manuscriptum* nr. 3/1979, pag. 27

5 - Alexandru Bogza, *Realismul critic*, Edit. Științifică și Enciclopedică, B.,

*) Fragment din volumul în curs de apariție *Complexul Bacovia*

"Sunt solitarul pustiilor piețe"

Conotatii ale tăcerii în imaginariul bacovian

"Tăcerea în gol vibrează cu zvon"
(Noapte)

Cuvântul rostit, tângitor sau eruptiv, şoptit sau tăcut, râsul-plâns sfâşietor, plânsul hohot poate fi mod de fiinţare pentru George Bacovia, poet al durerii nemântuite... Cuvântul amar sau dispreţitor dar şi tăcerea, extaz sau supliciu configurează în lirica sănunivers purtând:

"Povara tăcerilor

Sfâşiate

De suspine"..." ("Singurătate, nu te-am voit")

Poetul, angoasat, îşi clamează sau îşi tace, cu luciditate amără condiţia de însingurat într-o lume în deriyune, involuie, agonie. Introvertit, el urmăreşte până la consecinţa organică destrămarea lăuntrică şi incomunicarea; sensibilitatea lui exasperată se înalţă rar şi sisifică către speranţă, dar înălţarea este ameninţată de cădere şi "chemări de dispariţie". Liniştii şi neliniştii duc la o ruptură brutală cu lumea şi la gândul straniu, izvorât dintr-o singurătate devorantă : "Viaţa pare-a trece fără nici un sens" (Veritas).

Într-un registru adecvat de lectură se relevă faptul că damnarea poate deveni strigăt percutant, glas surdinizat, întrebare care rezonează în gol, sau "tăcere grea". Tăcerea poate fi, din perspectivă funcţională deliberată, purtătoare a unei semnificaţii şi a unei forţe ilocationare, tacere comunicativă, tăcere-preludiu al deschiderii spre revelaţie, iluminare, dar şi tăcere-mutism, adică închidere, incomunicare.

Strigătul, şoapta, zvonul, chiotul, vaietul se relaţionează cu tăcerea, care se revelează, prin intensitate şi repetiţie, dimensiune funciară a celui care fiinţează într-un univers alb-negru, sumbru, pal, funerar, satanic. Nimbul tăcerii învăluie "orasul alb" (Plumb de iarnă), invadează "pustiile pieţe" (Pălind), "tristul salon" (Trudit) sau non-locuri – câmp, drum, târg, treceri spre un plumburiu niciunde şi nici când.

Propensiunea spre tăcere imprimă discursului bacovian condensarea maximă şi semnificaţii largi. Cel mai adesea, tăcerea vine pe efluviile muzicii, ca şi moartea (v. Constantin Călin-Jurnalul despre Bacovia, II, "Ateneu", anul XXXVIII, nr. 383, august 2001, pag. 6) "vine cu foşnetul frunzelor de metal" (Monosilab de toamnă), cu vântul "umed" care sună stihnic printre crengile ostenite ale "Arborelui vieţii" (În grădină), cu ninsoarea "seculară" (Plumb de iarnă) şi dăinuie până se face "tăceri de vremi" (Dies irae), "pace de plumb" (Note de plumb) sau "lacrimi ce nu mai curg" (Scânte galbene).

Tăcerea-cuvânt se substituie în versul bacovian, imposibilităţii sau absurdului unui eventual răspuns la o întrebare, cel mai adesea, dureros ironică, întrebare care rămâne nereceptată şi se întoarce spre întrebător:

"Cine iar aprinde lampa?
Când e prea târziu!"

(Tăcere)

"Poezia tace
În zile de sfadă?..."
"Puţinul din toate
Unde s-a dus?"

(Doină II)

“Sunt solitarul duștiilor piete”

“Sunt enunțuri exclamativ-interrogative ale eului liric, sau ale unui eu impersonal, secătuit sau exasperat de monotonia existenței într-o lume “Arcadie în negativ”, convins de iminența eșecului comunicării. Întrebarea este înghițită de o tăcere asumată sau impusă. Poate, de aici și invocația tăcerii:

“O, toamnă în foșnet lung șoptește-mi cum se tace...”

(Între ziduri)

și nevoia de a cultiva cu voluptate dureroasă, o veritabilă dialectică a absenței cuvântului.

Tăcerea dă, arareori alean, voluptate, ea generează, cel mai adesea, fiori stranii, asemenea golului care se adâncește și se dilată continuu, purtând sugestia prăbușirii celui care aude

“Tăceri de mormântă

Și jalnice șoapte”

(Verset târziu)

sau vrea să asculte “derizorii ecouri”(Nihil novi) despre

“acolo unde nu-i nimeni

și nu mai trebuie

Nici un cuvânt”

(Sic transit)

Starea paroxistică a tăcerii se traduce în formula monologului liric, întemeiat pe confesiunea directă sau pe cea a dialogului solitar, în structuri lirice caracterizate prin segmentarea frazei, prin absența conexiunilor, prin frecvența suspensiilor care trădează hiatusul dinăuntru, ruperea în frânturi de notații a gândului și emoției. Notațiile eliptice proiectează o suspendare a tonusului, înregistrează febril trecerea timpului, căderea gândului amar, impasul comunicării:

“Variații...

Arhitecturi,

Călătorii,

Tăceri.”

(Spleen)

Poetul se abandonează prin abstragere din clipă prin ruperea de zgomotul și mecanicitatea vieții și ca martor abstras al ei, încearcă o stare fugară sau persistentă de liniște convertită în tacere, tăcere care poartă ecoul pustiului, al ”mizantropiei”(Ego). Aceasta se asciază, adesea cu jocul de umbre și de lumină de amurg, devitalizată, o lumină-candelă, spre a revela o lume care, apare doar ca ”poveste”, ”amintire”, ”ecou”. De aici, linia specifică a notației poetice, de verset al tăcerii, al tonusului crepuscular, al gândului frânt și organizarea textului în multiple enumerații nominale, într-un dialog iluzoriu sau în monolog delirant, în absența celuilalt sau a celorlalți...

Cuvântul este considerat, în acest caz, inferior tăcerii, cuvânt care ”se rostește și se stinge în infinitul tăcerii, fiind <<semn și semnificant>> al acaparentei mușenii cosmice”. (V. Fanache, G. Bacovia. Ruptura de utopia romantică și afirmarea spiritului modern, Cluj-Napoca, 1995, pag. 98)

Poetul însuși este, prin tacerea sa reintegratoare, parte a totului, ”Tăcerea în gol vibrează cu zvon” rezonând în vers, ce figurează oximoronic și sinestezic, ideea că pentru poet ”exista tacere, dar nu există și liniște”. Cuvântul și tăcerea, tăcerea ”grea”, ”tristă” tăcere, ”tăceri ce plâng” se conjugă într-o ”mirare tăcută”, care poate fi poezia însăși...

Prof. Ecaterina Crețu
Liceul Teoretic ”Spiru Haret”, Moinești

“Sunt solitarul pustiilor piete”

Universul poetic bacovian

-câteva considerații-

„Nicăieri nu se pune mai tulburător problema poeziei de atmosferă ca la Bacovia... E o atmosferă de toamnă, cu ploi putrede, cu arbori can-grenați, limitată într-un peisagiu de mahala de oraș provincial, între cimitir și abator... și în această atmosferă o stare sufletească identică, o deplină dezorganizare sufletească”, scria E. Lovinescu în urmă cu aproape opt decenii.

Închis între pereții singurătății ce îi prevalează sufletul, autorul volumului „Plumb” surprinde prin viziune, atmosferă, prin tehnică, prin modul de a aborda teme șocante (pentru acea vreme, în peisajul liric românesc), prin capacitatea unică de a „spune” atât de multe în cuvinte atât de puține: stări sufletești, sentimente apăsătoare, gol, cădere, plânsul veșnic al materiei: „De-atâtea nopți aud plouând...”

Starea de singurătate și moarte e acceptată benevol, ca o ultimă șansă, o moarte de fiecare zi, de fiecare oră! Mereu „singuratic și uitat”, în lumea sa de „cimitir”, peste care-de ce oare?!-ninge cu regrete, poetul lasă impresia bizară că s-ar simți bine astfel, în elementul său, suportând cu greu spațiile închise, teroarea acvaticului, sentimentul dureros de sfârșit de lume! Le suportă greu, transmite această stare, acest sentiment al neantului, dar nu poate exista altfel!

Cu gesturi patetice (abia reținute de o ironie rece, calculată), poetul se lasă creat de poezia sa, evadând în moarte, Tânjind spre neființă. Oamenii (aşa-zis) vii din poezia sa capătă contururi fantomatice, schelete angajate într-o mișcare mecanică. Între viu și mort aproape nu mai sunt diferențe: „Pe catafalc, de căldură-n oraș,/ Încet

cadavrele se descompun./ Cei vii se mișcă și ei descompuși./ Cu lutul de căldură asudat-” („Cuptor”). Paradoxal, în acest univers mișcarea este mai degrabă un semn al morții atot-stăpânoare: ploi interminabile, peisaje devastate,

cavouri care îngroapă tipete, o lume bolnavă, agoniacă...

Alteori, spațiul poetic este asaltat de neliniști, spaime viscerala, plictis și lehamite, fantoșe plutind într-o lume anodină, învăluită de ploi tomnice și locuită de fitizici ce picură sânge în batiste: „La geam tușește-o fată/ În bolnavul amurg/ și s-a făcut batista ca frunzele ce curg” sau „pe urmă, când spasmul a dispărut,/ Își udă-n parfum o batistă-/ o pune pe gură, și tristă/ Ea șterge un fitic sărut”. „Personajele” clorotice de aici viețuiesc în infern, își măsoară gesturile, pașii după respirația morții.

Poate de aceea, poetul își găsește un refugiu existențial în cavou, unde „tipătul” mai poate face legătura cu umanul, cu ceea ce este viu, unde mai e posibilă detașarea de orașul vidat de adevărată viață, atins de stagnare și putrefacție. Alteori, locuința proprie (tot un spațiu claustrant) încearcă să-i asigure protecție, să-i apere intimitatea: „Te uită cum ninge decembre, spre geamuri, iubito, privește/ Mai spune s-aducă jăratec/ Și focul s-aud cum trosnește”. La prima vedere, doar dragostea pare a fi singura lumină, oricără de firavă, într-un spațiu întunecat și apăsat de tenebre. Or, toate femeile evocate în lirica bacoviană sunt destinate calvarului, bolii, neîmplinirii erotice.

Zăpada se contopește cu căldura funebră a săngelui, dând impresia de sufocare: „Ningea grozav pe câmp la abator/ și sânge cald se scurge la canal/ Plină-i zăpada de sânge animal/ și ninge mereu pe-un trist patinoar.” Altfel spus, zăpada e o atracție a morții, a dorinței de a fi în moarte.

Cineva spunea că poezia ar fi arta care mută marginile lucrurilor în nemargini (oare Nichita Stănescu?!). Poezia lui G. Bacovia ar acoperi suficient de convingător o asemenea tentativă de definire: un „un sfârșit continuu”, cum o numește Ion Caraion într-o remarcabil ese din 1977. O moarte lentă, continuă și prezentă invadează spațiul liric bacovian. Aşa se explică dorința de singurătate, devenită mai târziu claustrofobie (spațiul de protecție se convertește într-o anticameră a morții), asociată cu o perpetuă suferință existențială și aşteptare a sfârșitului. Sufletul lumii, amenințat și el, se ascunde în sufletul poetului aflat într-o stare de neagră beatitudine, dus de apele întunecate ale unei existente părelnice

Ludmila Bârsan
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Clasa a XI-a

"Sunt solitarul pustiilor piete"

G.BACOVIA .

Între ereditate și involuție.

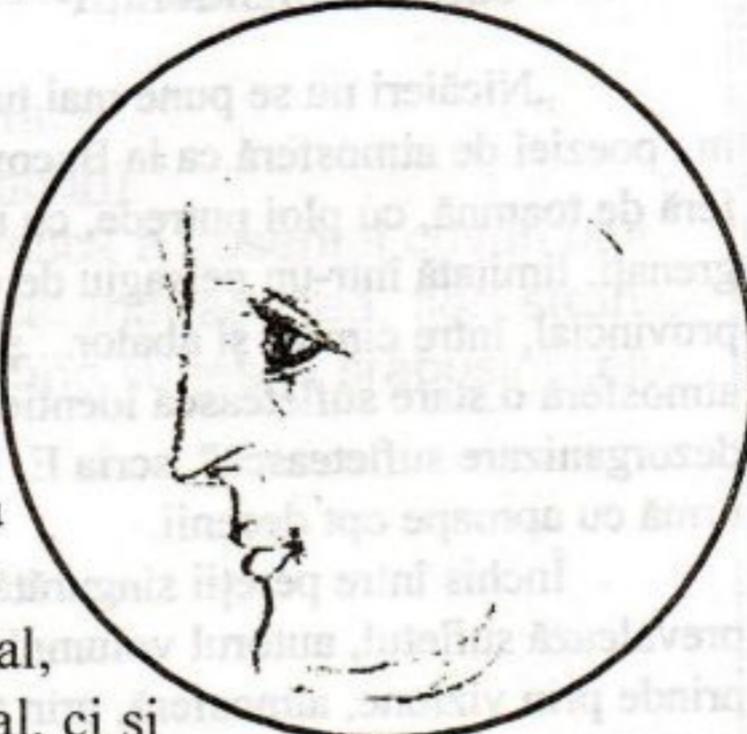
Prin întreaga sa operă, Bacovia ni se dezvăluie ca o entitate artistică nonconformistă și, paradoxal, conformistă în raport cu sine. Inadaptabil prin definiție, atât în raport cu el însuși (nici o surpriză), cât și cu lumea exterioară, victimă a unei eredități deficitare, antagonice, Bacovia își compensează lacunele motivaționale printr-o pronunțată atitudine refractoră, patologică, manifestată în raport cu dimensiunea reală, palpabilă

Temperamentul său demonstrativ pâna la exces, nevoia patologică de a-și supradimensiona sinele deficitar (dintr-o pornire sadică), suferința, dobândind astfel ocrotire și toleranță din partea celorlalți, se răsfrângă în mod vădit și asupra operei, printr-o încercare disperată de asimilare a dimensiunii psihice de către cea emoțională. Eul liric apare precum o expulzare, mai mult sau mai puțin regizată, dar, prin definiție, involuntară, a sensibilității exacerbate a acestuia.

Bacovia se autovictimizează, pentru a se supramotiva, acceptând moartea - dimensiune periferică, antagonică a vieții – precum o realitate de sine stătătoare, atotcuprinsătoare. Dăruindu-se motivațional – ca reprezentare estetică și afectivă, definire interioară morții, artistul se dăruiește pe sine siesi, propriei morbidități, propriei esențe decadente, proiectându-și sinele într-o reprezentare derizorie, perceptibilă senzorial, dar nu conceptual.

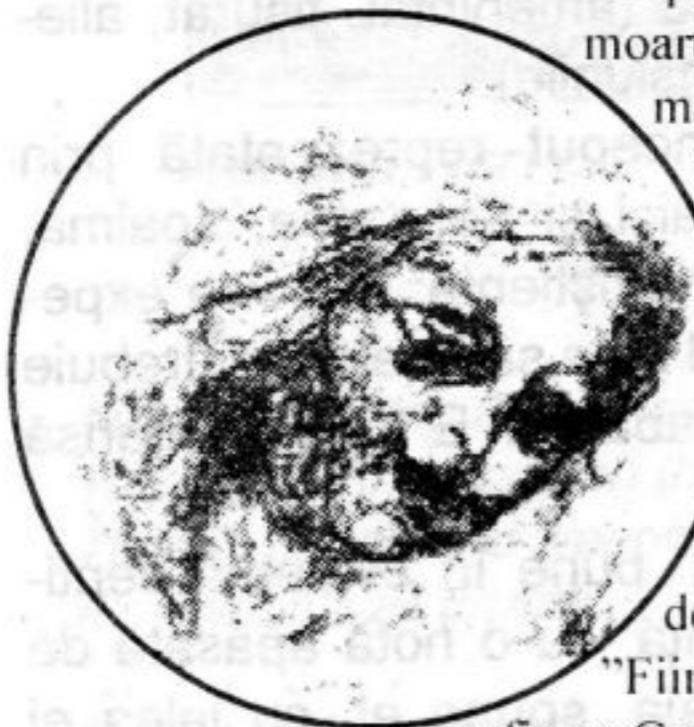
Moartea- proiecție a narcisismului bacovian, condiție "sine qua non" a vieții, a fluxului interior continuu și expulzant - echilibrează natura autodistructivă - EREDITARĂ - a artistului cu forța sa cre-

ativă și autocreativă autentică, cu necesitatea imperioasă a artistului de a se contura nu doar emoțional, temperamental, ci și spiritual
-INVOLUTIV.

Bacovia privește spre sine nu doar pentru a se motiva, disimula sau pedepsi, ci și pentru a dobândi încrederea și protecția unei autocunoașteri reale. Moartea îi oferă siguranță, apartenență, complicitate, extaz și agonie, voluptatea alegerii deliberate. Fenomen echivoc, aceasta apare ca o proiecție superioară a sinelui, ca o condiție interioară de re-conturare, de re-innoire. Moartea - din prisma identității sale artistice ereditare - este privită cu spaimă, sub apartenență unui conformism afișat, atât de îndepărtat de resemnarea clamată de alți poeți: "Imensitate, veșnicie, / Pe când eu tremur în delir, / Cu ce supremă ironie / Arăți în fund un cimitir" ("Pulvis"). Inadaptabilul părăsește lumea, într-un acces de melancolie, privește ironic și afectat, căutând un refugiu în moarte, dar nu pentru a se identifica cu aceasta, ci pentru a răsfrângă asupra ei frustrările unui exilat în viață. Inadaptabilul se află în căutarea unei căi de mijloc, într-o explicare și identificare nu exterioare, ci exclusiv interioare. Acestea se caută pe sine, se iubește și se urăște cu aceeași pasiune, se condamnă și se justifică cu aceleași gesturi teatrale, dezarticulate, într-o agitație interioară permanentă.

"Sunt solitarul pustijilor piete"

Ca proces involutiv, moartea apare ca o manifestare spontană, creativă și autocreativă a sinelui, dar și a vieții: "Iarbă de plumb și aer tare..." ("Nervi de toamnă")

"Ființa fascinată - afirma Gaston Bachelard -

aude chemarea rugului. Pentru ea distrugerea este mai mult decât o schimbare, este o reînnoire". Reînnoirea bacoviană e eminamente interioară, autoconstructivă. Moartea e privită cu seninătatea omului care nu are ce pierde, ci doar ce oferă cu interes ascuns și curiozitate, cu înfrigurare și excitabilitate. Eul liric se pregătește pentru moarte, o cultivă, o idilizează chiar, dar o spiritualizează și o demonizează, o materializează, o purifică... Se pierde în ea pentru a fugi de sine. Astfel, moartea devine și o realitate conceptuală, motivațională. Echilibrând instinctul vieții cu chemarea irezistibilă a neființei, imixtiunea acestora are menirea de-a elibera forța creatoare involuntară a artistului, de a-l autocrea ca entitate de sine stătătoare,

autodefinitibilă și liber-volitională.

Iarna, process epurativ de regenerare și de crispere simultană a sinelui, ni se revelează ca un fenomen de tranziție între creativitatea ereditară, instinctuală și cea involutivă, autocreatoare. Prag al dizolvării sinelui, al asimilării tuturor identităților proiectate, aceasta exprimă necesitatea artistului de a-și dobândi consistență estetică și ideatică, prin auto-conformare la formula lirică propusă.

Albul* poate simboliza atât sfârșitul vieții, cât și culoarea inițierii necesare, "un moment de tranziție, la granița dintre vizibil și invizibil"*. În cazul de față, pare a reflecta cele două identități creative și a le converti într-o identitate unică și unitar-direcțională, de a dizolva antagonismele interioare și de a le uni în metafora atotcuprinzătoare a iernii, a sublimului creator. Iarna e unitate și desprindere de unitate – un absolut indefinibil și definibil prin sine. E un nou început al sfârșitului – al „sfârșitului continuu”, cel bacovian (Ion Caraion).

Anca Parvana

Clasa a-X-a F
Limbi moderne

*Jean Chevalier și Alain Gheerbrant, „Dicționar de simboluri”, vol. I, Ed. Artemis, București 1995

Aproape de eternitate

Poetul din Bacău este perceput, de câteva decenii bune, ca un inițiator, un deschizător de drumuri, poeziile sale reprezentând o nouă viziune, o nouă interpretare mai profundă a vieții și a morții – o nouă și generoasă deschidere spre modernitate.

Moartea, ce are înțelesul comun de liman, momentul în care te împaci cu tine și cu ceilalți, capătă alte conotații în viziunea lui Bacovia, apare ca un nou început al sfârșitului, ce te poate elibera de convulsi, de frustrări, neliniști, dar – mai cu osebire – de căutare. De continua căutare a Sinelui, acel Sine surpat, amenințat în realitatea antedeluviană a universului. E vorba tocmai despre acel Sine, care ar trebui să reprezinte esența, înțelegerea și desăvârșirea. Poetul pare să fie conștient (o singură luciditate) de faptul că această cunoaștere de sine devine o apăsătoare iluzie în acest univers aspru material și că viața însăși devine mai degrabă o fugă, o îndepărțare de sine, de care nu te poate salva decât logosul, fie el și incoherent: „**Și cad, recad, și nu mai tac din gură**”. Incoerența poate fi un semn al spaimei de neant, pentru că doar eternitatea – de ce nu? – ar fi suficientă pentru o împăcare cu sine. Dacă Moartea și Dumnezeu sunt

“Sunt solitarul pustiilor piete”

eternii, atunci doar acestea ne-ar putea apropiă de o instantă superioara – sinele (amenințat, fisurat, alienat, spulberat în toate dimensiunile).

Căutarea Sinelui, la început reprezentată prin impulsuri inconștiente (de aici și neliniștea, spaima, teroarea), devine o căutare conștientă; Bacovia experimentează luciditatea care îl face să înțeleagă: trebuie să-și urmeze drumul fără abateri. E singura șansă (poezia, firește!).

Poezia „Seară tristă” pune în evidență sentimentul de inutilitate, neputință, cu o notă apăsată de resemnare și regrete. Femeia, spune el, cu jalea ei răscolioare, este aceea care îl ține în loc, îl abate din drum: „Gândeam la lumi ce nu există...”. Desăvârșirea prin moarte sau prin iubire? Cum poate gândi zborul o pasăre bolnavă, cu aripile strivite de mâl?

Bacovia e încercat de multele întrebări și lipsit de toate răspunsurile. Pe toate încearcă să le uite acolo, „în cafeneaua goală”. Cântecul acela neîntrerupt aduce cu sine visătoria, tăioasa luciditate, haosul, starea de revoltă fără obiect: „Și-n jur era aşa răscoală...”. Aduce cu sine plânsul și căderea, două motive fundamentale ale liricii bacoviene. Plânsul purifică, eliberează, doar pentru câteva clipe, clipe ce se substituie eternității, râvnind a o atinge, a se contopi cu aceasta. Prin plâns, Poetul se eliberează de suferință (care nu mai e “dulce” ca la Eminescu), căpătând astfel curajul de a continua până la o nouă conștientizare a eșecului, a inutilității și micimii omenești.

Femeia cântă, dar cântecul devine un strigăt neputincios, un tipăt strident, răscolitor, devine un cântec „barbar”, adânc dureros, care se răsfrânge în «lungi, sata-nice ecouri» prin fumul gros al țigărilor și electrocutează ființa deja răscolită, adusă în starea abandonului total, când ea devine obiect.

„Sala goală”, spațiul de desfășurare al deprimantului recital, ar putea fi echivalentul simbolic al sufletului pustiit, ce tocmai în acea seară (timpul revelației) simte de foarte departe ecourile dintr-o altă lume, ecouri ce îl răscolească și îl slabesc.

Seară, sera apune soarele, se termină o zi, vine noaptea și totul se „răscolește” în adâncuri pentru a renaște. Vine noaptea, fie și pentru că după fiecare noapte urmează o zi. Întotdeauna sfârșitul reprezintă șansa unui nou început. Chiar și în lumea sufletelor pustiite. De asemenea moartea este un nou început, sfârșitul întrebărilor fără răspuns și începutul desăvârșirii. Chiar și în lumea sufletelor pustiite.

Moartea ne apropi de eternitate și Bacovia înțelege acest lucru; astfel vizionarea sa asupra morții nu este negativă și nici nu poate fi negativă, pentru că eternitatea este singurul lucru care apropie și ne apropie de Dumnezeu.

Crina Zamfir

Clasa a X-a F limbi moderne

“Sunt solitarul pustiilor piețe”

TRADUCERI:

1. In Limba Engleză

Autumn Nerves

By George Bacovia

*Autumn, rustling and sleep
The sigh of the trees on the street...
There's cough and weeping, all empty
It's cold, it's all drizzly.*

*Sicker and sadder grow the lovers
Their quaint conduct startles
Besieged leaves by a so bulky sleep
Fall heavy and wet.*

*I walk to and fro, on and on,
And lovers get on my nerves
I feel like bursting in guffaw,
It's drizzly and it's cold.*

Georgiana Gramă

Clasa a-XI-a F
Limbi moderne

Largo

By George Bacovia

Music rendered sonorous any atom...
Longing for you and for another world,
Longing...
A nameless pain
Was hovering
Upon man...
Everyone was pondering over their life,
Over their demise.
Music got people sentimental
Tiresome,-
Longing for you and for another world,
Longing...
Music rendered sonorous any atom.

Iulia-Maria Sîrbu
Clasa a-XI-a F
Limbi moderne

The Death Of Autumn

In the grove with sheaves of rusty leaves
Taried a sluggish coldness...
Rosy and purple streaks
Loomed over the palaces-

The bushes were all deserted...
A silence of origin obscure,-
Or stemmed breath...
A little bird modulated:
"Are you coming?!"

Oana Balta
Clasa a-XI-a F
Limbi moderne

Evening

Stillness...
Nothing is moving
Dried, yellow leaves,
Red,
As they will fall...
Behind the houses
The sun goes
Westward.
Stillness...
Nothing is moving.
Vivid colours
And long-shaped,
Towards the west
Imperceptibly,
Slowly,
Aureoles have disappeared
Night.

Andreea Moros
Clasa a-XI-a F
Limbi moderne

"Sunt solitarul puștiilor piete"

2. In Limba Franceză

Plomb

Cercueils de plomb dans un sommeil profond
Et fleurs de plomb, funébre toile
Et tout solitaire dans le conveau...

le vent sifflait

Les couronnes de plomb grinçaient.

L'amour de plomb songeait sur les fleures
de plomb
Dans l'oubli, j'ai essayé de appeler-
Et tout solitaire près du mort...
le froid s'emparait...

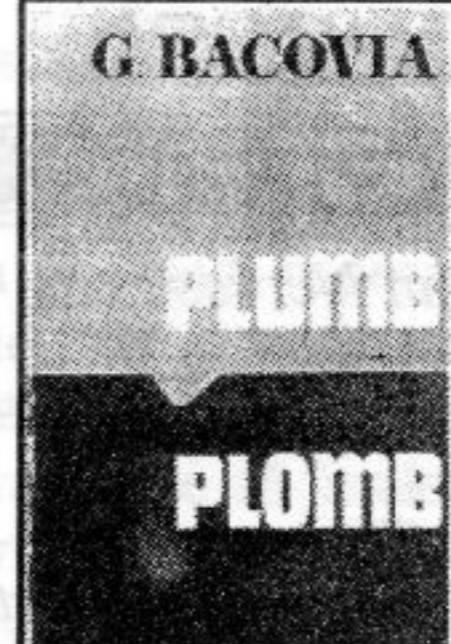
Décor

Les arbres blanc, les arbres noirs,
Nus dans le parc solitaire:
Décor de deuil, funéraire...
Les arbres blancs, les arbres noirs.
Les sanglots retentissent encore dans le parc...

Aux plumes blanches, aux plumes noires
Un oiseau survole le parc séculaire
Avec son chant amer..
Aux plumes blanches, aux plumes noir:
Les fantômes glissent dans le parc...

Des feuilles blanches, des feuilles noires;
Les arbres blancs, les arbres noirs;
Des plumes blanches, des plumes noires:
Décor de deuil, funéraire...
Et dans le parc la neige recouvre de temps en temps.

Traduceri realizate de
Tatiana Hapău
Clasa a XII-a G

Noir

Des fleurs carbonisées, immensité de noir...
Cercueils de plomb noirs, brûles,
Habits funéraires en charbon,
Immensité de noir, un roir profond.

Des étincelles de rêve vibraient...immensité de noir,
Carbonisé, l'amour, de la fumée noire dégageait-
Parfum de plumes brûlées, et il pleuvait...
Noir, rien que l'immensité de noir.

Nocturne

L'oubli s'approche...il est là,
Une larme atteint la terre et tout se tut-
La lampe fatiguée vient de clignoter,
Chaque objet touché soupire: "laisse-moi faire! "

Désormais...

Tu entends dans la rue la pluie gémir
Dans un tumulte profond,
Sur la trace d'une petite chaussure dans un parc de raguère-
Je m'endors...j'écoute...

Dehors, à la fenêtre, l'automne soupir:
-Ouf!

Traduceri realizate de
Cătălina Moise
Clasa a XII-a G

"Sunt solitarul puștiilor piete"

3. In Limba Germană

Lyzeum

Von George Bacovia

Lyzeum- Friedhof
 Meiner Jugend-
 Pedantische Lehrer
 Und schwere Prüfungen...
 Auch heute schaudert es mich
 Lyzeum- Friedhof
 Meiner Jugend!

Lyzeum- Friedhof
 Mit langen Korridoren-
 Heute bin ich nicht mehr ich
 Und der Sinn tut mir weh...
 Nichts will ich mehr
 Lyzeum- Friedhof
 Mit langen Korridoren...

Lyzeum- Friedhof
 Meiner Jugend-
 In die Welt hast du mich gesandt
 In die schweren Wirbel
 So bläsiert
 Lyzeum- Friedhof
 Meiner Jugend!

Traducere de
Raluca Cartas
si

Andreea Adjudeanu
Clasa aX-a B
informatica-matematica

Von Zeiten

Von George Bacovia

Er ist kalt. Winter...
 Ich will an meine wüsten Jahre denken
 Ich warte auf niemanden
 Keine Hoffnung.
 Niemand ist frei mehr...
 Ich will an meine öden Jahre denken
 Schliess die Tür- es ist kalt, Winter

Traducere de
Raluca Cartas
Clasa aX-a B
informatica-matematica

Das Dekor

Von George Bacovia

Die weissen unde die schwarzen Bäume
 Stehen nacht in dem einsamen Park
 Dekor von Grabtrauer
 Die weissen und die schwarzen Bäume
 Im Park weinen wieder die Bedauern

Mit weissen Federn, schwarzen Federn
 Ein mit bitter Stimme Vogel
 Durchzieht den jahrhundertalten Park
 Mit weissen Federnm schwarzen Federn
 Im Park erscheinen die Gespenster

Und weisse Blätter, schwarze Blätter
 Die weissen und schwarzen Bäume
 Und weisse Feder, schwarze Feder
 Dekor von Grabtrauer
 Im Park Fallt langsam Schnee.

Traducere de
Andrada Lemnaru
Clasa aXI-a F
limbi moderne

Winterbild

Von George Bacovia

Es schneit schrecklich auf dem Feld im Schlachthaus
 Und warmes Blut fliesst auf den Kanal ab;
 Voll ist der Schnee mit tierschem Blut
 Und es schneit immer auf einem traurigen Eisläufer...

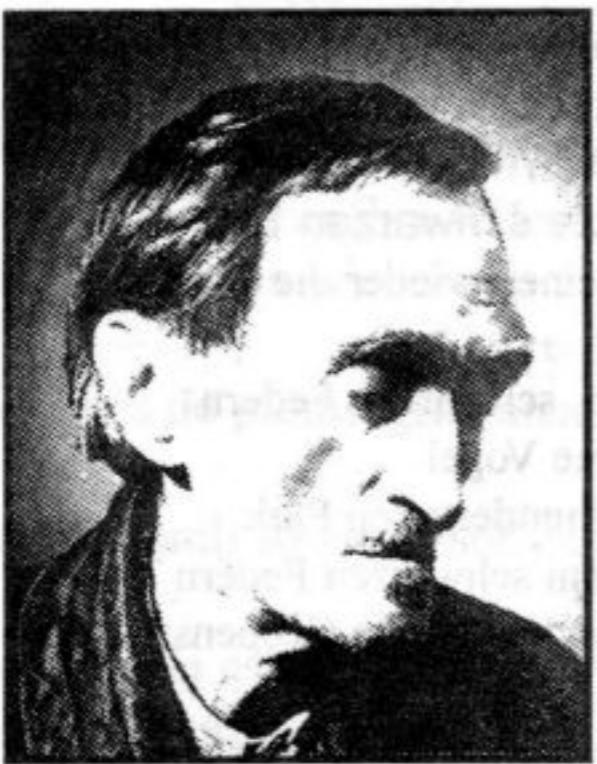
Der weisse wird von geronnem Blut angezündet
 Und spazieren den Raben durch Blut... und saugen;
 Aber es ist spät... im Horizont fliegen die Raben-
 Auf dem Feld im Schlachthaus würde dunkel...

Es schneit immer im Horizont
 Und jetzt, wenn traurige Fenster antürden
 Zum Schlachthaus kommen die Wölfe schimmernd.
 - Liebe, ich bin auf der gefrorenen Tür.

Traducere de
Raluca Cartas
Clasa aX-a B
informatica-matematica

"Sunt solitarul duștiilor piețe"

3. In Limba Italiană

TRISTE SERA

Barbaramente cantava quell donna
Tardi, nel vuotto caffè,
Barbaranente, e di dolore colma,
Che sconvolgeva tutto l'ambiente...
Da ciumbali accompagnata strepitosamente,
Barbaramente cantava quella donna.

Barbaramente cantava quella donna...
Noi eravamo una schiera triste-
Nel fumo delle sigarette pensavamo,
Come tra nuvole, a mondi ireali...
Mentre, satanica, in prolungati echi,
Barbaramente cantava quella donna.

Barbaramente cantava quella donna,
Che sconvolgeva tutto l'ambiente...
Non simao più tornati alle case;
Li nella sala vuota, dove si di noi
Barbaramente cantava quella donna.

PIOMBO

Profondamente dormivano i feretri di piombo
Ed i fior di piombo, i paramenti funerari-
E io stavo solo nel sepolcro... c'era vento...
E scricchiolavano le corone di piombo.

Dormiva ritorto il mio amor di piombo
Su fior di piombo, e mi misi a chiamarlo-
Ero solo col defunto... e faceva freddo...
Pendevano le sue ali oramai di piombo.

BIANCO

L'orchestra comincio con una indignazione
graziosa.

Il salotto bianco sognava con bianche rose-
Un valzer di veli bianchi...
Spazio, infinito, di tristezza armoniosa...

All'aurora piena di viole,
Il bianco ballo si sparpiglio su lunghi sentieri-
Chiari baci cantavano...
Largamente una miniature di tempi future...

Traduzioni da

Ioan Dumitru DENCIU

La ce folosește aritmetică

Înaintam cu alfabetul. Înaintam și cu adunările, scăderile. Toata lumea mă verifică:

-Cât fac șapte lei fără trei lei?

-Dacă ai nouă pâini și le împarti la trei colegi?

Pe mine nu operațiile mă plăcătesc și de fapt rezultatul îmi vine imediat în minte; rezultatul e floare la ureche. Da' când am împărtit eu nouă pâini la trei colegi? Mama îmi spune că ele sunt aşa, de exemplu. Ce mai exemplu!?

Când noi cumpărăm o pâine, câteodată chiar jumătate...

De astă nu-mi prea place aritmetică. Nu se întâmplă nimic deosebit și nici plăcut: aduni mere, pere, scazi creioane și bănci, împarti pâine și înmulțești copiii cu ghiozdanele.

De învățat învațăm și cu scrisul merge bine. Mama tot vorbește de premiu și de coroniță care se da la sfârșitul anului.

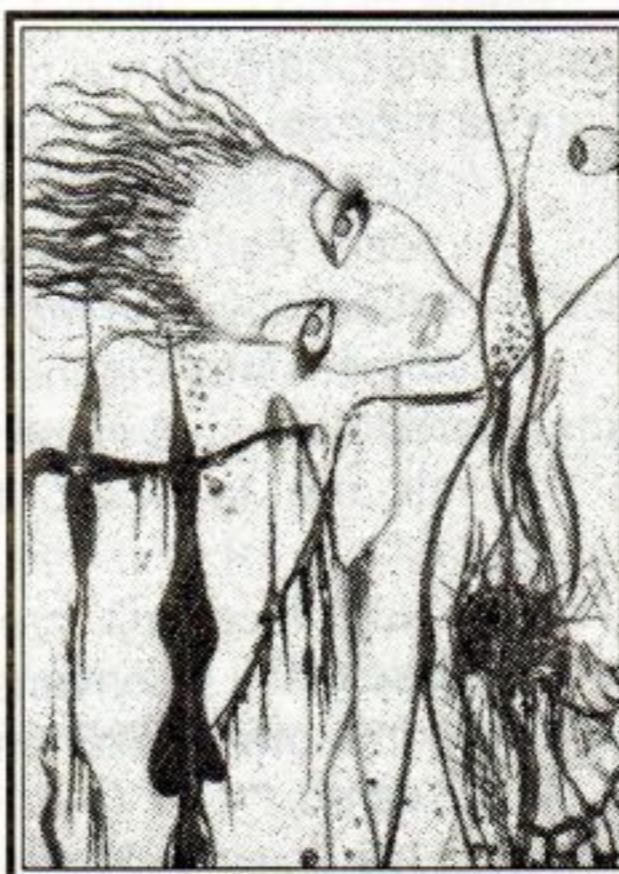
Flori, colega mea de banca, zice:

-Lasă, dacă nu iau coroniță, mă duc în lunca și-mi fac cinci coronițe din margarete!

Flori nu-nțelege că nu de coroniță-i vorba, ci de onoare. Crede ea că, dacă-și face coronițe-n luncă, asta are vreo importanță! Nu are! Știu sigur!

Si gândul mă duce la coronițele mele de la Burcioaia. Cum le făcea din sănziene albe și galbene și puneam din loc în loc garofițe sălbaticice, clopoței de câmp

liliachii și piciorul cocoșului galben ca omleta și apoi le legăm strâns, cu fire de iarbă să nu se desfacă.

La sărbătoarea Sânzienelor mi le puneam pe cap și săream peste foc. Fetele cele mari săreau ca niște zvârlugi peste focurile făcute din câteva vreascuri.

Acele coronițe făcute-n câmpul cu flori, când țopaiau cosașii mititei...

- Opt mere împărțite la patru copii! Câte mere primește fiecare? întreabă mama cam ciudată. Iar ti-e gândul aiurea?!

- Două mere, zic eu și râd un pic pe înfundate. Îmi amintesc cum adormise pontatoarea la marginea livezii...

Oricum, e și aritmetică astă bună uneori. Știi câte zile mai sunt până la vacanță, căți bani ai exact în pușculită, căți îți mai trebuie ca să îți iezi un ursuleț (dar ce nevoie să mai ai tu de ursuleț că ești mare de-acum?)

Câte oi mai are bunicu'?

Hortensia Manole

DINTRU SUTE DE CĂTARE

Exercitiu de împrietenire

DINTR-E SUTE DE CĂRERE

Auzisem de tabără de mai multă vreme. Știam ca n-or să-mi dea voie.

- Lasă, ești prea mică, nu vezi? Ești cea mai mică din clasă! Dacă nu mănânci...

Ascultam sfatul Florinei și săream coarda de o sută de ori pe zi. Dar la aliniere la sport, tot ultima eram.

- Nu-ți face griji, crești tu, îmi zise Gabi. Îi convenea. Ea era prima, mai înaltă chiar decât Kosmo.

Flori mă liniștea și ea:

- Nu înălțimea contează în viață.

Bine că ești prima la poezie și la muzică.

- La muzică nu-i Mirela? întrebam eu.

- Ei, Mirela! Ea dă acolo din gură, lălăie și ea. Tu cântă la vioară. Astă-i altceva!

Mai era puțin și se termina anul școlar. Într-o zi vestea căzu ca o gutuiie de pe dulap. Doamna învățătoare mă întrebă:

- Pe tine te-ar lăsa în tabără?

- N-o lasă că e mică! sări Mirela cu gura.

- N-o lasă că nu mănâncă, zise și Flori.

- Ba mă lasă... am zis eu și-n ochi aveam lacrimi.

Și chiar m-au lăsat. Cu greu...

Ultimele zile de școală și-n timpul pregătirilor nu mă mai gândeam decât la tabără. Până și la serbarea de sfârșit de an tot la tabără mă gândeam. Aveam tot timpul în suflet ascunsă o teamă că o să se întâpte ceva, că o să apară o piedică din senin.

- A câta oară mergi în tabără?

m-a întrebat asistenta medicală de la cabinetul nostru. Răsfoia într-un caiet mare și gros, în care era scris numai pe

ici pe acolo. Oare de ce o fi scriind numai pe unde vrea ea? Și nouă la școală nu ne dă voie să lăsăm pagini goale!

- Fetițo, cu tine vorbesc, n-auzi ce te întreb? A câta oară mergi în tabără? Ai mai fost?

- Nu... răspund eu cu totul pierită. Și-n gândul meu: „Acuși zice: <<Ei, dacă n-ai mai fost, nu te duci nici acum!>>” Dar n-a spus.

- Ce boli ai avut când ai fost mică?

M-am uitat la ea cu atenție. Era o doamnă frumușică. Avea cercei în urechi.

- Rujeolă ai avut?

Am simțit că-mi ard obrajii.

- Fetițo, unde ți-e capul?

N-ai avut nici o boala când erai mică?

Când eram mică...nu mai înțelegeam nimic. Oi fi crescut mare!

Nu cred. Dar cine știe? Poate că am rămas pitică pentru că nu mănânc și la față oi fi îmbătrânit ca bunica! Dacă am îmbătrânit peste noapte și eu habar n-am?

- Nu sunt bătrână! mă trezesc tipând.

Asistenta se uită la mine cu niște ochi... mă ia de mână, îmi pune termometrul.

- Vrei să spui bolnavă! Întradevar nu pari bolnavă, deși ai pulsul cam accelerat, știi?

- Știu că plecăm mâine cu personalul, am zis eu topită de emoție.

La noi s-a împachetat toata ziua.

Seara valijoara era gata. Eram emoționată, însăramântată că n-o să pot ridica valiza, speriată de necunoscut și fericită. Toate la un loc!

Mama și tata m-au condus la tren.

- Vă rog, aveți grijă de ea! E atât de mică!

Era o veselie pe acel peron!

- Să ne scrii în fiecare zi!

Ti-am lipit timbrele pe ilustrate, ti-am scris adresa. Tu să scrii numai ce faci acolo!

În compartiment toți se jucau, băteau din palme, cântau. Horia se apropie de mine și zise:

- Știi ceva? Hai să bei bulion cu noi!

Parcă îmi era puțin urât, puțin dor de mama, de tata. O lacrimă o lăzna pe obraz.

- Nu vrei să mi-o dai mie cadou? întrebă Horia. Sucul de roșii e bun cu piper și cu sare și uite că am uitat sarea acasă.

Prima zi a trecut mai greu. Seară, în cameră, am luat pixul și i-am scris mamei prima scrisoare:

„În tabără e frumos. Nu mai sunt decât paisprezece zile și vine acasă. Vă sărut. Horthy”

Apoi am luat calendarul și am făcut cu pixul un cerculet în dreptul zilei care oricum era pe sfârșite. M-am gândit puțin și am făcut deasupra cerculețului și o cruce. Pe urmă am însemnat toate cele paisprezece zile cu cruciulițe făcute cu creionul roșu. Pata roșie de pe calendar era micuță în comparație cu tot restul calendarului. „E puțin” mi-am zis eu consolându-mă și-am adormit.

Hortensia Manole

clasa a VII-a A

Taina noptii

Ce este noaptea? Este vrajă și mister și necunoscut. Noaptea se nasc iubiri și mor iubiri, se nasc suflete și mor suflete. Toate sunt călăuzite de căldura de gheată a lunii pline atât de aproape și totuși atât de departe. Ce este luna? Ce sunt stelele? E luna astrul nopții? Soarele nopții? Sunt stelele licurici nemuritori?

Afară totu-i liniștit și nemîșcat, o frunză-n liniștea nopții se stinge. Lângă izvor, iarba pare de omăt, copaci nemîșcați, monștri ai timpului, străjuiesc intrarea-n codru. Secrete de mii de ani îngropate se trezesc și-si spun durerea. Fantomele din alte timpuri de mult apuse se plimbă stință printre teii singularici ce le ascultă în fiecare noapte povestea lor tristă. O bufniță singuratică, pasăre nocturnă, a ieșit la vânătoare. Luna mare și frumoasă își plânge iubitul Soarele vărsând, lacrimile lunii, pentru prințul zânelor.

Legenda spune că prințul zânelor s-a îndrăgostit de o Tânără dar în loc de cuvinte el i-a oferit smaraldele mării și lacrimile lunii.

Ea l-a respins și luna a fost martoră la despartirea și nefericirea lor, de atunci ea plânge continuu pentru iubirea ei pierdută, dar și pentru iubirea lor pierdută.

Pietre singuratice își deschid sufletul și povestesc licuricilor întâmplări haiducești inventate de mintea lor de piatră dură.

Cerul se-ntunecă, luna-și trage vălul, stelele se sting și gloanțe de ploaie reci lovesc în față codrii, culcă cu față la pământ ferigile.

DINTRU SUTE DE CĂTARGE

Dar încețează; atacul s-a sfârșit. Codrii fumegând, ferigile mai verzi, aerul mai proaspăt, toate alină suferințele trecute. Luna ieșe din transa ei hipnotică și își reia ritualul plângând cu raze tot mai reci, tot mai distante, viața scurgându-i-se din trup, noaptea își strânge cortina.

Piesa a luat sfârșit. În alt act ziua o va înlocui pe cealaltă cu alte decoruri, cu alte personaje, cu alte iubiri, cu alte drame, cu alți spectatori. Va fi la fel de spectaculoasă ca noaptea? Poate da, poate nu; însă vom vedea din nou noaptea la fel de tainica și la fel de tristă, de stingheră și la fel de frumoasă ca luna ce-o pazește.

Olguta Ferbinte
clasa a IX-a E

DINTRU SUTE DE CĂTARQE

Timpul – vechiul meu prieten

Copilăria – un vis frumos, spulberat o dată cu inima zorilor în neantul uitării. Fiecare dintre noi ne întoarcem spre trecut simțind, Tânjind, înțelegând altfel și totuși la fel, cu gesturile copilului de altădată, dar cu uimirea dureroasă a celui care află că întoarcerea nu mai e posibilă.

Copil fiind, păstrez zâmbetul copilului de altădată, o privire tăioasă, un suflet fugar spre stele, dar pentru o adevărată revenire mi-ar mai fi necesare: profunzimea mărilor, statornicia pietrelor, puritatea stării de rugăciune și dorul de eternitate. Și astfel mi-am clădit o altă lume pe mări, călăuzită de stele, printre îngeri, atât de aproape...

Mi-ar fi plăcut să cunosc tainele zborului, aş fi putut răpi mireasma florilor, tremurul zărilor, legănatul dulce al frunzelor; dar nu vreau decât să măsor jocul vântului, dansul fulgilor de nea și cântecul păsărilor... acolo, unde sunt păstrate cu grijă visuri, iluzii, râsete, jocuri, lacrimi, gesturi frânte, amintiri...

Angela Voineag
clasa a X-a A

...cum e mai departe

Aș fi vrut să existe doar o secundă sau un zâmbet care poate să-mi ascundă chipul oare cum se poate locui într-o lacrimă

aș fi vrut să te-aștept într-un zâmbet, într-o tresărire, într-un gând, doar o secundă care poate să-mi arate viața cum e mai departe...

Ramona Doican
clasa a X-a A

Poveste

Am fost și eu odată ca niciodată
 Am fost și eu o stea, dar unde?
 Acum ce sunt sau ce-aș putea să fiu,
 Se întânguește lumina în pustiu...
 Am fost și eu lumină în tăcere,
 Doar amintiri și noapte,
 Câte stele
 Au rătăcit de-atunci prin
 Versurile mele!

Undele grele ale amurgului aproape
 Au murit!

Rodica Ianole
 clasa a X-a A

Nimic mai mult...

Sunt EU chiar și atunci
 Când nu voi mai fi!

O parte din mine,
 cea care nu m-a lăsat pradă
 Ispitei de a ucide,
 Va fi veșnic vie,

Ca un actor mereu prezent
 Pe scena unui teatru desuet;

Ei – cel rămas singur –
 Cel din urmă venit
 și propriul spectator
 Va juca de-a pururi același rol tragic...

Atunci când spiritul meu va înlătăruie,
 Eu voi fi departe, cine știe!
 Am înțeles că nu există moarte,
 Doar aşteptare, nimic mai mult!

Agale...

Realitate difuză-
 Instinct prematur de moarte
 confuză!

Tăcere plăpândă-
 Oceanul trist a încetat să
 plângă,
 Oare de ce?!

Tremur prelung.
 Fierbere sfântă.
 Atingere mută.

Univers pictat-
 Tablou prăfuit de uitare.
 În inima mea
 Ploaia se scurge agale.

DINTRE SUTE DE CĂRĂGE

Anca – Irina Parvana
 – clasa a X-a F

Apel la conștiința umană

Poate greșesc, dar impresia mea este că trăim într-o lume „pe dos”: reziduurile, gunoaiele, resturile menajere se află instalate în locuri eminente, aruncate probabil de valurile însipunate ale tranzitiei, pe când petalele multicolore ale florilor, verdele crud al ierbii, albul imaculat al ingerilor popoziți încă pe pământ se află ignorate, în disprețul și indiferența celor mai mulți dintre semenii noștri. Într-un Univers echilibrat de armonia ideilor divine, noi, pământenii am ajuns să confundăm Adevărul din noi (care nu poate fi decât unul singur) cu simulaclrele ieftine, ispititoare. De ce? Exces de egoism, mândrie absurdă și neînțelegere față de tot, mai ales față de noi. Domină în sufletele noastre o frică de cunoaștere, de comunicare reală cu noi și cu ceilalți. E o teamă ce vine din spaima că am fi prea dezamăgiți de ce suntem acum și nici se pare că este prea târziu pentru a ne îngădui o conștiință liberă, despovărată de mizeria contingentu-

lui.

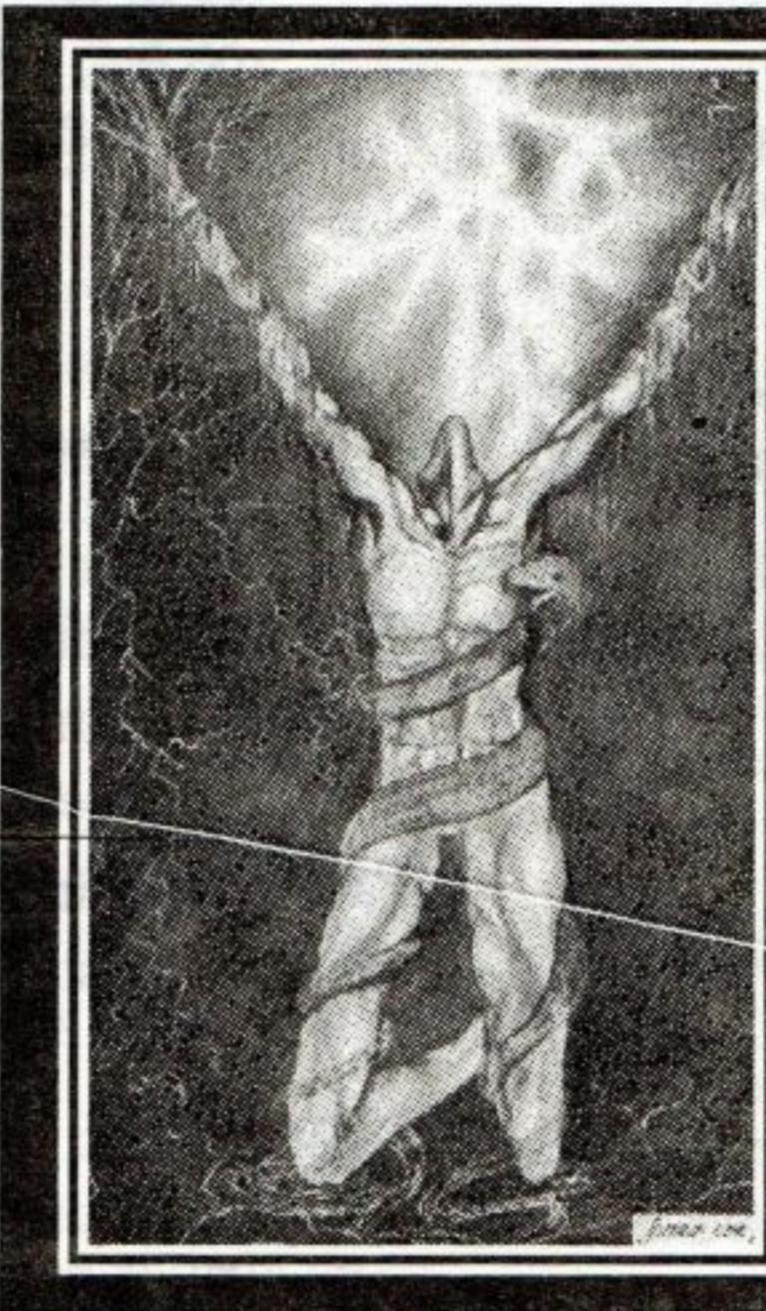
Oare de ce este greu, atât de greu să fim sinceri? Si de ce este atât de ușor să substituim realitatea din noi cu o pletoră de aparențe? „Așa îmi place să trăiesc”, spun mulți din jurul meu, „trebuie să mă distrez; dacă nu acum, când?” Poate fi și adevăr într-un asemenea mod de a gândi, dar... Problema e cum trăiești, cum înțelegi să te distrezi și dacă nu cumva euforia simțurilor (satisfacute din plin) ne anulează identitatea! E mai important să părem decât să fim? E mai important să trăim plăcerile momentului decât să ne îngrijim spiritul, respectându-ne pe noi și pe cei din jurul nostru?!

Uneori reușim să credem că am făcut un iucru bun, confundând ca de obicei – valorile, din lene. Din comoditate, refuzând să reflectăm la ceea ce suntem într-adevăr.

„Cunoașterea înseamnă putere”; dacă ne vom cunoaște pe noi însine, avem acces la tainele Omului și ale Universului, deopotrivă!

Aș vrea să renunțăm la frică, să nu mai fugim de noi, să ne găsim în clipa prezentă, atât de aproape de Eternitate! Suntem ceea ce gândim, ceea ce vrem, ceea ce am visat. Noi ne alegem să trăim sau să ne prefacem că trăim, iubirea, indiferența sau moartea spiritului... apel!

Alice Musceleanu

Tăcerea sirenelor

Motto poate că nu e cu totul de neînchipuit că
cineva să ne poată salva de cântecul lor,
însă tăcerea lor cu siguranță nu"
(Franz Kafka)

Au amuțit sirenele.

Vrăjit de taina ta și-a lor
am vrut să le aud cântecul
aducător de fericire
și de moarte.

Însă sirenele au tăcut
și cântecul lor s-a stins pe-o' vecie.

Le-am implorat să-mi cânte,
să mă atragă în dulci capcane,
să mă încă în glasul lor
aducător de moarte
și de fericire.

Însă sirenele au tăcut,
au tăcut toate.

Și-n liniștea care cuprinsese lumea
strivindu-ne cu greutatea ei,
am auzit deodată,
fără să-mi dau seama,

tăcerea lor.

Tăcerea sirenelor m-a învăluit tandru,
Ca mângâierea unei mame,
învățându-mă să visez fără cuvinte
la fericire și la moarte.

Lecția de matematică

Unu și cu unu fac doi,
aşa vorbeşte-o lume-ntreagă.
Cândva credeam și eu că-aşa o fi,
doar din neant, o voce de lumină
s-a pogorât în mine prea ușor,
șoptindu-mi tainic (de ce oare?)
că infinit plus infinit dă infinit.

Și-am înțeles uimit, divină floare,
că tu și eu nu facem doi,
ci infinit,
de raze pure,
de vise-nalte
și speranțe.

Mă mai întreb în dimineați înrourate
și-n seri de-atâta farmec pline,
de ce, când noi suntem nemărginire,
o lume-ntreagă tot vorbește că
unu și cu unu-ar face doi.

Bogdan Dogaru –
fost elev al C. N. "Unirea"
Student Facultatea de Drept
Universitatea Bucureşti

DINTR-E SUTE DE CĂRĂRE

Muzeul cărătorului universal

Prietenii din jurul meu sunt secerăți de talent. și eu, care mi-am jurat că nu aş accepta să supraviețuiesc oricum conflictului de personalități, iată-mă abonat la Terapie intensivă pentru cosmetizarea ego-ului șifonat. Am descoperit Umlința Publică acum, la sfârșitul vieții comerțului cu intimități imaginate, când experiența noului Medicament nu mă mai poate salva de boala gândurilor tipărite. Nepoții umanității diluate din noi mi-au șoptit că voi avea parte de cel mai bun remediu împotriva scrisului: amnezia sensibilității.

Nu-mi rămân decât câteva zile pentru a mă deconspira, deși toată viața am fost mustrat că nu sunt sincer decât cu propriile maladii sufletești. Ca și când judecătorii literari ar fi uitat cât de frumos se minte în scris.

Deși nu mai am voie să părăsesc starea de bună dispozitie, doctorii mi-au recomandat odihnă totală în persiflarea de sine, evadez pe calea undelor radioului pe tărâmuri de confruntare armată. Radioul – cel mai eficace mijloc de manipulare. și acum mă îndoiesc că am ajuns pe Lună. Cum să permită zeii asemenea impietate? Să le aselenizezi propriul budoar? Niciodată. Totul a fost regizat la Budapesta. Mai mult, în 1980, la Reuniunea Secretă a Conștiințelor Circumcise, iudeo-creștinii s-au pus de acord ca Tratatele despre civilizație să-i pună într-o lumină favorabilă, având în vedere flagelul numeric al chinezilor și musulmanilor: elementul necreștin a fost exclus de la festinul vieții de apoi.

În S.U.A. Huntington pregătise la tavă o ciocnire a civilizațiilor, iar grupurile de presiune fino-ugrice plantaseră una seismică pe coapsa Carpaților Românești, dar când fiul natural al guvernului american Ben i-a prins cu șlitul serviciilor secrete deschis, Vizionarul și-a negat paternitatea războiului intercivilizațional. Dacă tov. Huntington ar fi fost analist sovietic și le-ar fi servit rușilor o asemenea tochitură diplomatică, s-ar fi bronzat un an pe „Kursk”, la adâncime.

Chiar dacă, vrând-nevrând, întregul Mapamond a mers nu la Canosa ci la Osama, cea mai gravă problemă a lumii o constituie post-modernismul artei și al vremii: natura, prototipul femeii, a luat-o razna: plouă în decembrie, ninge în mai. Războiul cu vremea este total și ciudat. Mă întreb cum aş reacționa dacă mi s-ar trânti un război peste ochi. Aș fi într-atât de laș încât să particip la el? Dacă în loc să recompun citate pentru Gazeta Vieții (citate colecționate din iubirile celorlalți, pentru că Infernul constă în nașterile repetate ale Mamelor de Serviciu), aş avea încă o dată lipsa de bun simț de a mă încredința Frontului și să lupt, (de data asta fără scenariu și fără regizori) pentru confrății mei omenești care m-au osândit pentru că nu călcam aceleași cadavre anonime, astfel ajungând destinul meu să-mi tipărească romane cu fericiri împrumutate, amputate de glasul viu al cărnii, în timp ce ei strângneau viața între coapse, iar eu îmi striveam curentii cu bun simț, în saltul meu spre devenire: îmi studiam minuțios adversarii, viața lor socială și intimă devenind un fișier anodin în banca mea de date, iar când le decupam fericirea o făceam întotdeauna cu speranța că agonia le va fi scurtă, pentru că nu purtam același surâs pe buze, al meu având un gust amar din pricina buzelor mele livide, pentru că eu îndrăznisem să mă exilez în pădurea mea secretă de gânduri, în timp ce oamenii făcuți, iar nu născuți, mă povătuiau să mă denunț din vis în zori și să iau drumul fără de întoarcere al slujbei pe care o gonisem tot timpul din viața mea, prima zi de muncă fusese ca o naștere prematură, anonimă, toți mă priveau ostentativ, detestându-mă pentru trupul meu, care-și pierdea amprenta prin ploaia visului, colegii mei profesori și elevi implorându-mă să le destăinui secretul evadării din mocirla propriului suflet.

Elevii lor au început să-mi primejduiască trupul bine îngrijit, hainele intime nepătate de sânge, pe care le păstram pentru mântuire. Au început să mă drogheze cu trupurile defundate ale colegelor, au îndrăznit să-mi pervertească limba ce da în pârg de-atâta bună creștere, m-au luat la discotecă molestandu-mă cu muzica lor presarată cu invocații coprolalia.

DINTRE SUCEA DE CĂRĂBRE

A doua zi, când îmi revineam din ospăt în camera vreunei colege, mă întrebam dacă merită Tânără generație – această Gomora a vietii – să pleci la război. Cum m-ar prinde o înrolare în Rebeliunea Identităților de Ceară pe care le purtăm în colectivitatea noastră verbală, de care ne eliberăm în briza somnului când, prădați de conștiința care ne sufocă identitatea, dormim liniștiți, admirând decorul vietii noastre – subconștientul.

De aş pleca la război, mi-aș părăsi colbul de sensibilitate rătăcit în sângele meu, îngropat în surâsul matern, aş mășălui resemnat prin fața martirului care mi-ar amenința anonimatul. Aş evada într-un duel al confesiunilor, să înfrâng îngerii deghizați din noi, v-aș dezrobi de teama de-a fi onești, promitându-vă dincolo de granița trupului, desfrunziri inserate în pălpăirile bătrâneții.

Cum să nu admir pe cei care se descompun în versuri, când în umbra lor arde trupul umanității? Ar mai dormita ei liniștiți, îngenunchind evlavioși în fața rimei ca la un zid al plângerii, dacă ar fi convinși că în zori s-ar deștepta într-un festin de muniții?

Poetii civilii și gradați rimează simfonia trupurilor dinamitate în viciul prafului de pușcă. Dar conflagrația civilă o sanctifică cineva? Pe noi cine ne slăvește, noi, cei care din bun simț sau din timiditate rămânem la vatră și luptăm pe frontul viselor noastre, înarmați cu singurătăți, gânduri ruinate și sensibilități proscrise? Pe lângă mormântul eroului necunoscut datorită căruia se prea poate, am eu posibilitatea să-i rup o confesiune trupului meu și să o însângerez pe hârtie, și pentru care nu trebuie să mulțumesc nimănu, nu eu i-am trimis pe tineri în război, personal mă îndoiesc că a existat vreun război în lume. Cum ar fi îndurat Domnul teroarea pruncilor Lui, pe lângă acest monument închinat nimănu, căci dacă e erou necunoscut nu e un om pe care să-l știe cineva, care să aibă și el o familie, sau măcar o iubită care să-i ducă dorul până la prima dezmortire a săngelui, mă întreb, cu ochii în pământ în semn de reculegere, eu, scriitorul, eu, poetul, eu, care îmi săngerez sentimentele la prima pală de vînt străin, cu sensibilitatea nudă, unde să-mi hoinăresc gândurile și sentimentele rânite de astenie, unde să-mi cauterizez rănilor deschise ale vietii?

Să nu mi se spună că eu am ales suferința de a scrie, că o merit și că este a mea. Eu nu am ales nimic, nici nașterea, nici sfârșirea, nici epava sufletească a omenirii, nici insolenta de a mărturisi. Bătrâni își agață de noi ultimele mărturisiri, tinerii ne iau martori la prospetimea vietii, chiar dacă uneori e rujată ca o cocotă.

Cum e să te distribui fără să te împărți? Cum e să-i minți frumos și pe bătrâni și pe tineri? Primii îți reproșează traspirația scrisului, cei din urmă te iau la vale cum că nu transpir destul... Primii îți cer demnitatea sacoului scriitoresc bine strâns pe trup, tinerii vor și ei o fărâmă de șlit deschis; nu te poți integra în noul val fără o repriză de gimnastică aerobică.

Bătrâni îți vor sufletul, tinerii îți vor trupul. Și când te gândești că viitorul are puține şanse să fie hetero.

Nota de subsol: noua generație i-a zidit pe oamenii de cultură într-un muzeu. Tinerii e-u-rotici, jefuiți de MTV, se dedau la sacrilegii: cărți, muzică clasică, învățăți. Secolul XXI va fi poate, al livro-sexului.

DINTE SUTE DE CĂTARGE

* Desenele de la aceasta rubrica au fost realizate de eleva ALICE MUSCELEANU clasa a -XI - a F

Prof. Adrian Țiglea
fost elev al
C. N. "UNIREA"

SCRIITORI CONTEMPORANI

"Rătăciri esențiale" de Ion Dumitru Denciu

Cartea unei regăsiri.

Aflat la cea de a patra carte – după "Luminile zeiței Bendis" (1983), "Identitățile lui Litovoi" (1986) și "Din adâncul irrespirabilului" (1998) - această nouă apariție editorială reprezintă o nouă continuitate dar și o ruptură față de ce ivise până acum I.D. Denciu. O continuitate, pentru că autorul se întoarce, iarăși și iarăși, la o anumită sferă de preocupări, vizibilă în tot ce a publicat până acum, dar și un punct de ruptură, pentru că, părăsind domeniul ficțional, aceeași sferă îi oferă astăzi materia primă a unor, cel puțin incomode, eseuri.

Am spus încă din titlul acestor însemnări de lectură că lucrarea de față e "cartea unei regăsiri" pentru că, mai întâi, autorul apare rar în arenă, fie că e vorba despre o carte, un articol sau o vorbire în față unui public. Pe cât de rare, aceste apariții sunt, în egală măsură, confortabile și neliniștitore. Confortabile, pentru că autorul este unul dintre acei rari oameni care au întotdeauna ceva interesant de spus, chiar dacă domeniul de cercetare pare a-și fi epuizat resursele. Dar tot de aici se naște, paradoxal, și senzația de incomod: domeniile cercetate – adâncurile istoriei culturii sau ființei noastre – sunt

astfel abordate încât soluțiile la care se ajunge sunt mereu surprinzătoare, chiar șocante uneori prin noutatea lor. Aceste soluții răstoarnă puncte de vedere ale unor somități sau chiar comodități de lectură care păreau fixate odată pentru totdeauna în alcătuirea culturală a fiecărui dintre noi.

Prin această carte, I.D. Denciu se dovedește a fi un gânditor autentic în sensul ideii că a gândi în mod real înseamnă a gândi altfel decât altul. Desigur că și celealte pagini tipărite de către autor se dovediseră a fi ale unui spirit răscălit, dar de data aceasta senzația e mult mai acută pentru că atitudinea polemică față de lenevia intelectuală este afirmată explicit încă din primele pagini. Deși polemizează în mod clar cu o idee a lui G. Călinescu, I.D. Denciu pare a-și fi însușit o alta, tot a "divinului critic", conform căreia nu te poți declara specialist într-un domeniu dacă nu abordezi o problemă capitală, în care părea că s-a spus totul și unde tu să vîi cu reală contribuție personală. Așa procedează și autorul cărții de față, regândind modalități de lectură în domenii aparent diferite, de la basmele populare sau culte la „Miorița” sau de la filosofia lui Blaga la naționalismul lui Mircea Eliade, ajungând ca, printr-un nou mod de a concepe istoria, să descifreze complexitatea omului modern, pe care-l vede ca pe o "ființă amfibie, trăind pe pamânt și în afara lui, în istorie și în afara istoriei, în universal și regional, în libertate și servitute, în real și ireal, în rațional și irațional, în timp și în eternitate..." (pag 168)

SCRITORI CONTEMPORANI

Complexitatea aceasta poate da naștere la atitudini care să surprindă măcar, după locul în care te situezi într-unul sau altul dintre polii dicotomiilor enumerate. Tocmai de aceea autorul își propune ca linie de conduită "echilibrul între antiteze": "Să nu împingem niciodată la extreame nici o atitudine, nici un gând, nici o acțiune". Lăudabilă intenție și urmărită cu consecvență, chiar dacă părerea de la care pleacă autorul este aceea că în domeniul abordat "interpretările curente sunt de o falsitate strigătoare la cer" (pag 51). Dacă aceasta este premisa, soluția se impune de la sine – lupta împotriva ignoranței și comodității: "Să sperăm că, pe termen lung, tot mai mulți vor îndrăzni să străpungă valurile datorate unei transmisii mereu și fatal degradate și vor înțelege esențialul".

Ca organizare exterioară, cartea cuprinde 15 eseuri, structurate ca atare sau doar incipiente, fulgurate, acoperind o arie de un aparent eclectism: folclorul românesc, scriitorii esențiali ai literaturii noastre, raporturile individ-istorie, sau, neașteptat, măcar pentru mine, coborârea în politica actuală. Eclectismul acesta este doar exterior, aparent, pentru că autorul știe să vadă liniile de forță care unesc domenii ce păreau disparate, deasupra tuturor situându-se figura lui Zamolxe, sau, cum îi spune autorul "complexul zamolxean". Supremul zeu dacic este privit ca figură istorică, mai întâi. I se deceleză, apoi, ecurile în mit și folclor, pentru a fi asociat, în mod şocant ca nouitate, cu istoria modernă a românilor și chiar cu politica lor actuală.

În demersul său, autorul ne invită la un fascinant spectacol de erudiție neobișnuită, de inteligență vie și polemică, implicită sau explicită, trezindu-ne autentice satisfacții la lectură, dar strecând și spaime în mintea noastră de cititori obișnuiți. Căci, de exemplu, a te situa la capătul unui fir care leagă pe slavul Zamolxe de Cavalerul Trac – unul dintre cele mai vechi simboluri ale culturii europene din leagănul

ei balcanic – de aparent naivul și banalul Făt-Frumos nu poate fi decât flatant, pentru orgoliile noastre de europeni refuzăți de Europa. La fel, a descoperi în balada noastră-simbol "Miorița", străfulgerări mitice, e o idee căreia de mult îi dădea târcoale exgeza aşa banală, pedestră și incompletă cum e ea. Aici însă e superba argumentație la fel ca și aceea prin care autorul demonstrează că titlul unui basm eminescian postum și pe care G. Călinescu l-a botezat cu o formulă cel puțin spectaculoasă, "Povestea magului călător în stele", ar fi trebuit să sună "Povestea feciorului de împarat fără stea".

În aproape toată substanța cărții, se stabilește "o relație plină de nemaipomenite consecințe, în care logica și intuitivul, mijlocitul și nemijlocitul, determinatul și nedeterminatul, evidentul și ascunsul se împleteșc și se complinesc convertibile într-o raționalitate superioară" după cum spune autorul la pagina 127. Desigur, aprecierea aceasta se referează la o anumită categorie de gânditori, printre care și Blaga, dar care i se potrivește și lui I.D. Denciu dincolo de proverbiala sa modestie.

Despre această carte multe lucruri se pot spune, și sper că se vor spune, dar o idee se impune cu pregnanță: e o carte vie, o carte în care informația este cultivată cu o sagacitate egalată doar de negarea ei, o carte în care se fugă din prezent în istorie și mit pentru ca să se poată descifra mai lucid prezentul, o carte ale cărei idei le poți primi sau le poți refuza, dar în nici un caz nu le poți ignora.

Nu pot încheia acest modest exercițiu de lectură fără a pune în loc de concluzie o idee tot a lui I. D. Denciu: salvarea noastră, individuală sau colectivă, nu se poate realiza decât prin cultură. Iată de ce cred că această carte ar trebui să se intituleze "Regăsiri esențiale".

Adrian Tiglea

Prof G. Zaharia

POVESTEÀ VORBEI

Mult e dulce....

O nouă definiție despre „limba română”, devenită de curând subiectul unei legi, pare cel puțin un subiect plăcitor, dacă nu inutil, de vreme ce atâtia specialiști (mai mult sau mai puțin) au întors pe toate fețele modul în care vocabularul acesteia se îmbogățește „stricându-se” în același timp. Mi se pare că aceia care s-au angajat într-o asemenea dispută, au uitat o normă fundamentală a evoluției unei limbi, și anume, că ea nu poate exista fără cei care o vorbesc, este un sistem coerent și, în timp, balastul modei se elimină. Se păstrează cuvintele semnificative, în funcție de cerințele sociale. Uzul impune norma lingvistică, desigur completat și cu influențele covârșitoare ale cuvântului scris (citit din ce în ce mai rar), ale școlii și altor instituții. E suficient să aducem ca exemplu perechea „completă/complectă” (ultima nejustificată etimologic) acceptată de D.E.X.

De obicei, aceste schimbări nu se realizează pe parcursul unei generații, de aceea fenomenele lingvistice sunt mai greu de perceput fără o pregătire de specialitate. Perspectiva transformării limbii latine în limba pe care o vorbim astăzi poate să ne ajute la înțelegerea procesului prin care o colectivitate umană preia și transformă cuvintele, conform propriilor nevoi. Ne vom opri asupra câtorva termeni din vocabularul fundamental al limbii noastre, cu etimon latin, care demonstrează două legi lingvistice fundamentale: evoluția de la concret la abstract și selectarea dintr-un sir sinonimic a cuvântului mai ușor de asimilat, mai expresiv și de multe ori, cu semnificație specială pentru comunitatea lingvistică. Astfel, unii termeni care denumesc grade de rudenie: soră (lat. "soror"), frate (lat. "frater"), noră

(lat. "nurus"), nepot (lat. "nepos"), cununat (lat. "cognatus"), socru (lat. "socrus") au intrat în limba română modificate doar prin efectul legilor fonetice valabile pentru toate cuvintele latinești. Altele au primit sensuri noi față de cel inițial, din limba latină, datorită condițiilor specifice romanizării provinciei Dacia. Așa s-a întâmplat cu „miles, militis”-militar, soldat care în română s-a moștenit ca „mire”. Ce legătura poate exista între soldat și viitorul soț? Se știe că în armata romană serviciul militar dura până la 43 de ani. E greu de crezut că un bărbat aştepta lăsarea la vatră pentru a se căsători. Dar majoritatea soldaților romani (așa cum o arată denumirea legiunilor cantonate în Dacia) erau aduși din alte colțuri ale imperiului.

Aceștia primeau cetățenia romană și implicit dreptul de a se căsători legal doar la terminarea serviciului militar când devenea „veteranus”, moștenit în limba română ca „bătrân”. Si iată cum eternul mire, înainte să devină soț, era deja bătrân. Pentru verbul „a merge” se putea alege între verbul neregulat „eo, iri”, scurt și greu de învățat și „nodo, nodere” rămas în neologismul „a înnodă”. S-a păstrat „mergo, mergere, mersi, mersum” care în latină înseamnă „a coborî” (vezi submersibil și imersiune).

O explicație posibilă este aceea că pentru satele românești așezate pe culmile munților a merge presupunea acțiunea de coborâre. Si astfel concretațea situației a determinat schimbarea de sens.

Așadar, n-ar trebui să ne sperie invazia de cuvinte de origine engleză, ci să ne întrebăm cu neliniște ce limbă va mai fi de după ce va trece moda cu O.K. Poate chineză, sau poate arabă,

Ferește-ne, Doamne!

POVESTE A VORBEI

Cutia Pandorei

Expresia destul de cunoscută și folosită, în general corect contextual, atunci când se vorbește despre o capcană prezentată într-un ambalaj

atrăgător, mai ascunde o semnificație legată în special de numele propriu de origine grecească. Este mai puțin știut faptul că, cel puțin în a doua parte a ei, trimită la celebra sintagmă „cherchez la femme”, explicație simplă pentru apariția oricărei nenorociri, oricărei decizii lipsite de înțelegiune.

Pandora („pan”-tot, „doron”-dar), aşadar toate darurile sau darul tuturor, este mijlocul diabolic imaginat de Zeus pentru a-i pedepsi pe oamenii care primiseră de la Prometeu focul furat din cer: „o năpastă de care cu totii / S-ar bucura –n al lor gând, îndrăgostiți de năpasta ce-i paște.”. Astfel, stăpânul Olimpului i-a poruncit lui Hefaistos, zeul neîntrecut al meșteșugurilor, să-o plăsmuiască din apă și lut, dar să-o înzestreze cu glas și forță omenească și să-i dea chip de zeiță. Atena a învățat-o să țese „pânze înflorite”, iar Afrodita a desăvârșit-o

revărsând asupra-i auritele ei haruri: „dorul mistuitor și iubirea ce trupul topește”. Și fiindcă astfel femeia ar fi fost prea aproape de perfecțiunea zeițelor, i-au fost picurate în suflet de către nestatornicul Hermes „nărvuri înșelătoare”. Acestea a fost cel care, la porunca lui Zeus, a dus-o în dar lui Epimeteu (cel care gândește după ce acționează), nevolnicul frate al lui Prometeu, primul care avusese tăria să-l înfrunte pe marele stăpân.

Cea dăruită astfel de zei aducea cu sine cutia (sau chipul) în care fuseseră închise, în timp ce pe pământ înfloarea vârsta de aur, toate nenorocirile. Curioasă, ca toate femeile, Pandora încalcă interdicția ipocrită de a nu deschide cutia și toate necazurile, războaiile, invidia, ura, minciuna, bolile dureroase și chiar ciuma cea trudnică se răspândește în lume. Când își înțelege fapta încearcă să închidă cutia, dar au rămas închise pentru vecie numai „sperantele oarbe” pentru ca oamenii să poată trăi mai departe, dar să nu-și poată cunoaște viitorul.

Așadar, femeia, cea dăruită de zei cu toate darurile, a fost instrumentul voinței divine care a pus capăt vârstei de aur, visul mereu neîmplinit al omenirii, mesagerul fără voie al tristului destin colectiv al umanității.

Prof. Elena SOARE

/*Hesiod, „Munci și zile”, 42-105 în Legende mitologice, Lyceum, Ed. Albatros, 1972*/

CULORILE JAPONIEI

Yoshioka Sarao, un specialist japonez, a publicat în urmă cu doi ani un dicționar intitulat "Culorile Japoniei" care include 379 de nuanțe și care analizează pe larg cele 209 culori tradițional japoneze. Nu este doar o carte de specialitate, un rețetar de pigmenti pentru uzul pictorilor și al fabricanților de vopsele, ci o operă de artă în sine. Un "îndreptar" pentru privire, un ghid care ne spune încotro să ne aruncăm ochii ca să surprindem cea mai frumoasă reflectare a luminii în obiectele din jur. Capitolele de bază: roșu, albastru, verde, galben, maro, negru-alb, auriu-argintiu, sunt împărțite în subcapitole inedite. Cititorul occidental se poate aștepta să citească despre culoarea focului, a soarelui, a apei sau a unei țesături specifice dintr-o anumită epocă, însă nu la fel de previzibilă este descrierea nuanței lemnului tăiat, a irișilor în stare naturală spre deosebire de irișii pictați de un artist faimos, a

pământului și a rădăcinilor ascunse în el sau a tulpinilor de bambus în luna martie.

"Oare de ce continuă omul să caute culori plăcute ochiului? Țelul meu este de a afla ce se ascunde în florile care se desfac în aşteptarea fiecărui anotimp, în rădăcinile ce se întind adânc în pământ,

în fructele aflate pe ramuri în carne și sângele omului."

(Yoshioka Sarao)

În România, expresia „codru-i frate cu românul” a devenit atât de uzată și de golită de sens, încât este greu de imaginat un context care să aibă o asemenea originalitate și profunzime încât să-i redea măcar ceva din prospețimea inițială. Din nefericire, această sintagmă ni s-a întipărit atât de bine în subconștient încât avem

impresia că sensibilitatea față de natură este o trăsură exclusiv românească. Și totuși, la noi nu se organizează excursii pentru a admira frunzele toamna și nici nu se anunță la știri evoluția înfloririi cireșilor. Nu vreau să fac acum o comparație, ci doar să scriu despre o altă natură. Despre ceea ce te izbește la o primă călătorie în Japonia: culoarea. Și lumina. E că și cum climatul temperat în care trăim a moderat totul; tot ce ne înconjoară e mai „temperat”, mai reținut, mai șters și mai întunecat. O profesoară de artă de la colegiul imperial Gakushuin din Tokyo a spus la un curs că motivul pentru care impresioniștii s-au inspirat din arta japoneză este faptul că noua modalitate de a picta cerea multă lumină, iar Europa este prea întunecată. Am râs când am auzit-o prima dată ; prin să de noul copleșitor din jurul meu, nu remarcasem lumină. Revenind în țară, am început să aștept, chiar și în zilele senine, să fie soare. Și am înțeles atunci ce a vrut să spună profesoara. Nu avem destulă lumină, nu avem destulă culoare, și am uitat să privim (mai ales, asta!).

ORIENTALIA

Cartea lui Yoshioka Sarao este o lucrare științifică ; cu toate acestea el descrie nu doar roșul specific kimono-urilor din epoca lui Genji (personaj faimos în literatura japoneză, eroul romanului cu același nume, scris la sfârșitul al X-lea, în epoca Heian) sau cel al camelilor rituale pe care călugării de la Todaiji (unul dintre cele mai mari temple din Japonia, în care se află o imensă statuie a lui Buddha) le depun ca o ofrandă în fața zeiței Kannon cea cu o mie de fețe. O importanță egală acordă și roșul din garofițe, flori de piersic sau căpsune.

Prea mulți pentru că în arhipelagul lor să se poată bucura de priveliști grandioase sau de întinderi infinite, japonezii au învățat să descopere pretutindeni miracole, să re-creeze universul într-un vas cu flori, iar fundamentele religiei tradiționale, shinto, le sunt mai înrădăcinate decât s-ar crede. Așa că zeii locuiesc peste tot, de la sacrul munte Fuji la petala de cireș sau frunza de arțar bătute de vânt. Toamna, arțarii capătă o culoare atât de strident roșie încât pare nefirească; un roșu sângeiu puternic, hipnotizant pentru ochii celui care îl vede prima dată. Iar japonezii merg în fiecare zi să privească frunzele de arțar în locuri desemnate prin

tradiție ca fiind cele mai frumoase. Și în fiecare toamnă fotografi amatori aşteaptă cu o răbdare de necrezut ca soarele să se strecoare într-un anume fel printre crengi, astfel încât să le ofere cea mai reușită poză. În fiecare an la fel, în felul lor de a merge într-un pelerinaj sfânt și de a rosti rugăciuni către zeița tutelară, Amaterasu, soarele. Căci soarele înfăptuiește aceste minuni. Soarele acesta unic al Japoniei se revarsă magic în arțari, creând o explozie de verde vara și aprinzându-i apoi în văpăi cosmice toamna. Soarele face ca movul glicinelor, violetul azaleelor, albastrul și roșul hortensiilor, verdele câmpilor de orez, auriul statuilor din temple și albul florilor de cireș sau albastrul intens al Lacului Biwa să fie cele mai pure culori din lume. Poezia japoneză poate părea, la prima vedere, extrem de simplă și chiar lipsită de sens, fără comparații sau metafore extravagante; cuvinte rafinate și aluzii subtile. S-ar spune că peisajele fascinante ale Japoniei ar trebui să stârnească emoții mai puternice și poeme mai pline de pasiune. În fapt, se întâmplat exact contrariul. Țara creată de Izanagi și Izanami e mai presus de imaginație; când cuvintele nu numai că nu pot depăși realul, dar nu reușesc nici să-l redea

pe deplin, poezia se rezumă la a aminti cu eleganță (și în asta constă originalitatea, în capacitatea fiecărui poet de a sugera în mod cât mai inedit o anume imagine) un anume anotimp și de a declanșa în mintea cititorului amintirea acestuia, a priveliștilor și a culorilor lui.

"sorbind cețuri și nori trec pe drumul de munte presărat cu crizanteme".
(Tagami Kikusha, 1753-1826)

Un poem care, poate, nu spune prea mult cititorului occidental. Și iată cum ar putea fi „tradus” pentru o sensibilitate diferită: un munte de un verde intens, ireal, aşa cum munții noștri acoperiți cu pădurile de foioase ale climatului temperat nu pot fi niciodată, acoperit până la jumătate de o ceată ușoară, mov-albăstruie. O cărare îngustă, printre bambuși cu tulpi galben-verzui și arțari cu frunze încă verzi, aurii, rubini, ca un vin de preț înghețat pe ramuri. Și flori, crizanteme cât un stat de om, albe roșii ca săngele proaspăt sau ca săngele închegat, violete, roz, mov.....flori pentru o viață întreagă, culori mai multe decât putem percepe, frumusețe mai multă decât putem îndura.....

Carmen
SĂPUNARU

ORIENTALIA

DE LA UN ANOTIMPLA ALTUL

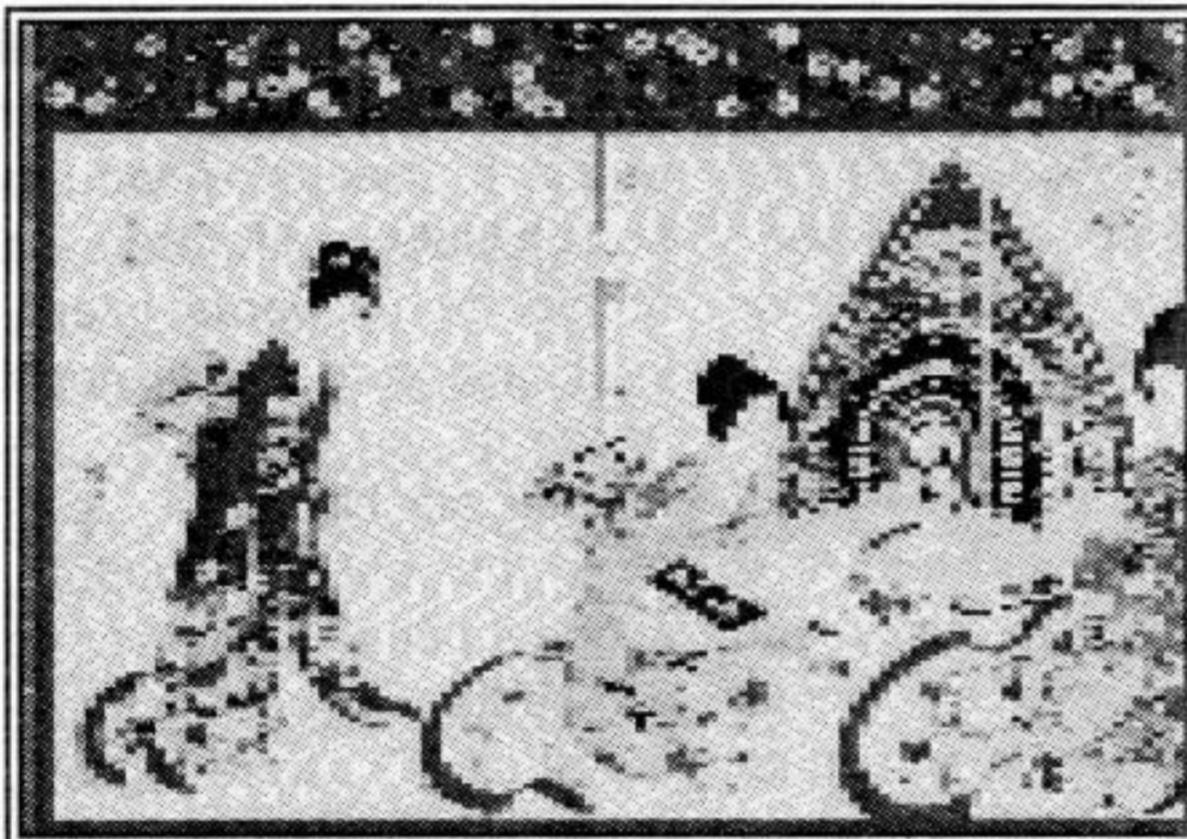
(din lirica japoneză)

lăsați-mă să mor primăvara
 sub
 florile de cireș
 în februarie
 când e lună plină

(Saigyo Hoshi, 1118-1190)

lasă-mă să fiu una cu vântul
 lasă-mă să fiu una
 cu primul vânt de vară!

(Kawakami Sumio, 1895-1972)

florile vântului
 dansează în vîzduh
 iar pe buzele mele se topește
 petală cu petală
 soarele ce apune

(Sugano Kiyoko, n.1916)

singurătatea
 nu este
 o singură culoare
 munți acoperiți cu chiparoși
 în amurgul de toamnă

(Preotul Jakuren, 1139-1202)

Traducere din limba japoneză de
CARMEN SĂPUNARU

ADOLESCENTUL IN REAL

*Adolescența la anii senectuții
(jurnal de bord ?)*

Ce oare să scriu ca să nu mai fi fost scris până acum ? Totul a fost spus, gata, nu mai e nimic de spus care nu a fost spus. Până și ce am scris acum a mai fost scris până acum de cel puțin un om și deja făcut celebru.

În seara asta, când eram în baie, după ce am tras apa, m-am gândit la moarte. Pentru că vorbeau ai mei pe hol despre o femeie de vreo 50 de ani care a murit. Și iar mi-am amintit de moarte. A fost o clipă interesantă, o clipă din aia în care primești o revelație unică, care te face să realizezi ceva mareț, ceva însemnat. Și nu pentru că imediat ce hierofania a avut loc am uitat, nu, ci din alt fenomen căruia nu-i pot da nume și pe care nu am chef să mă opresc din scris (sau din orice altceva, în funcție de moment) ca să încerc să-i dau o definiție. M-am gândit atunci, pe gresia rece, în papuceii mei moi și calzi, că o să mor. Știam deja asta(!!!) și atunci în baie am știut că știu asta, și m-am întrebat de ce îmi dau seama că și eu o să mor deși știam asta deja. Atunci, pe moment, mi-a venit în cap o chestie, cred că din *Huliganii* este, că tinerii se cred nemuritori... (?)

Acum, în timp ce scriu, realizez că mi-a mai crescut voința, sau poate este ceea ce voi scrie în paragraful următor, înainte nu aş

fi luat foaia de hârtie să scriu, acum, după ce, stând în pat și vrând să mă culc m-am gândit la toate cele pe care le scriu acum. Poate m-am hărnicit sau...

Este afurisitul ăsta de sentiment de ratare, de "ce se alege din viața mea când și în tren se va înnopta" care m-a cuprins în amintita ipostază – cea cu statul întinsă în pat, sor-mia care-și scrie tema pentru pregătirea la mate și lumina astă aprinsă. Am avut un suflet așa de greu din cauza sen-

timentului de ratare și, probabil, dacă mă așez acum să mă gândesc, mă va cuprinde din nou și iar nu o să mai pot decât să trag aer în piept... De ce când scriu pe foi nu pun la fel de multe puncte de suspensie ca atunci când scriu la

calculator ? De ce mă simt atât de ratată, de ce dracu' (stai că după de ce-urile astea o să scriu și răspunsul - și anume că toate sunt pentru că m-am îngrășat) mă simt descompănătă, incapabilă mental, neputincioasă, depășită de ceea ce o să ajung când deja știu că o să fiu tot ce îmi doresc să fiu ? Și, mai ales, unde să plasez ce scriu acum, ce poate asta reprezinta ? De ce dracu' știu că sunt originală și extraordinară în cuvintele ce ies din gândurile de acum și simt cum plutește ceva în aer, ea-ratarea-din cauza cailor la fereastra de azi ?

ADOLESCENTUL IN REAL

Când stăteam în pat m-am mai gândit la un lucru. Numai că acum mi se pare cam liric și ridicol de scris (dar asta-i problema ?). Noi să fim sănătoși !). Mă uitam la camera asta și am observat, după câteva mii de gânduri care îmi amintea că în această cameră nu este nimic personalizat de mine, nu mă reprezintă în nici un fel, dar că eu am să plec de-aici și o să mă apuce melancolia de locul și timpul asta. Mă simt incapabilă, îngrozitor de incapabilă, atât de incapabilă și de ratată încât aş putea plânge de nervi. Am observat, în principal, două steluțe de la lustră proiectate pe peretele din fața mea. Și mă simt bătrână, a dracului de bătrână, simt cum se scurge timpul pe langă mine și cum o să mă ratez genial și mi-e frică pentru că aşa trebuie să-mi fie, pentru că totul merge și va curge aşa cum știu de mult timp că va merge, și devin și simt tot ceea ce știu că o să fiu. Și sunt obosită și, cu riscul de a mă repeta pentru a nu știu câtă oară, dar îmi place la nebunie cum sună în noaptea asta, al dracului de obosită de tot și de toate. Și aşa și trebuie să fiu. Și mi-am amintit de vinerea trecută când m-am întrebat de ce toți au momentul lor de glorie și de ce al meu nu vine, și m-am întrebat în ce greșesc, pentru că eu cred că nici nu-l vreau, dar știu că îmi aparține că, oricum, e în ființa mea, că eu sunt gloria mea, că ființa mea e momentul și că și ce fac acum, e o glorie. Sunt o ratată glorioasă – ratarea îmi e glorie ! Ole ! gloria îmi e ratarea ! Ole ! Am uitat să scriu că sunt o glorioasă ratată.

Când m-am ridicat să-mi scriu ce m-am gândit m-a apucat o inerție. O continuu acum, aici, ca să admiră ce am scris acum, pentru ca să fie original și să mă salvez de ne-original (și dacă iar spun ce s-a mai spus !): bla!bla!bla!bla!

*Elena Calistru ,
clasa a XI-a D*

SCURT RAPORT DESPRE ADOLESCENTA

Dacă aş încerca să-mi rememorez copilăria ,ea s-ar restrânge la câteva cuvinte de doi bani:părinti ,jucării ,școală ,bibliotecă, desene animate, atâtea nimicuri (sau poate nu!) ce atunci erau de nedespărțit și pe care nu le vedeam cândva departe de mine.Minte de copil, naivitate...

Și totuși ,ce vremuri tihnite!Totul îmi era atât de lîmpede:mergeam pe un anume drum, fără obstacole, fără prea mari tensiuni.Trăiam în lumea mea de vis ,cu palate frumos glazurate, prinți topiți în iris ,rochițe colorate, păpuși, mingi de toate felurile și culorile...Ce liniște se așternea pe pământ ,nu-i aşa ?!Nimic nu mă scoate din minti, nimic nu mă face curioasă. Doar câteva mirări ,mai multe intrebări:"Ce înseamnă imun?" sau Ce reprezintă acest tablou?" sau...intrebări mărunte ,naive ,agasante!

Acum ,chiar acum ,mă privesc în toată nelinistea mea și îmi dau seama cât de mult m-am schimbat ,cât de neasemenea am ajuns!După prea mult soare ,flori și senin ,s-a pogorât asupra casei mele un nor cenușiu ,întunecat ,de unde continuu plouă ,stăpânește pământul și pe mine mă cuprinde în umezeala sa , "tot tresărend ,tot aşteptând"!

Nimicuri ,aberații ,tâmpenii ,ce mai!Ar trebui să descopăr că sunt adolescent și... cât de neclar devine totul!Trăiesc acum clipe ce mă îndepărtează tot mai mult de starea de copilărie ,mă cuprind alte întrebări ,aștept alte răspunsuri ,alte idei ,păreri ,atitudini, sentimente!

Stări anormale ,întrebări stupide ,refulări și vise amare:simt că mă revolt ,că trebuie să contest ,nimic nu mai e cum a fost!Viața îmi apare o necunoscută ,viața mea ,un mister ,mereu alte întrebări, alte gânduri

ADOLESCENTUL IN REAL

ascunse...Oare mai există un mâine? Ar putea răspunde un copil ,dar și un matur ,de ce nu?!

Oricât de bogat la minte ai fi,de copt,de matur,ai putea avea siguranța zilei de mâine ,cine ești,ce ești,sau,nu cumva,mă îndepărtez de tema aleasă și propusă:ADOLESCENȚA! Dacă am căuta o singură definiție a acestui cuvânt,am găsi de zece ori mai multe decât trebuie ,mereu adăugându-se nuanțe,înțelesuri noi!Dar la ce-ar folosi o definiție,reguli tâmpite (ce-ți sunt sacre),când tu nu ești decât un sărman adolescent ce-și caută drumul!...

Fără să ți-o dorești,acum te simți cel mai mare nătărău,cel mai neînțeles și cel mai neînsemnat om din câți cunoști.Ciar și vecinul de sus ce vine mereu beat,își bate nevasta și copiii,ți se pare mai normal și mai om decât tine.Prietena cu care te duceai în parc,părintii,bunicii îți par niște simpli străini în ochii tăi pierduți în lume.

Nu,nu este bine!Ce bine ar fi!Nehotărâre,aceasta e starea de spirit cu care te confrunți acum,când ești doar la un nou început!Și când te gândești că mai este atât de mult timp în fața ta,o imensitate,îți vine să te întorci.Nu poți,porțile s-au închis,luminile s-au deschis,de-aici descurcă-te! Poftim,adolescentă!O avalanșă de păreri contradictorii,de stări sufletești antagonice,de la o secvență temporală la alta, cautând căutându-te, poftim , adolescentă!

Toate îți vin în minte,toți sunt cu ochii pe tine,toți vor ceva,întrebă,te caută,vor să afle!Numai tu nu-ți doreai acest lucru.Când încerci să înțelegi ce se întâmplă,ești aproape să-ți dai un răspuns,apare ceva,cineva care te dezechilibrează;te ridici,o iezi pe același drum!

De aici,o stare aproape permanentă de iritări,urăști naiv și fără scop.Decazi mult în fața unora și poate prea mult în fața dușmanilor mai degrabă inventați de tine decât reali!Nevoia de confesiune:naște prietenii(inventați sau nu),tot aşa cum nevoia de a te răfui cu tine naște dușmani(pentru palmares).

Rareori conștientizezi ce se întâmplă,ce s-a întâmplat;te ridici,te scuturi,îți dai câteva palme (pentru înviorare) și vrând,nevrând,reintră în jocul sublim-murdar al adolescentei.

Când,în sfârșit,începi să impui respect,în căutarea unui echilibru,un pact cu lumea,cu semenii tăi,cu respectul față de tine,iată că se întâmplă ceea ce era de neevitat,aproape te sperii,te fascinează,te tulbură ,te clatină din nou,te pustiește și te face mai bogat decât un maha-rajah,iubirea...

La început simți că înflorescă,că plutești,că poți cuprinde pământul și apele în privirile tale...când celălalt(cealaltă) te respinge,nu te vrea pentru că nu știe prea bine ce vrea,te evită din motive copilărești sau fără nici un motiv,ce importanță mai are,iar tu rămâi ca o floare (ne)înflorită,fără miros și poate fără frumusețe...

Te duci departe,cât mai departe,te închizi și suferi,ai nevoie de prieteni adevarăți,ei sunt tot ce ți-a mai rămas,cine știe ce va urma!Adolescența e atât de darnică,îți oferă ce e mai bun și ce e mai amar , amestecat,iar tu ca de atâtea ori ești liber(liberă) să alegi...Dumnezeule,câte avantaje!

Acum ai mai mult ca oricând dreptul de a alege,poți să-ți alegi prietenii,hainele,muzica,albumele de pictura,cariera,nimeni și nimic nu-ți stă împotriva.Începi să te iubești pe tine,să-ți cauți lucruri care-ți pun în evidență personalitatea,să fii cât mai personal în tot ceea ce faci,față în față cu oglinda,admiratie,căutare,dorință de confirmare!Pas cu pas te găsești pe tine,mai greșești,de ce nu ți se iartă,totul se iartă mai ușor la această vîrstă.Dar,pe măsură ce înaintezi în adolescentă,te apropii de maturitate responsabilitățile cresc!

Asa suntem:SENSIBILI,NESIGURI,TIMIZI,SPERI-ATI și ÎNTREBĂTORI,NEÎNTELEȘI,noi care vom conduce lumea,iar acesta este un simplu raport despre adolescentă.

LIDIA DANIELA DOGARU

Clasa a IX-a E

ADOLESCENTUL IN REAL

Refuz

De câte ori nu ai vrut să pleci în lume, să nu știi de nimeni, de nimic, să iei trenul și să pleci, să lași în urmă tot, trecut și prezent, să începi o nouă viață, singur fără nimeni?

De câte ori nu ai vrut să tipă în mijlocul străzii, atunci când norii se adună nervosi pe cer, parcă mai supărați decât tine, și să dansezi sub umbra lor grea și printre picăturile de ploaie?

De câte ori nu ai vrut să le spui tuturor că-i urăști, că urăști viața pe care o trăiești, că nu vrei să mai fii, că ai prefera să fii la doi metri sub pământ?

De câte ori în nopțile lungi pe care le petreci în camera ta, singur sub privirile a zeci de maimuțoi cu fețele colorate, te întrebai: "de ce?", "pentru ce?". Atunci în clipele acelea, maimuțoiii nu îți mai erau prieteni, și îți venea să le sucești gâtul și să scoți toată vata din ei. Îți venea să urli, să tipă că-i urăști, că te urăști, dar până la urmă îți înfundai plânsul în pernă, să nu audă cel din camera alăturată...

De câte ori nu ai plâns pentru o dragoste care nici nu a început? De câte ori cineva ți-a spus că duci o viață de care nici nu merită să vorbești? Dar tu sperai, sperai ca ziua de mâine va fi altfel, că persoana iubită îți va da de data aceasta mai multă atenție, că își va da seama că și tu existi, că și tu trăiești și iubești, că în inima ta de adolescent, de răzvrătit, de timid, de singuratic, se naște un sentiment de iubire firavă, timidă, pe care nici tu nu o poți înțelege.

Asta ești tu, un adolescent, mult prea Tânăr, mult prea lipsit de curaj, asta ești tu, asta este viața pe care o duci, de care te-ai săturat, pe care o urăști, și de care ai vrea să scapi dar nu poți...

Te conformati cu puținul pe care îl ai, care pentru mulți este destul, dar pentru tine este mult prea puțin pentru a începe să fii tu însuți.

Ascultă, poate chiar crezi ce spun alții, încerci să fii ca ei, dar nu poți, pentru că tu ești tu; viața este scena, și tu trebuie să joci, voit sau nevoit, dar dacă se întâmplă să uiți replicile, improvizazi, dar tot reușești să ieși cu capul sus.

Ti se întâmplă foarte des să mergi pe străzi pustii, fără nici o țintă, fără nici o grijă, să mergi și să te gândești.

De multe ori nu ai la ce să te gândești, pentru că nu ai trăit destul, nu ai fost lăsat să trăiești clipe de care îți puteai aminti apoi cu drag, nu, nu ai fost lăsat!

Ai fost mereu îndrumat de multimea de părinți și bunici să faci mereu ce este "bun, frumos și drept", dar niciodată nu ai făcut ce ai vrut tu, nu ai făcut ceva pentru tine, ci numai pentru alții...

A fi adolescent nu inseamnă a fi numai visător, neatent, plin de coșuri... . A fi adolescent înseamnă a trăi după bunul tău plac, a fi cum vrei tu, a avea posibilitatea de a te face ascultat, de a te face iubit. Îți poți crea lumea ta, unde totul funcționează după regulile tale, unde tu ești stăpânul și nimeni nu va mai putea să te calce în picioare!

De multe ori, ramâi ore în sir, gândindu-te cum ar fi fost dacă nu ai fi existat, cum ar fi trăit cei din jur fără tine, dar ajungi la o crudă și nenoricită soluție: ar fi fost la fel!! Si atunci te enervezi, și îți spui că nu trebuie să trăiești tu după regulile vieții, ci viața după regulile tale!

Eu refuz să fiu adolescentul clasic, pe care toată lumea îl consideră singuratic, ciudat, neînțelus, timid. Eu refuz! Vreau să sfidez ideea aceasta de adolescent! Nu vreau să fiu ca toți ceilalți! Eu sunt și trăiesc!

Livia Felea

Clasa a IX-a E

ADOLESCENTUL IN REAL

Visul de a fi matur

Moto: "Ce greu ,ce dureros e să devii om"
(A.Camus)

Oare ce este cu adevărat Maturitatea? Oare este o vîrstă ,o etapă a vieții, o dorință sau...un VIS?

Dacă ne uităm în dicționar vedem că maturitatea e o STARE de deplină dezvoltare fizică și intelectuală ,un stadiu înaintat de experiență ,de însușire a cunoștințelor ,seriozitate ,profundime.

Dacă ne uităm în jurul nostru vedem că maturitatea este de fapt ...SUFERINȚĂ ,DURERE ,GRIJĂ! Îi vedem pe așa-zisii maturi cu fețele încruntate ,schimonosite de grija ,de frica zilei de mâine sau,mai bine spus ,de frica viitorului; îi vedem triști ,tăcuți ,privind spre noi ,spre ADOLESCENȚI cu nostalgie ,parcă aducându-și aminte de ceva frumos ,dar interzis lor ,ceva la care nu mai pot ajunge,ceva la care nu mai au voie nici măcar să viseze.

Apoi ,ne întoarcem și vedem copii jucându-se ,alergând ,tipând ,râzând.Și în ochii lor vedem libertatea adevărată ,fericirea deplină ,absolut!

Și atunci ,oare ce visăm noi ,adolescenții? Oare ce vrem să devenim, să fim cu adevărat: copii sau maturi? Se spune că ființa umană cât trăiește caută absolutul! Dar ființa umană este atât de visătoare ,de naivă încât nu-și dă seama că dorința de a deveni matur reprezentă de fapt o fugă de absolut!

Eu sunt o simplă adolescentă și pot afirma în numele tuturor adolescenților faptul că noi nu ne dorim ,nu visăm să devenim maturi; noi dorim să fim ÎNTELEȘI de maturi!!!

Dar eu nu cred că maturitatea este o vîrstă ,o etapă a vieții. A fi matur nu înseamnă a avea un anumit număr de ani. Poate că există oameni care nu au reușit să se maturizeze nici măcar la o vîrstă destul de înaintată.

Eu cred că un om este într-adevăr matur în momentul în care este responsabil pentru faptele sale ,care are o viață cu un fundament puternic; care a ajuns ,așa cum spuneam și mai devreme ,la un stadiu avansat de experiență ,care trăiește profund,făcând totul cu multă intensitate ;un om care este hotărât ,capabil să ia singur cele mai bune

decizii în cele mai bune momente;un om care să știe când ,unde și cum să spună DA și NU.Sau așa cum spunea și John Fowles "În viața fiecăruia are loc un moment de maximă intensitate. Atunci trebuie să știi să te accepți .Este momentul în care ești ceea ce ești și totodată ceea ce vei fi."

A deveni ,a fi matur nu e un vis.E o treaptă uneori foarte greu de atins.

Omul din ziua de azi îi privește pe adolescenți cu ochi severi; omul din ziua de azi are falsă impresie că adolescenții se maturizează prea repede .De ce? Pentru că adolescența din ziua de azi are curajul de a susține cu tărie ceea ce afirma , are curajul de a-și asuma responsabilitatea pentru faptele sale , are curajul de a fi independentă ,are curajul de a spune "NU"? Pentru că adolescența din ziua de azi își permite să le ceară socoteala celor care-i distrug Universul? Celor care i-l păteaza cu răutate, minciuni ,invadie ,ignoranță ?

NU! În nici într-un caz aceasta nu înseamnă că noi, adolescenții , ne maturizăm prea repede. Noi pur și simplu avem curajul să ne exprimăm punctul de vedere fără să ne fie frică de părerea celor din jurul nostru ; noi pur și simplu avem curajul să nu mai fim falși într-o lume atât de falsă ; avem curajul să ne deschidem inimile , iar apoi să ni le oferim celor care ni le zdrobesc!

Sau poate ,cine știe?Poate că noi suntem cu adevărat maturi ,iar cei mai în vîrstă care pretind a fi maturi sunt doar copii căci "Azi se știe mai puțin ca oricând ce este acela un om cu adevărat vîu" (Hermann Hesse)

Eu nu cred în visul de a fi matur .

Eu cred în visul de a fi copil.

Atunci când ești copil știi că întreaga lume e a ta; simți că îți aparține în totalitate ; ai puterea de a-ți conduce Universul , te simți protejat de el.Cu cât te maturizezi cu atât pierzi mai mult din Univers; cu atât puterile îți slăbesc ,cu atât te simți mai singur în fața pericolului și cu atât lupta e mai crâncenă!

Pentru ce?

Pentru o modestă parte din Universul TĂU!!!

Mihaela Caua
Clasa a-X-a F
Limbii moderne

ADOLESCENTUL IN REAL

Adolescența, doar un vis

Adolescența. Despre această etapă trebuie să scriu, dar nu ca o analiză oarecum științifică, ci din punctul meu de vedere, al unei adolescente. Asta înseamnă că trebuie să mă analizez mai întâi pe mine, cu defectele și calitățile mele, ca apoi să-mi îndrept privirile către ceilalți de-o seamă cu mine și să fac comparația, ceea ce nu este deloc ușor.

De obicei, după mai mulți ani, poți să privești înapoi și să zici: "da, aşa am fost". Dar niște caracteristici generale pot surprinde complexa persoană care ai fost cândva?

Prima caracteristică generală care-mi vine în minte despre mine ar fi indecizia. Vreau să fac sau să spun un lucru, gândesc, mă răzgândesc. Nu știu cum este pentru alții, dar de fiecare dată când mă conștientizez că fiecare lucru pe care-l spun sau îl fac va duce la o viitoare persoană ce voi fi să mă simt ca Maud'Dib. Prinsă în capcana deciziei, al unui viitor posibil. Acest vortex există și va exista pentru totdeauna. Funcționează simplu. De exemplu eu am scris această lucrare. Ea va avea un anumit ecou și va face ca anumite persoane să acționeze într-un fel și asta va fi un pas în plus către noua persoană ce va fi fiecare, fiindcă au realizat un *anumit* lucru.

Sau, poate va trece pe lângă ei. Își acesta este un pas, dar care duce la altă persoană "ce va fi". Eu cred că cel mai greu lucru este atunci când realizezi într-adevăr că ești adolescent. Adolescența este o treaptă minunată, te gândești că va dura și că vei face multe lucruri extraordinare până ce vezi că ești la această vîrstă și te întrebai: unde-i cel lucru minunat și extraordinar pe care trebuie să-l faci? Păi sunt unică, tu ești unic... dar unde-i acel lucru care-ți definește

unicitatea? Ai făcut cumva descoperirea că, deși ești unic și complex, de fapt ești ca ceilalți? Dacă da, deja încerci să schimbi ceva. Să redefiniști ca să ieși în câștig oare din ce cauză? Unicul și cel mai tare, inimabilul și extraordinarul,... egoistul și orgoliosul. Fiecare dintre noi încearcă (și reușește) să fie original. Printr-o idee nebunească, printr-un crez socant, un mod diferit de a

privi viața, prin teribilism. Încercăm să ne depăşim limitele tocmai pentru a le defini. Căutăm acea mare revelație după care apoi să putem striga: "Da, eu sunt ăla!". Din când în când, după atâta zbum, avem nevoie de liniște. Liniștea mi-o găsesc, uneori când încerc să mă echilibrez, izolându-mă și căutându-mă în mine. Am observat că deși sunt singură într-o cameră de fapt nu sunt singură. Și zgometul de afară îmi demonstrează astă de fiecare dată când mă retrag. Adevărata singularitate o găsești în tine.

Mă gândesc la maturitate și nu vreau să vină. Nu vreau să am responsabilități să mă confrunt și confund cu ceilalți responsabili.

Maturitatea nu este pentru mine decât marea socializare. Când înveți că pentru a reuși în viață trebuie să renunți la a face ce vrei tu.

Și nu e mai bine să fii adolescent pentru totdeauna? Să poți gândi ca un matur, deși fară experiență lui și mai ales fără responsabilități.

Am și o mică speranță. E doar un vis. Și visul e viața.

Oana Oprea

Clasa IX-a B

ADOLESCENTUL IN REAL

Ruinele cetății

Moto: "Ce lume, ce lume!..."

Un personaj caragialean"

Dimineața, speriat de prima rază de soare, deschizi ușor ochii. Privești și parcă în jur începe să se contureze o tentativă de lume, ce a eșuat în a fi... normală.

Din stradă răzbate zarva cotidianului. Deschizi televizorul și capul îți este deja bine sortimentat cu tot felul de lucruri inutile, ce nu fac decât să te dezorienteze, să fii absorbit de cotidian. Uîți de tine și de lumea în care trăiai prin vis. Totul e ca și cum nu ar fi existat nimic din lumea ta.

Zumzetul reclamelor, care promovează diverse, bazându-se exclusiv pe naivitatea ta, consistentă sau nu, determinată în tine o stare latentă, ce se manifestă prin gesturi greoaie și o somnolență exagerată, fie o irascibilitate evidentă. Dar reclamele nu sunt singurele lucruri care te stresează zilnic; pe lângă acestea apar și diverse emisiuni de divertisment, filme și știri, știri, știri, toate reprezentând "informația" (după anumiți) pe care individul obișnuit o primește indiferent de circumstanțe, pentru că, în lipsă de altceva, ce faci? deschizi televizorul, radioul și chiar dacă ești ocupat, ce mai contează puțin stres?!... Imediat ce ieși din casă, descoperi o lume închisă, învăluită în nuanțe sumbre, puternic mecanizată. Peste tot, lume... lume multă... ce mișună în zorii zilei în "cetate", ... afișe de tot felul, prin vitrine, pe zidurile clădirilor și mai ales le observi în costumata unor amărăți care în fiecare zi umblă dezorientați pe străzi,... poate, poate le cumpără vreun nene ziarul!

În cele din urmă ajungi la școală, instituție de învățământ, unde, conform definiției, se predau elemente de bază ale principalelor discipline și care promovează educația și cultura. Imediat ce păsești în acest spațiu îți sar în ochi diverse grupulete, în cadrul căror se respectă, ca și în societate, o ierarhie. Altfel spus, valorezi căți bani au parintii sau după locul pe care îl ocupă în societate aceștia. Excepțiile, prea puține...

Încă de la o vîrstă fragedă, fetițele prind aere de domnișoare, iar în cadrul liceelor, în gene-

ral, vezi diversi și anumite etalându-se, care mai de care, în ținute din reviste, cu "fete", decolteuri, bombeuri și fonfleurii! Ceea ce este evident este faptul că în prezent, în spațiul percepției drept realitate colectivă, se renunță la valorile absolute, eterne, acestea dispărând în favoarea celor deșarte, efemere. Sensibilitatea afișată (din greșeală, fără un paravan adecvat), este ridiculizată de către anumiți pentru care partea materială prevalează asupra celei spirituale. Promovarea nonvalorilor a devenit o obișnuință, un lucru deja știut și se excelează, (nu de azi, de ieri) în așa ceva. Lumea de acum parcă ar fi o eboșă celei caragialiene, sau... poate... lumea a fost așa dintotdeauna și noi nu am știut sau nu am vrut să accep-

tăm asta ?!

Se promovează în mod excesiv sexualitatea și violența prin mass-media și prin politică. De aproape un deceniu, emisiunile informative și diversele zile aduc în prim plan violurile, crimele, tâlhăriile și altele ale căror consecințe se observă la noile generații.

În ultimul timp s-a tratat oarecum indeaproape problema drogurilor, organizându-se diverse companii anti-drog și înființându-se diverse centre de dezintoxicare. Am evoluat, nu-i așa?!? Intrăm în Occident! Aceea pe care căci ar trebui să o accepți drept realitate, pentru tine este de fapt doar amprenta, minciuna, în care trebuie să trăiești conștient, oglinda care te obligă să accepți falsitatea. Oricât de dornic ar fi, ochiul nu poate percepe frumosul unui spațiu care promovează defectele, sub influența celor care îl tuteliază oarecum. În scurt timp descoperi ceea ce are mai cumplit, mai dureros și mai trist universul tuturor și în urma unei dezamăgiri profunde, te retragi în propria lume sau încerci să te adaptezi, să minti, așa cum fac și ceilalți. Cum poti aspira la fericire sau la sentimente nobile într-un astfel de spațiu încare binele personal (egoismul monstruos, abia mascat) este mai important decât orice și în care se incalcă percepții morale și principalele norme creștine (mult clamate, dar mult mai rar probate). Ce e dincolo de ruinele cetății?!

Cătălina Oancea

Clasa a XIa A

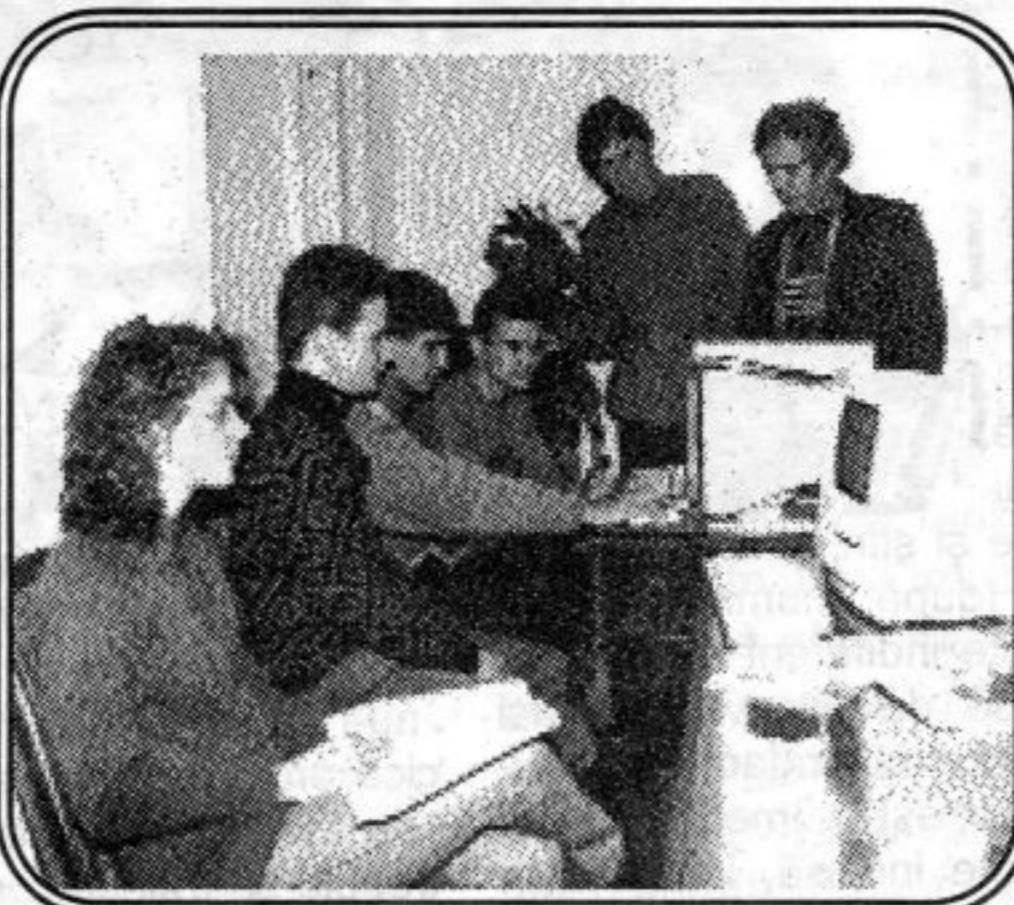
ADOLESCENTUL IN REAL

NOUA DEZORDINE URBANA

In ultimul timp am senzatia ca viata cotidiană îmi ocupă mai tot timpul. Realizez că sunt înconjurată în mare parte de lucruri care nu-mi sunt necesare dar nu pot face nimic pentru a le înlatura. Si apare întrebarea atât de obsedanta și sinistra: *DE CE?* Raspunsul este evident: fară să-mi dau seama sunt prinsă în acel secol al vitezei, lucrurile marunte, zilnice, miturile comerciale nu-mi dau pace...

Sigur, urmăresc și eu filme americane înghitind praful roz care ne este aruncat de pe ecranul televizorului. Prefer să percep modul de viață al liceanului american în modul cel mai simplist cu putință. Uneori mă complac și eu să vad lucrurile în alb și negru: America – paradișul unor puțini privilegiati, România – un fel de infern tolerabil.

De ce vorbesc despre asta? Pentru că problema tinerilor din ziua de astăzi este: "A pleca sau a nu pleca din România" și dacă "da" atunci și "unde"... majoritatea America. Nu zic că nu este normal să-ti doresti să vezi "Nuferii" lui Monet și "Podul din Waterloo"... picturi la care stau și ma uit acasă, în albumul albastru, pe covorul din sufragerie... Gaugain, Degas și mulți, mulți alții... și picturile sunt un motiv demn de luat în seama. Tinerii își doresc să emigreze pentru multe alte lucruri de pe acolo și în general "pentru sistem". Dar cum să nu te gândești la plecare cand esti în mijlocul unei gigantice industrii ce fabrică imaginea americană. Uneori îți taie rasuflarea și astfel "the show will go on".

Si mai ales acum, când și cei de la Romtelecom au scumpit ora pe Internet! Probabil mai ramaseseră cîteva sedii de prin țară fără aer conditionat sau poate au iar nevoie de sedii noi să stea și românul la coada elegant. Avem în fiecare zi reclama la T.V. cu Romtelecom-ul la 1000\$ reclama, să nu va imaginări că din banii de la greci.. nu, nu, nu... factura de la Telefon va spune ceva? De parță ar avea firma concurent sau se vorbesc mai mult la telefon după reclama, dar vorba lor "vorbesc de'nebunesc". Până acum nu am luat în calcul și Conexu și Orange (asta de ceva vreme). Caci, mai nou, caracteristica fundamentală a omului este constituită de un instinct în conformitate cu suflul modernismului, el oglindindu-se astfel în expresia: "celular la orizont!". A răspunde satisfăcător pretențiilor unei întâlniri cu "celularul", nu reprezintă un grad de personalitate scazut. Miza este mult mai mare... Oricum Romtelecom-ul priveste de sus serviciul de telefonie

mobilă apoi realizează (dar nu prea tarziu nici de această dată): Aaaa... voi sunteți concurență? Si aşa apare și nouă idee: Cosmorom. Si uite aşa internetul la noi este scump, si uite aşa vine telefonul peste un milion pe luna desigur cresc mereu ca de data astă chiar nu ai mai vorbit mult, și uite aşa îți mai vine să mai pleci și prin alta parte... acum glumesc!

Who is next? Excesul de reclama la romani... Agresivitatea reclamei din mass-media românească a ajuns la paroxism. Constat că nu numai detergentii sunt mai "intelligenti" și mai cu supraconștiință decât alți detergenti, dar și sucurile nu mai sunt

ADOLESCENTUL IN REAL

sunt sucuri... nu iti mai astampara setea (exceptie – Sprite)... acum te fac mai original, mai preferat. In fine, sa incercam sa zugravim un tablou personal al unei zile oarecare, a mea de exemplu, ca doar imi fac reclama... nu-l asa? Ma trezesc de dimineata la 6,30 si merg sa ma spal cu Colgate (Asociatia Medicilor Stomatologi cu practica privata). Apoi scot din frigider iaurtul Danone (portia zilnica de sanatate), mananc un colt de paine Berceni (o paine "bine crescuta"). Dau un telefon prin Romtelecom (dela (ne)om la (ne)om)... Apoi ma imbrac cu pantalonii mei MyX(How you look doesn't mater, the style does), folosesc Rexona anti perspirant (acum numai cu 19 000) ... plec spre scoala si privesc distrata si placida la panourile pe care sunt reclame (nu le mai enumar sloganurile) si lista poate continua la infinit. Seara maut la Antena 1 (mereu aproape) ... si uite cum dau din una in alta.

Maturitatea nu este pentru mine decât marea socializare. Când înveți că pentru a reuși în viață trebuie să renunți la a face ce vrei tu.

Și nu e mai bine să fii adolescent pentru totdeauna? Să poți gândi ca un matru, deși fară experiență lui și mai ales fără responsabilități.

Am și o mică speranță. E doar un vis. Și visul e viața.

Oana Oprea

... acum alta problema televizorul. Dar se pare ca m-as intinde prea mult si as mai vrea sa spun cateva vorbe si despre stress-ul urban... uf, o las pe alta dată... exact, pe data viitoare!

In aer plutesc o atmosfera de dezordine dorita. Aceasta desacralizare a simturilor ne da pacea dupa agitata din timpul zilei ... aceasta este o parte a fericirii urbane ... Semnul intrebarii care ma framanta ... esta daca eliberati de povara muncii fizice si a dezordinii din viata noastra am avea ceea ce dorim ... sau nu ne dorim. O anume fericire ... reguli ... sabloane ... trenduri. Traiesc dramatismul plăcăselii si al normalitatii ... asa ca: "Onorat public! Am nevoie de consideratia dumneavoastră. Ca sa ma considerati este usor. Trebuie , pe de alta parte sa ma neintelegeti si, pe de alta parte, sa ma intelegeti. Pana astazi m-ati neinteleles suficient. A venit vremea sa ma intelegeti . Apreciaza-ma. N-o sa-ti para rau !"

Am ales ca de aceasta data sa nu ma mai chinuiesc sa dau raspunsuri marilor intrebari si sa fiu obsedata de destin... am preferat sa scriu vorbe goale, poate, caci am realizat ca suntem inconjurati in mare parte numai de lucruri goale. As fi putut scrie multe... dar am preferat sa scriu "prostii". Acum s-a facut tarziu...

**CATALINA STANCILA
Clasa a XI - A**

ADOLESCENTUL IN REAL

STUDIUL PRIVIND PROBLEMATICA CONSUMULUI DE DROGURI

Psiholog Gheorghita Cernea

ARGUMENT

Educatia pentru sanatate este o activitate complexa si multisectoriala. Ea reprezinta un demers preventiv care nu este individualizat, dar care tinteste caracteristici comportamentale comune unui numar mai mare de divizori. Ea urmareste- cu deosebire- circumscierea corecta a fenomenelor care ameninta real sau potential sanatatea fizica si/sau psihica in vederea dezvoltarii unor atitudini active si consecvent pozitive pentru reducerea riscurilor sau, dupa caz, a impactului acestor fenomene in sfera sociala.

Aceasta este motivatia care a stat la baza studiului pe care l-am realizat asupra problematicii consumului de droguri la nivelul celei mai expuse categorii de varsta:adolescenta.

PROGRAM A.D.

VARSTA:

SEX:

1. Care crezi ca sunt motivele pentru care politicienii consuma droguri?

2. Cati elevi consumatori de droguri consideri ca sunt :

- a) in clasa
- b) in liceu

3. Unde, in afara scolii, mai consuma droguri liceenii?

4. Care sunt efectele consumului de droguri?

5. Care sunt cele mai uzuale / facile cai de procurare a drogurilor ?

ADOLESCENTUL IN REAL

1. CONSUMUL DE DROGURI-FENOMEN REAL AFLAT ÎN EXPANSIUNE

Faptul ca marea majoritate a populației nu deține informații sau deține informații precare și, în consecință, nu poate înțelege și aprecia corect fenomenul consumului de droguri, nu înseamnă ca el poate fi trecut cu vederea sau că poate fi tratat ca fenomen nesemnificativ, fără impact negativ sever, asupra altor dimensiuni, aspecte, fenomene psihosociale.

În opinia noastră, consumul de droguri nu mai este o problemă care mai poate fi plasată astăzi în spațiul dilematic: realitate-ficțiune, întrucât studiile realizate de diferite instanțe, la diferite niveluri, precum și cazuista concretă cu care se confruntă diverse instituții și despre care mass-media ne informează din ce în ce mai frecvent, ne demonstrează, în mod convingător, că avem de a face cu un fenomen real și grav, aflat în expansiune.

2. IMPORTANȚA DIMENSIONĂRII CORECTE A FENOMENULUI

Fiind un fenomen de o indisutabilă gravitate, se impune dimensionarea corectă a acestuia.

Spunem acest lucru întruăt o dimensionare corectă ne furnizează date pentru o bună și corectă activitate de informare, de intervenție primară.

Aceasta se constituie – la rându-i – într-o premisă pentru luarea celor mai bune decizii atât de către consumatori sau potențiali consumatori, cât și de către neconsumatori (educatori, colegi, membrii familiilor consumatorilor, reprezentanți ai unor organizații și instituții) care au însă așteptări și competențe pe linia reducerii anvergurii și consecințelor acestui fenomen.

Consumul de droguri este și trebuie privit ca pe un fenomen cu dublă natură: psihologică și socială, atât la nivelul motivațiilor, cât și al mecanismelor de propagare sau cel al consecințelor și implicațiilor.

Desigur că motivațiile țin preponderent de latura psihologică, iar implicațiile mai ales de latura socială, dar interacțiunea psihologic-social este atât de puternică încât nu putem spune că această problematică ar putea fi rezolvată doar prin intervenții psihologice (informare, consiliere, psihoterapie etc.) sau doar sociale (organizatorice, administrative, legislative etc.).

Intervenția optimă privește ambele laturi prin seturi de măsuri complementare, aplicate însă sinergic.

Considerațiile de mai sus au stat de fapt la baza programului A.D.(antidrog), inițiat și desfășurat de către C.J.A.P. Vrancea.

Programul A.D. a fost susținut de către CCD și a cautat:

1. Să surprindă aplitudinea fenomenului așa cum este ea reflectată în opinia adolescentilor;
2. Să realizeze acțiuni de preventie primară (informări, seminări, dezbateri etc.)

3. PRECIZARE GRUPULUI ȚINTĂ ȘI A DIMENSIUNILOR INVESTIGATE

Studiul realizat de noi părivind consumul de droguri a avut drept țintă populația liceală a C.N.Unirea cu privire la următoarelor aspecte, dimensiuni :

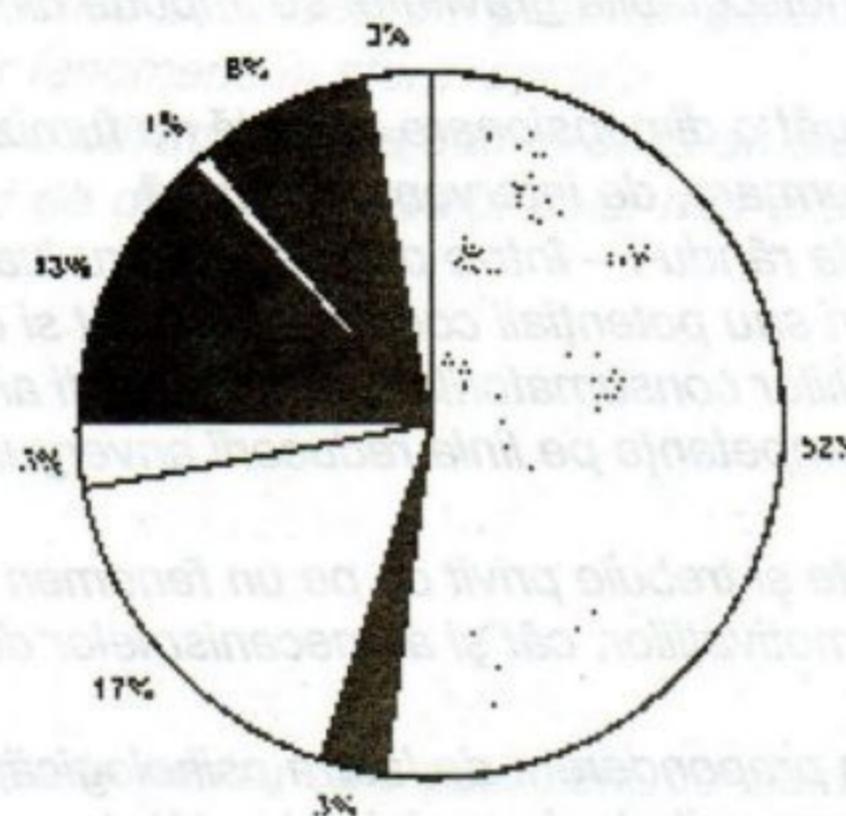
1. Motivația consumului de droguri
2. Ponderea acestui fenomen în C.N.Unirea
3. Locurile preferate de liceeni pentru consumare drogurilor
4. Gradul de cunoaștere de către elevi a consecințelor consumului de droguri
5. Căile prin care tinerii își pot procura drogurile

ADOLESCENTUL IN REAL

STUDIUL PRIVIND PROBLEMATICA CONSUMULUI DE DROGURI

4. PREZENTAREA SUCCINTĂ A REZULTATELOR

MOTIVAȚIA CONSUMULUI DE DROGURI

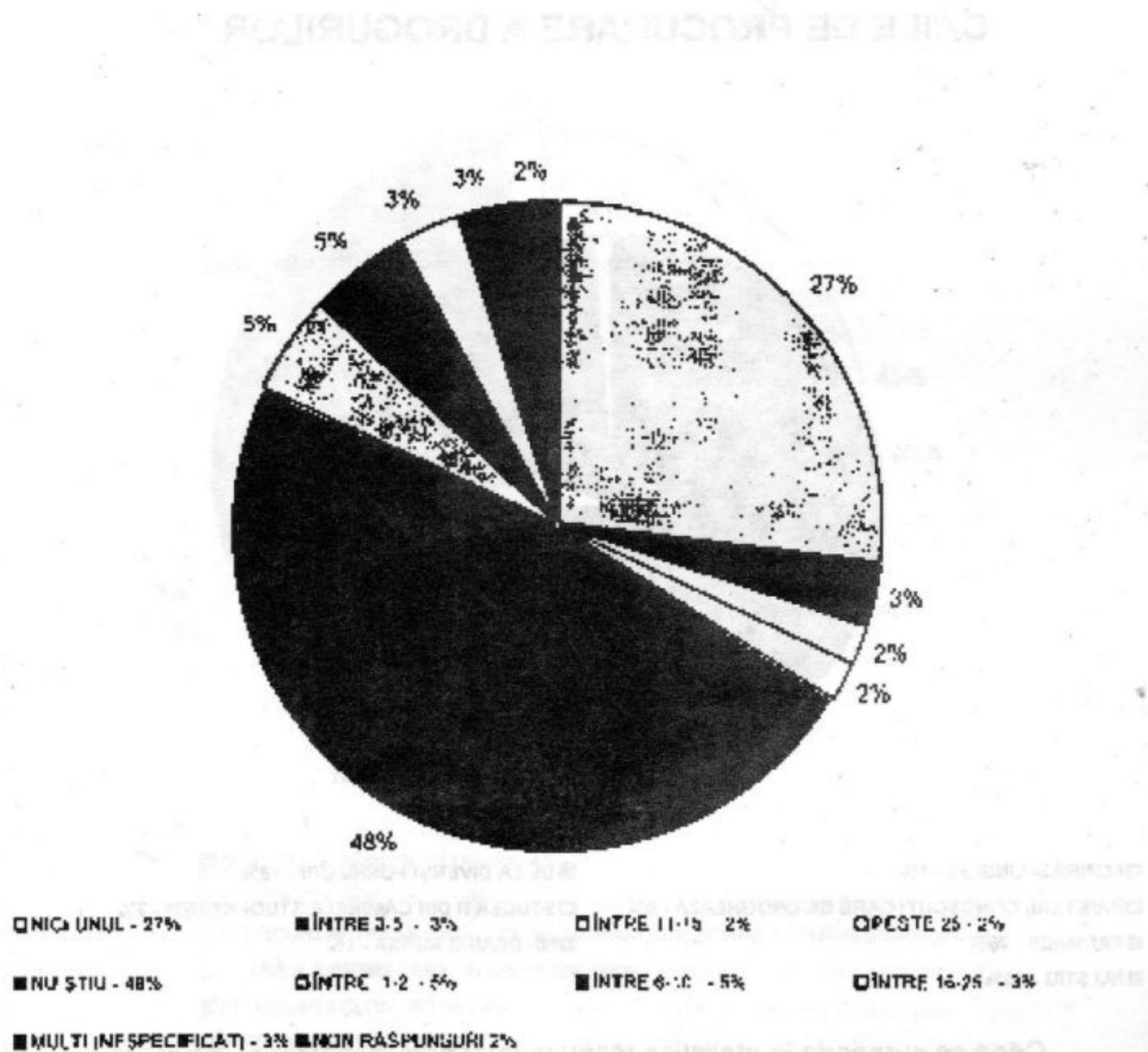
- CURIOZITATEA - 52%
- ATITUDINEA DE REVOLTĂ FAȚĂ DE CEI (ADULTI) CARE NU- I ÎNTELEG - 3%
- ACCEPTAREA NORMELOR DE GRUP - 17%
- NEVOIA DE EVADARE ȘI FUGĂ FAȚĂ DE REALITATEA PE CARE NU O ACCEPȚĂ - 3%
- DORINȚA DE APRECIERE, EVIDENȚIERE, EPATARE - 13%
- NONRĂSPUNSURI - 1%
- LIPSA UNEI PERSPECTIVE ȘI A UNEI MOTIVAȚII PUTERNICE PENTRU ACTIVITATE - 8%
- DIVERSE PROBLEME (FAMILIARE, MATERIALE, SOCIALE ETC.) - 3%

După cum se poate observa, motivația dominantă este dată sau gravată pe trăsăturile caracteristice psihologiei adolescentului (curiozitate, atitudine de revoltă, dorință de evidențiere, nevoie de evadare), dar nu putem omite nici importanța unor factori de climat psihosociali (acceptarea normelor de grup, lipsa unei perspective și a unei motivații pentru activitate, diverse probleme). Procentul scăzut pe care îl înregistrează categoria nonrăspunsurilor explicite de tip "nu știu" ne îndreptățesc să apreciem că aproape toți adolescentii conștientizează motivațiile care predispusă, favorizează sau determină consumul de droguri.

ADOLESCENTUL IN REAL

STUDIU PRIVIND PROBLEMATICA CONSUMULUI DE DROGURI

PONDERA FENOMENULUI ÎN CADRUL C.N.U.

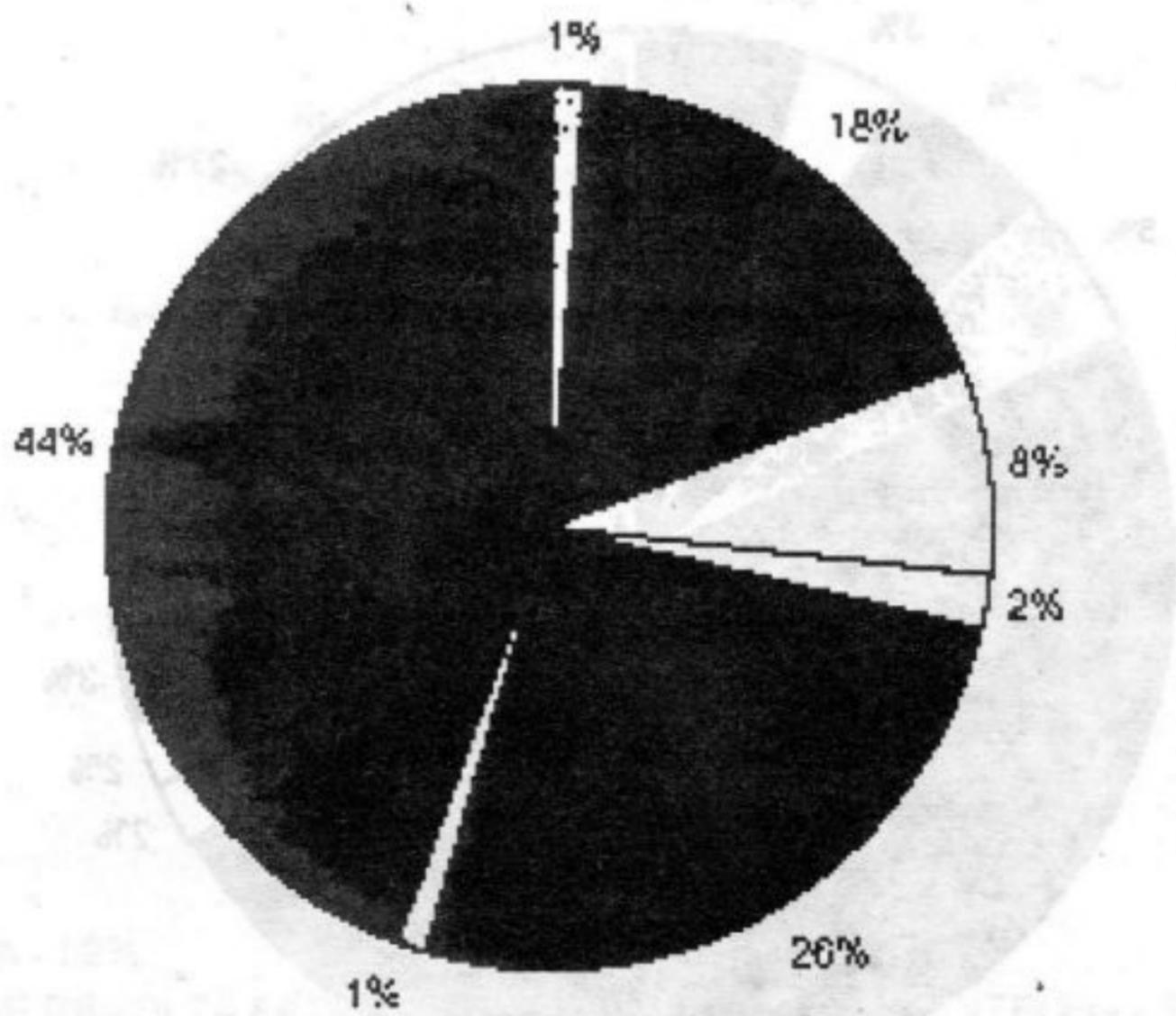
Puteam observa că procentul celor care nu cunosc numărul consumatorilor sau apreciază că în C.N. Unirea nu sunt consumatori de droguri este de 75%.

Mai puțin de un sfert (dacă excludem nonrăspunsurile) dintre respondenți opiniază că că ar exista un număr valabil (slab specificat) de consumatori de droguri.

ADOLESCENTUL IN REAL

STUDIUL PRIVIND PROBLEMATICA CONSUMULUI DE DROGURI

CĂILE DE PROCURARE A DROGURILOR

■ DIN N'RASPUNSURI - 1%

■ PRIETENI, CUNOSCUTI CARE SE DROGHEAZA - 8%

■ FARMACII - 26%

■ NU ŞTIU - 45%

■ DE LA DIVERŞI FURNIZORI - 18%

■ STUDENTI DIN CAMINELE STUDENTESTI - 2%

■ NU DIVULG SURSA - 1%

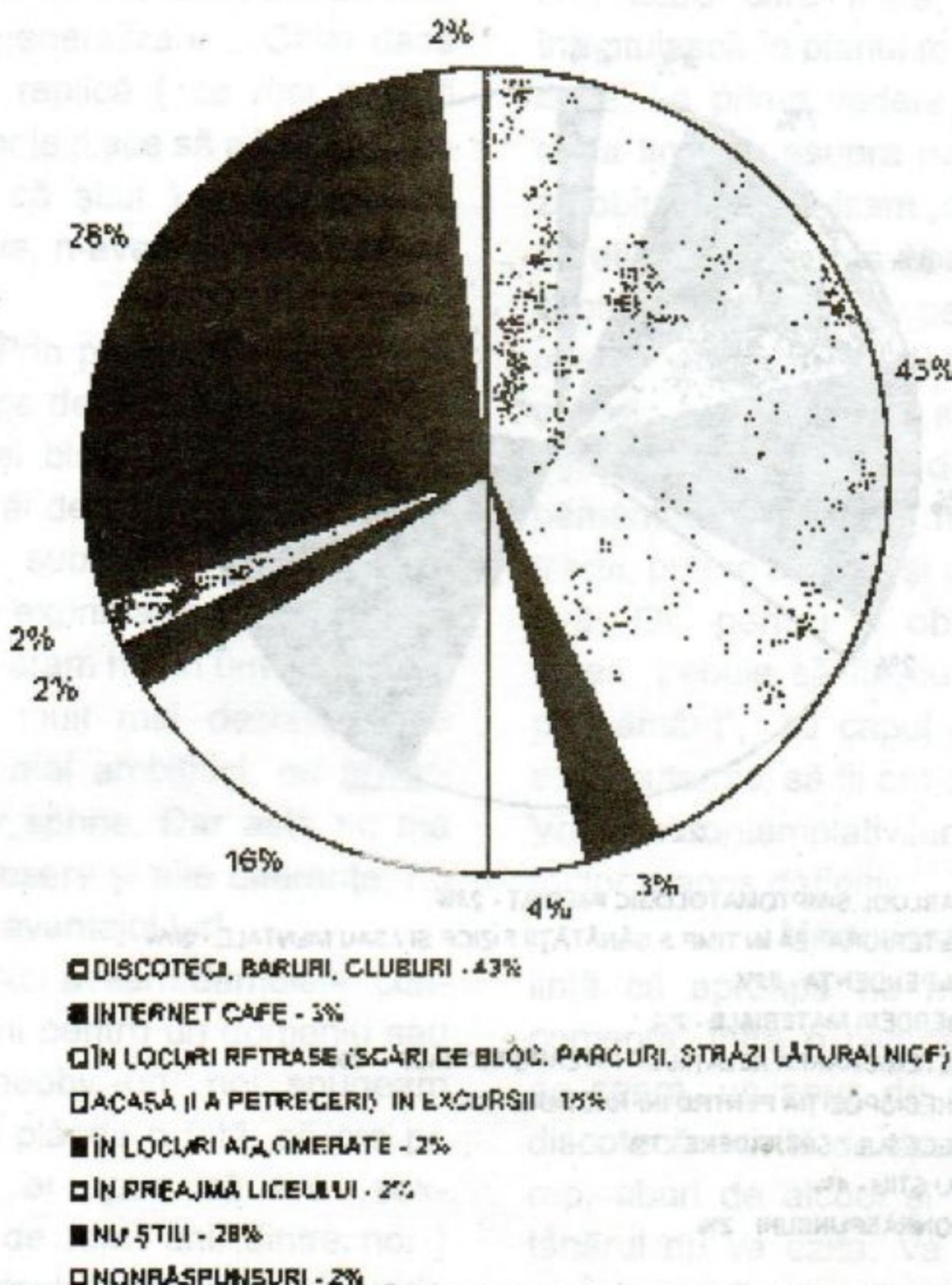
Ceea ce surprinde în statistica răspunsurilor adolescentilor cu privire la căile de procurare a drogurilor este procentul indicat (26%) al celor ce declară farmaciile ca surse preferate pentru procurarea unor medicamente, care în combinație cu alcoolul, produc efecte enumerate la itemul anterior.

Aproape jumătate (45%) dintre respondenți declară că "nu știu" / nu cunosc astfel de locuri, fapt care poate semnifica că majoritatea tinerilor nu sunt interesați și preocupați de procurarea drogurilor. În același timp nu putem spune că a doua jumătate, care menționează diverse surse, este real sau potențial preocupată de procurarea drogurilor.

ADOLESCENTUL IN REAL

STUDIU PRIVIND PROBLEMATICA CONSUMULUI DE DROGURI

LOCURILE UNDE LICEENII CONSUMĂ DROGURI

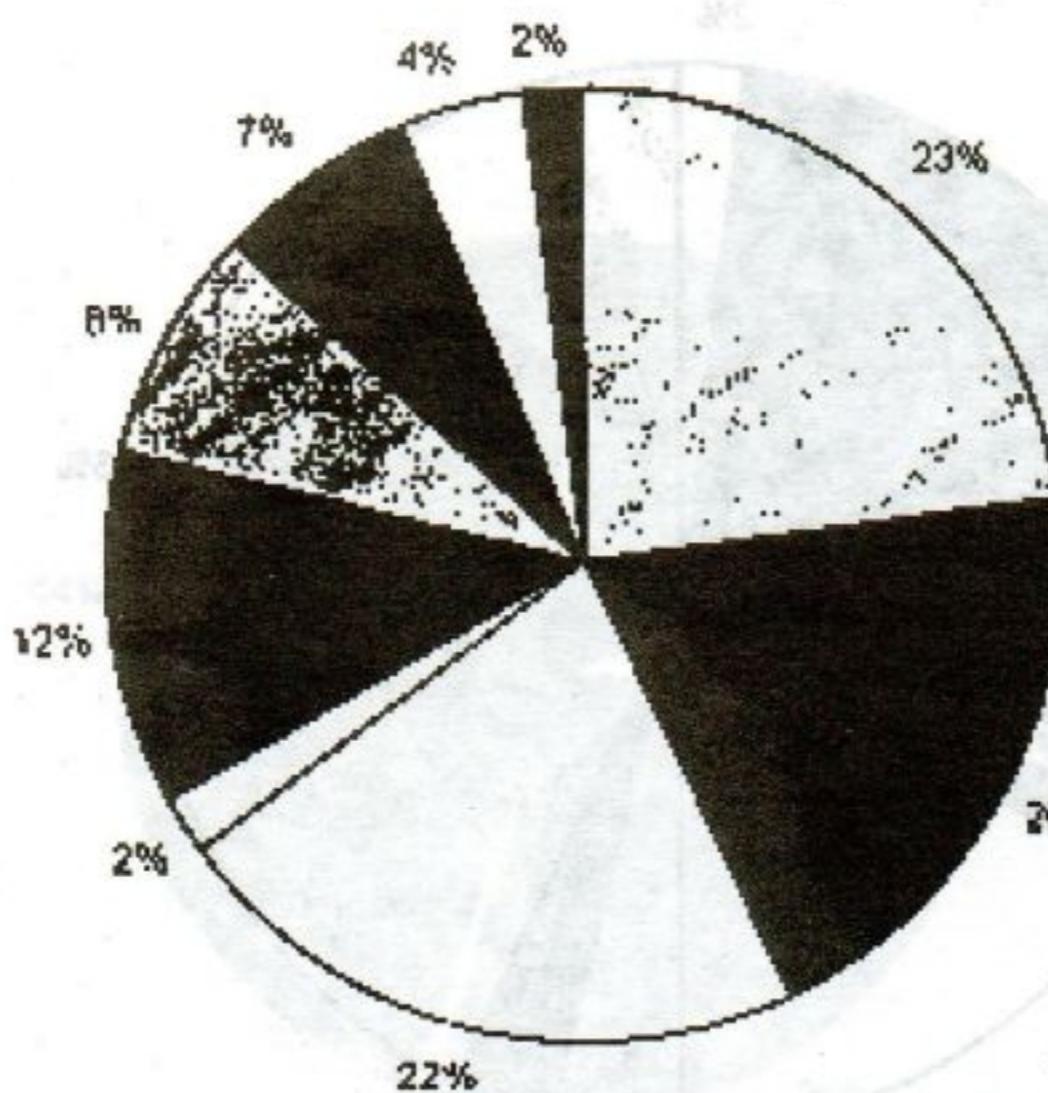
De remarcat faptul că un procent semnificativ dintră elevi (cca. 70%) cunoște locurile reale sau potențiale de unde se pot procura drogurile.

Numărul relativ mare al răspunsurilor "nu știu" (cca. 30%) poate semnifica pe lângă necunoaștere ca atare și lipsa de interes a respondenților față de aspectul pus în discuție.

ADOLESCENTUL IN REAL

STUDIUL PRIVIND PROBLEMATICA CONSUMULUI DE DROGURI

EFFECTE / CONSECINȚE ALE CONSUMULUI DE DROGURI

- STABILUL SIMPTOMATOLOGIC MEDIAL - 2%
- DETERIORAREA ÎN TIMP A SĂNĂTĂȚII FIZICE și / sau MENTALE - 20%
- DEPENDENȚA - 22%
- PIERDERI MATERIALE - 2%
- DETERIORAREA RELAȚIILOR INTERPERSONALE - 12%
- PREDISPONITIA PENTRU INFRACTIUNI - 5%
- DECESUL / SINUCIDERE - 7%
- ONU ȘTIU - 4%
- NONRĂSPUNSURI - 2%

Graficul referitor la cunoașterea consecințelor / efectelor consumului de droguri evidențiază faptul că mai mult de 70% dintre adolescenți respondenți conștientizează în primul rând cauzele care tin de starea sănătății, de integritatea fizică sau psihică. Circa o treime dintre aceștia indică drept efect simptomatologic curent (starea de râu general, vertijun, halucinații, stări confuzive, stări de beatitudine, detășare, apatie sau dimpotrivă hiperchinezie etc.)

Procente mai mici dar semnificative ne indică faptul că adolescenții conștientizează și efectele cu implicații în sfera socială (deteriorarea relațiilor interpersonale, predispoziția pentru diferite infracțiuni, stări tensionale și conflictuale etc.)

SCOP ȘI IDEAL

" Omul e măsura tuturor lucrurilor"
(Protagoras)

De când am trecut binișor în vîrstă a III-a, cu dezavantaje (la vedere) și avantaje (se spune că ar exista), mi s-a întâmplat să aud deseori aprecieri peiorative la adresa tinerei generații. Corecte, probabil, dacă ar fi vizat un individ sau altul, dar cu totul nedrepte prin generalizare... Chiar dacă n-am intrat în replică (ce rost și-ar fi avut? oamenilor le place să audă ceea ce știu sau cred că știu!), n-am fost de acord cu aceștia, n-aveam cum să fiu de acord!

Prin profesiunea mea, mă aflu mai aproape de adolescenti și poate că-i înțeleg mai bine! Nu sunt nici mai buni, nici mai răi decât am fost noi одinoară... Diferă substanțial contextul și posibilitățile de exprimare: sunt mult mai informați decât eram noi în urmă cu trei – patru decenii, mult mai deschiși spre „lume” și mult mai ambicioși; au anvergură, cum s-ar spune. Dar asta nu mă împiedică să observ și alte diferențe, nu întotdeauna în avantajul lor!

Noi aveam damblale, curiozități, slăbiciuni pentru un domeniu sau altul, ei au „hobby”-uri, noi spuneam atunci când ne plăcea o fată, că are pe „vino-ncoace”, ei spun că are „sex-appeal”, noi (de fapt, unii dintre noi) aveam visuri, idealuri... Tânără generație are, mai degrabă, scopuri, ținte, finalități. Altfel spus, ei nu se mai raportează la valori absolute, ci la ceea ce se poate număra (de preferat, banii), admira

(îmbrăcăminte, mașini, vîle), adică la lucruri foarte concrete,

foarte palpabile. E o iluzie sau chiar am dreptate?

Idealul – găsim în dicționare – presupune o stare de perfecțiune pe care spiritul și-o imaginează fără a o putea atinge în întregime, țelul suprem spre care se îndreaptă năzuințele și activitatea creatoare umană în toate domeniile, pe când scopul reprezintă obiectivul concret către care tinde cineva să înfăptuiască în planul realității immediate. La prima vedere, superioritatea tinerilor asupra noastră este zdrobitoare: noi visam „cai verzi pe perete” (traducerea liberă a conceptului de ideal), pe când ei, acești superbi adolescenti, își propun lucruri deloc simple sau ușor de obținut, dar foarte pământești: bani, vîle, mașini, distractii, putere politică și administrativă. Or, pentru a obține toate astea, trebuie să fii „cu picioarele pe pământ”, „cu capul pe umeri”, să fii puternic, să fii om de acțiune. Vremea contemplativilor și a visătorilor a apus definitiv.

Mărturisesc cu umilință că aproape nu mai am ce comenta. Între o plimbare în fapt de seară, un apus de soare și o discotecă strivită de țipete, muzică rap, aburi de alcool și mișcări lascive, Tânărul nu va ezita. Va ezita însă mult, mai degrabă va evita să spună lucruri simple: „îmi placi, te iubesc, e atât de bine cu tine!”. A ajuns jenant să ai idealuri, și înăltător e să ai scopuri!!! Stăruie – până la urmă – o singură întrebare: dacă ne refuzăm transcendența, ce ne mai rămâne?!

TÂNĂRUL DE DÂNSCĂU

Înțelepciunea lui Ilie Moromete

Codul moral tradițional respectat de protagonistul romanului "Morometii" de Marin Preda, presupunea, între altele, cultul familiei, autoritatea paternă, sociabilitatea, respingerea cate-

gorică a modelului existențial propus de Tudor Bălosu și Stan Cotelici (robiți de patima înavuțirii), sau a lui Aristide, Crîșmac, locan (întunecați de patima puterii politice), toate acestea asigurând personajului seninătatea și echilibrul interior, independența de spirit, de la care n-a abdicat până în ultima clipă a vieții : "Domnule (...) eu întotdeauna am dus o viață independentă".

După ce află teribila veste de la al lui Cătănoiu și după confruntareaabil regizată cu cei doi fii ai săi (Paraschiv și Nilă), Ilie Moromete ieșe în afara satului, la lotul său de pământ, ca la ultimul său sprijin : " Cum să trăiești dacă nu ești

liniștit ? " se întreabă acesta. Pământul reprezintă pentru el un mijloc (de fapt, singurul) de supraviețuire, simbolul unității familiale, garantul seninătății interioare, ce îi dă sentimentul demnității personale, al stabilității sale

într-o lume neprietenoasă și ostilă. Își pierde copiii, dar nu-și pierde

nădejdea. Face compromisuri pe termen scurt, dar nu renunță la luptă, ferm convins că "înstrăinarea (...) ar aduce întunericul și că moartea n-ar fi mai rea decât atât". Tocmai în astă stă noblețea și frumusețea personajului.

Nimeni nu disprețuiește banul, tot așa cum - într-un alt plan - Moromete nu disprețuiește pămîntul, valoare fundamentală în lumea satului. Problema esențială, în acest caz, este a relației care se stabilește între om și ban: mijloc sau scop în sine ? Cine e

posesorul și cine e posedatul ?! Dacă te lași stăpânit de bani, îți pierzi independența de spirit. Banul e o problemă de demnitate și nimic mai mult. Când începe să ne intereseze acumularea lor, transformarea acestora în "n" bunuri materiale, când calitatea e confundată cu cantitatea, iar banul se substituie -încet, dar irevocabil - altor valori umane esențiale, libertatea noastră a luat sfârșit. Ne aflăm pe acest pământ, dar nu trăim cu adevărat, viețuim, dar nu existăm. Frumos și adevărat, așa cum se cuvine. Aproape de noi, Ilie Moromete clatină din cap cu înțelepciune amară : " - O , mi-e sufletul plin de bucurie, (...) Mă duc să mă laud !

Profesor Mircea Dinutz

"Oricărui om i se poate întâmpla să greșească; dar numai cel fără minte stăruie în greșeală" (Cicero)

JURNAL DE DASCĂLU

DESPRE MULTIMI**REALIA**

"Ştiinţa nu este nimic altceva decât imaginea adevărului" (Fr. Bacon)

Scopul acestui articol este de a prezenta o noţiune relativ necunoscută elevilor din ciclul liceal dar uşor accesibilă acestora şi anume noţiunea de mulţimi cardinal echivalente.

Vom spune că două mulţimi A și B sunt cardinal echivalente dacă există o funcţie bijectivă $f: A \rightarrow B$. În acest caz vom scrie $\text{card } A = \text{card } B$. Dacă există o funcţie injectivă de la A la B (sau echivalent, dacă există o funcţie surjectivă de la B la A) scriem $\text{card } A \leq \text{card } B$.

Folosind teorema lui Bernstein ("Dacă există $f: A \rightarrow B$ și $g: B \rightarrow A$ injective atunci există o bijecţie $h: A \rightarrow B$ ") conchidem că pentru a arăta că două mulţimi sunt cardinal echivalente este suficient să realizeză una din cele trei situaţii:

1. construim două funcţii injective, una de la A la B și una de la B la A
2. construim două funcţii surjective, una de la A la B și una de la B la A
3. construim o funcţie injectivă și una surjectivă de la A la B.

În cele ce urmează voi construi câteva exemple de funcţii între mulţimile uzuale (\mathbb{N} , \mathbb{Z} , \mathbb{Q} , \mathbb{R} , intervale) pentru a studia cardinal echivalenţa acestora. Acolo unde am considerat că demonstrarea injectivităţii sau surjectivităţii unor funcţii nu prezintă dificultăţi deosebite, am lăsat pe seama cititorului verificarea acestor proprietăţi.

Exemplul 1 Fie $A \subset \mathbb{R}$, o mulţime infinită și $B = \{x_1, x_2, \dots, x_k\}$ o mulţime finită de numere din $\mathbb{R} \setminus A$. Atunci $\text{card } A = \text{card } A \cup B$.

Rezolvare Fie $y_1 \in A$. Cum $A \setminus \{y_1\}$ este infinită putem alege $y_2 \in A \setminus \{y_1\}$. De asemenea $A \setminus \{y_1, y_2\}$ este infinită și putem alege $y_3 \in A \setminus \{y_1, y_2\}$ și în mod inductiv se poate construi sirul y_1, y_2, \dots, y_n atunci funcţia

$$f: A \cup B \rightarrow A$$

$$f(t) = \begin{cases} t, & t \neq y_i \text{ și } t \neq x_i \\ y_{i+k}, & t = y_i \\ y_i, & t = x_i \end{cases}$$

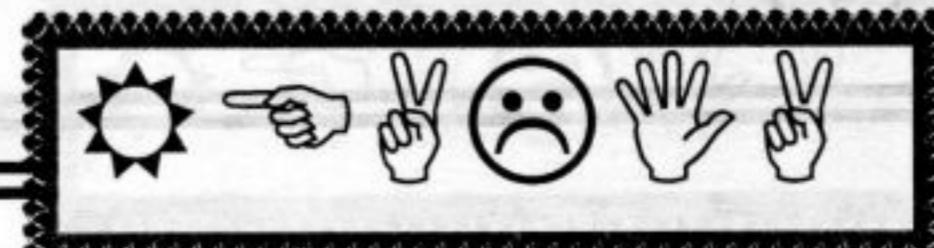
este bijectivă și $\text{card } A \cup B = \text{card } A$.

Exemplul 2 Fie $A \subset \mathbb{R}$ o mulţime infinită și $B = \{x_1, x_2, \dots, x_k\}$ un sir de numere din $\mathbb{R} \setminus A$. Atunci $\text{card } A = \text{card } A \cup B$.

Rezolvare Ca la exemplul 1, construim sirul $y_1, y_2, \dots, y_n \in A$,

$$\text{Atunci funcția } f: A \cup B \rightarrow A$$

$$f(t) = \begin{cases} t, & t \neq y_i \text{ și } t \neq x_i \\ y_{2i}, & t = y_i \\ y_{2i-1}, & t = x_i \end{cases}$$

REALIA

este o bijecție și $\text{card } A \cup B = \text{card } A$.

Exemplul 3 $\text{card } \mathbb{Z} = \text{card } \mathbb{N}$

Rezolvarea 1 În exemplul 2 luăm $A = \mathbb{N}$ și $B = \{-1, -2, -3, \dots\}$

Rezolvarea 2 Funcția $f: \mathbb{N} \rightarrow \mathbb{Z}$

$$f(n) = \begin{cases} \frac{n}{2}, & n \text{ par} \\ -\frac{n+1}{2}, & n \text{ impar} \end{cases}$$

este bijectivă și deci $\text{card } \mathbb{N} = \text{card } \mathbb{Z}$

Rezolvarea 3 Funcțiile

$$f: \mathbb{N} \rightarrow \mathbb{Z}, f(x) = x \text{ și } g: \mathbb{Z} \rightarrow \mathbb{N}, g(x) = \begin{cases} 2^x, & x \geq 0 \\ 3^{-x}, & x < 0 \end{cases}$$

sunt injective și suntem în situația 1) ceea ce conduce la $\text{card } \mathbb{N} = \text{card } \mathbb{Z}$

Exemplul 4: $\text{card } \mathbb{Q} = \text{card } \mathbb{N}$

Rezolvarea 1 Funcțiile

$$f: \mathbb{N} \rightarrow \mathbb{Q}, f(x) = x$$

$$g: \mathbb{Q} \rightarrow \mathbb{N}, g(\frac{m}{n}) = \begin{cases} 2^m * 3^n, & m \geq 0 \\ 5^{-m} * 7^n, & m < 0 \end{cases}$$

unde $(m,n)=1$; $m, n \in \mathbb{Z}$ și $n \geq 1$ sunt injective, caz în care suntem în situația 1), deci $\text{card } \mathbb{N} = \text{card } \mathbb{Q}$

Rezolvarea 2 Funcțiile

$$f: \mathbb{Q} \rightarrow \mathbb{Z}, f(x) = [x]$$

$$g: \mathbb{Z} \rightarrow \mathbb{Q}, g(n) = \begin{cases} 0, & n=0 \\ \frac{2n - k(k-1)}{k(k+1) - 2n + 2}, & n \geq 1 \text{ unde } k = [\frac{1 + \sqrt{8n - 7}}{2}] \\ -g(-n), & n \leq -1 \end{cases}$$

sunt surjective și suntem în situația 2), deci $\text{card } \mathbb{Q} = \text{card } \mathbb{Z} = \text{card } \mathbb{N}$

Observație: formula lui $g(n)$, $n \geq 1$, provine din parcurgerea tabloului infinit

I II III IV

$$\frac{1}{1}, \frac{1}{2}, \frac{1}{3}, \frac{1}{4}, \dots$$

$$\frac{2}{1}, \frac{2}{2}, \frac{2}{3}, \frac{2}{4}, \dots$$

REALIA

$\frac{3}{1}, \frac{3}{2}, \frac{3}{3}, \frac{3}{4}, \dots$

$\frac{4}{1}, \frac{4}{2}, \frac{4}{3}, \frac{4}{4}, \dots$

în ordinea indicată și conform sensului săgeților ($\frac{1}{1}, \frac{1}{2}, \frac{2}{1}, \frac{1}{3}, \frac{2}{2}$, s.a.m.d.)

Observație: exemplele 3 și 4 dau relația $\text{card } \mathbb{N} = \text{card } \mathbb{Z} = \text{card } \mathbb{Q}$.

Exemplul 5 Intervalele $[a,b], (a,b), [a,b), (a,b]$ sunt cardinal echivalente.

Rezolvare conform exemplului 1 , plecând de la $A = (a,b)$ și adăugând pe rând $\{a,b\}, \{a\}$ și $\{b\}$

Exemplul 6 Intervalele $(-\infty, a); (-\infty, a]; (a, \infty)$ și $[a, \infty)$ sunt cardinal echivalente.

Rezolvare Funcția $f: (-\infty, a) \rightarrow (a, \infty)$, $f(x) = -x + 2a$ e bijectivă de unde avem $\text{card } (-\infty, a) = \text{card } (a, \infty)$ și folosind exemplul 1 avem și celelalte relații.

Exemplul 7 Intervalele $(0,1)$ și (a,b) sunt cardinal echivalente.

Rezolvare Functia $f: (a,b) \rightarrow (0,1)$; $f(x) = \frac{x-a}{b-a}$ este bijectivă.

Exemplul 8 Intervalele (a, ∞) și $(1, \infty)$ sunt cardinal echivalente.

Rezolvare Functia $f: (a, \infty) \rightarrow (1, \infty)$, $f(x) = x - a + 1$ e bijectivă.

Exemplul 9 Intervalele $(0,1)$ și $(1, \infty)$ sunt cardinal echivalente.

Rezolvare Funcția $f: (0,1) \rightarrow (1, \infty)$, $f(x) = \frac{1}{x}$ este bijectivă .

Observație : Exemplele 5-9 arată că orice tip de interval e cardinal echivalent cu $(0,1)$.

Exemplul 10

Card $\mathbb{R} = \text{card}(0,1)$

Rezolvarea 1 $f: (-\pi/2, \pi/2) \rightarrow \mathbb{R}$ $f(x) = \tan(x)$ este bijectivă, deci $\text{card } \mathbb{R} = \text{card } (-\pi/2, \pi/2) = \text{card}(0,1)$.

Rezolvarea 2

Funcția $f: (0,1) \rightarrow \mathbb{R}$

$$f(x) = \begin{cases} (2x-1)/x & , x \in (0, 1/2) \\ (2x-1)/(1-x) & , x \in [1/2, 1) \end{cases}$$

este bijectivă, $\text{card } (\mathbb{R}) = \text{card } (0,1)$

Exemplul 11: Fie A o mulțime și $\mathcal{P}(A)$ familia submulțimilor lui A (mulțimea părților lui A). Atunci A și $\mathcal{P}(A)$ nu sunt cardinal echivalente.

Rezolvare Presupunem că există $f: A \rightarrow \mathcal{P}(A)$ bijectivă

Notăm cu $B = \{x \in A \mid x \in f(x)\}$. Cum $B \subset A$ rezultă că există $\alpha \in A$ astfel încât $f(\alpha) = B$.

Caz 1: $\alpha \in B \Rightarrow \alpha \notin f(\alpha) \Rightarrow \alpha \notin B$ contradicție

Caz 2: $\alpha \notin B \Rightarrow \alpha \in f(\alpha) \Rightarrow \alpha \in B$ contradicție

REALIA

Cum în ambele cazuri am obținut o contradicție rezultă ca presupunerea făcută este falsă și deci $\text{card}(A) \neq \text{card}(\mathcal{P}(A))$

Observație: Deoarece $f:A \rightarrow \mathcal{P}(A)$, $f(x)=\{x\}$ este injectivă, avem relația $\text{card}(A) < \text{card}(\mathcal{P}(A))$ (adică $\text{card}(A) \leq \text{card}(\mathcal{P}(A))$) și $\text{card}(A) \neq \text{card}(\mathcal{P}(A))$

Exemplul 1:2 \mathbf{N} și \mathbf{R} sunt cardinal echivalente

Rezolvarea 1 Presupunem că există $f:\mathbf{N} \rightarrow (0,1)$ bijectivă, unde $f(h)=0.c_{h1}c_{h2}\dots c_{hn}\dots$ (c_{hn} fiind a n -a zecimală a lui $f(h)$)

Numărul $\alpha = 0.d_1d_2\dots d_h\dots$ ales astfel încât $d_i \neq c_{ii}$ are proprietatea că $\alpha \in (0,1)$ și $\alpha \neq f(h)$ $\forall h \in \mathbf{N}$ ceea ce contrazice surjectivitatea lui f . Deci presupunerea făcută e falsă și avem $\text{card}(\mathbf{N}) \neq \text{card}((0,1)) = \text{card}(\mathbf{R})$

Rezolvarea 2 Funcția $\mathcal{P}(\mathbf{N}) \rightarrow [0,1]$

$$f(A) = a_0/2^1 + a_1/2^2 + a_2/2^3 + \dots = \sum_{n \geq 0} a_n/2^{n+1}, A \subset \mathbf{N},$$

unde $a_i \begin{cases} 0, & i \notin A \\ 1, & i \in A \end{cases}$ este o bijecție

(surjectivitatea lui f se obține pornind de la scrierea în baza 2 a numerelor din $[0,1]$)

Avem $\text{card } \mathcal{P}(\mathbf{N}) = \text{card}[0,1] = \text{card}(0,1) = \text{card } \mathbf{R}$

Din exemplul 11 avem $\text{card } \mathbf{N} \neq \text{card } \mathcal{P}(\mathbf{N})$, deci $\text{card } \mathbf{N} \neq \text{card } \mathbf{R}$

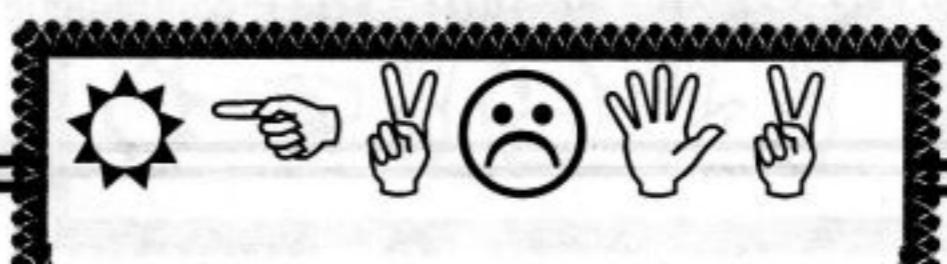
Observație: Deoarece $f:\mathbf{N} \rightarrow \mathbf{R}$ $f(x)=x$ este bijectivă avem $\text{card } \mathbf{N} < \text{card } \mathbf{R}$.

Concluzii: Dacă notăm $\text{card } \mathbf{N} = X_0$ și $\text{card } \mathbf{R} = C$ (puterea continuului) atunci am arătat că:

- dacă A este infinită atunci $X_0 \neq \text{card } A$ (exemplul 1)
- $X_0 = \text{card}(\mathbf{N}) = \text{card}(\mathbf{Z}) = \text{card}(\mathbf{Q})$ (exemplele 3,4)
- $C = \text{card}[\mathbf{a}, \mathbf{b}] = \text{card}(\mathbf{a}, \mathbf{b}) = \text{card}(\mathbf{a}, +\infty) = \text{card}(-\infty, \mathbf{a}) = \text{card}(\mathbf{R}) = \text{card } \mathcal{P}(\mathbf{N})$ (exemplele 5-10 și 12)
- $X_0 < C$ (exemplul 12)

Observație finală: Conform cunoștințelor autorului acestor rânduri nu s-a demonstrat existența sau non-existența unei mulțimi A cu proprietatea $X_0 < \text{card}(A) < C$.

Prof. Marius Mohonea

Diferite modalități de conectare la Internet

Conecțarea la Internet prin modem

Majoritatea utilizatorilor folosesc modermuri pentru a stabili o conexiune PPP la un furnizor de servicii Internet prin intermediul liniei telefonice. Un modem preia informațiile digitale și le transmite ca semnal analogic prin linia telefonică (*modulație*). Un modem aflat la celălalt capăt al liniei primește semnalul analogic prin linia telefonică și îl transformă la loc în informație digitală (*demodulație*). Atât modemul extern, care se află într-o carcăsă separată conectată la portul serial al calculatorului printr-un cablu serial, cât și modemul intern, care se introduce într-unul din sloturile de extensie de pe placă de bază a calculatorului, sunt utilizate pe scară largă.

Modemurile sunt de diferite tipuri. Majoritatea celor comercializate în momentul de față au viteze de 33,6 Kbs sau 56 Kbs (biți pe secundă), dar există și modermuri mai lente, de 14,4 Kbs. Dacă va putea permite, achiziționați un modem de 56 Kbs. Asigurați-vă că modemul pe care îl cumpărați este „compatibil Hayes”, ceea ce înseamnă că înțelege un set de instrucțiuni standard, utilizat de toate programele de comunicații.

Conecțarea la Internet prin ISDN

ISDN este prescurtarea de la Integrated Services Digital Network (Rețea digitală de Servicii Integrate). Este o conexiune Internet cu o viteză relativ ridicată. Vă puteți conecta la 64 k (un canal purtător, sau 1MB) sau la 128k (două canale purtătoare, sau

REALIA

2MB). ISDN necesită servicii speciale din partea companiei telefonice, un adaptor terminal ISDN (un fel de modem) și un serviciu ISDN din partea furnizorului de internet.

ISDN prezintă anumite inconveniente. În primul rând este foarte costisitor. Unele companii telefonice practică o taxă pe minut pentru utilizarea ISDN. Si, dacă nu locuți într-o zonă cu acces direct la ISDN, va trebui să plătiți lunar taxe suplimentare. În afară de faptul că este scump, ISDN este uneori dificil de instalat, chiar și pentru compania telefonică.

Conecțarea la internet prin intermediul companiei de televiziune prin cablu

Unele companii de televiziune prin cablu oferă acum și acces la Internet. Iată care este procedura. Compania de televiziune trimite niște angajați la domiciliul dumneavoastră pentru a instala echipamentele speciale și cablurile necesare. Echipamentele împart semnalul din cablu în două: unul care intră în televizor și altul în calculator. Apoi, specialiștii companiei de televiziune vor instala în calculator o placă de rețea specială și îl vor configura pentru accesul la Internet prin placă de rețea. Puteți avea acces la Internet și prin sistemul de recepție digitală prin satelit, Digital Satellite System. În acest caz, veți obține informațiile de pe Internet cu o viteză extrem de mare, prin intermediul antenei de satelit, dar veți transmite informațiile la viteză mult mai scăzute, prin linia telefonică

Utilizarea unui cont shell pentru Internet

Puteți accesa un cont shell folosind un soft de emulare de terminal, precum Hyper Terminal, care este inclus în mai toate versiunile de Windows. Un cont shell vă permite să executați comenzi pe un calculator care este conectat direct la Internet. Calculatorul dumneavoastră este însă un terminal simplu, în sensul că nu face decât să transmită comenzi de la tastatură către celălalt calculator și să afișeze pe ecran textul primit de la acesta.

Conturile shell se bazează exclusiv pe text. Nu există meniuri sau pictograme pe care să executați click, ci doar câteva comenzi arhaice pe care le scrieți într-o linie de comandă UNIX. Descărcarea fișierelor este mult mai complicată, întrucât trebuie să le transferați întâi pe celălalt calculator și apoi să le transferați pe calculatorul propriu. Utilizarea browserului de Web Lynx, la care aveți acces printr-un cont shell, este aproape inutilă, din moment ce acesta nu acceptă imaginile grafice și extensia html folosite în mod frecvent.

Alegeți tipul de servicii Internet

Există două tipuri de servicii Internet disponibile pentru utilizatorul obișnuit: furnizorii de servicii Internet (ISP – Internet Services Provider) și serviciile comerciale on-line, precum America Online și Microsoft Network.

Serviciile comerciale on-line (AOL...)

Accesul la Internet prin serviciile comerciale on-line este încă destul de redus.

Conexiunile sunt mai lente decât cele ale providerilor de Internet, deoarece va trebui să folosiți softul lor specializat pentru a accesa resursele Internet și nu vă conectați direct la Internet. Aceste servicii sunt mai puțin flexibile decât cele oferite

REALIA

de ISP și datorită faptului că depindeți de softul care vă este livrat. De exemplu, nu puteți descărca de pe Internet un program de e-mail mai bun, pentru a-l folosi împreună cu serviciul on-line: lată ce vă oferă câteva dintre serviciile comerciale on-line:

- * CompuServe există, parca, dintotdeauna. Acest serviciu vă oferă acces complet la Internet, nu numai prin softul specializat, ca alte servicii, ci și prin intermediul unei conexiuni reale la Internet. CompuServe vă permite să folosiți orice browser Web doriti, precum și orice alt program client.

- * Microsoft Network foloseste un software existent pe orice calculator care rulează sub Windows. Dacă nu aveți un cont la alt serviciu on-line sau la un ISP, aceasta poate fi cea mai rapidă și mai simplă modalitate de a vă conecta la Internet. Totuși, nici aici, nu puteti folosi propriul client de e-mail sau prezentator de mesaje UseNet.

- * America Online este unul dintre cele mai populare servicii on-line. Mulți utilizatori sunt mulțumiți de el, în timp ce alții consideră acest serviciu cam lent. America Online vă permite să folosiți orice browser Web doriti, dar numai programul de e-mail și prezentarea mesajelor UseNet care vă sunt oferte. Dacă vreți, însă, o modalitate rapidă și simplă de a vă conecta la Internet, luați în considerare această ofertă, care include World Wide Web, poșta electronică, Gopher, FTP și UseNet.

REALIA

Furnizorii de servicii Internet

Furnizorii de servicii Internet sunt companii regionale care oferă acces la propria rețea, iar aceasta, la rândul ei, vă conectează la Internet. În diferite zone geografice, există mici companii care oferă astfel de servicii. De asemenea, unele companii telefonice intră în joc, oferind servere de Internet. De exemplu, GTE și Soundwestern Bell sunt furnizori de servicii Internet în zona orașului Dallas.

Vă recomandăm să apelați la un furnizor de servicii Internet din următoarele motive:

- *Viteza - Conexiunile sunt mai rapide decât în cazul majorității serviciilor

comerciale on-line – cu câteva excepții. Motivul este acela că sunteți mai aproape de Internet și nu la un serviciu on-line care preia informații din Internet.

- * Flexibilitatea - În cazul furnizorilor de servicii Internet, puteți folosi orice programe client doriti. Nu vă place programul de e-mail cu care lucrați în mod curent? Nu sunteți mulțumiți de browserul Web? Puteti să le schimbați cu altele mai bune.

CEZAR CHERCIU

Clasa a X a B

C# și tehnologia .NET

Introducere în .NET...

Îmbină talentul și munca unor oameni inteligenți și formezi premisele pentru o nouă tehnologie. Premise, deoarece nu poți vorbi despre tehnologie până când nu este îmbrățișată de industrie. Adică până când nu există destui bani implicați în dezvoltarea și maturizarea acelei tehnologii. Exemplul semnificativ în acest moment îl constituie Serviciile WEB.

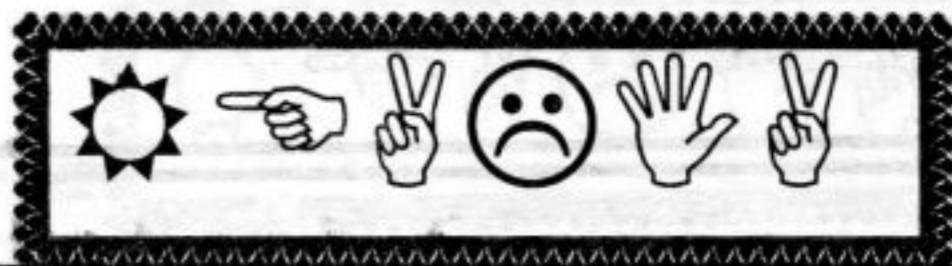
Au fost necesari ani buni de muncă pentru definirea, dezvoltarea și standardizarea unor idei care vor schimba felul de a gandi a multora dintre noi (XML, SOAP, UDDI). Fie că investitorii s-au implicat de la început, fie pe drum, Serviciile WEB bazate pe XML sunt acum în centrul atenției: există o întreagă industrie concentrată în jurul lor.

Microsoft se numără printre firmele care au lansat ideea Serviciilor WEB. *Dar pentru a dezvolta cu succes tehnologia Serviciilor WEB, Microsoft a dezvoltat și continuă să dezvolte o tehnologie proprie, numita .NET.*

În acest moment, .NET include, dar nu se rezumă la:

- § Servicii și aplicații pentru industrie, toate reunite sub numele de .NET Enterprise Servers Family;
- § Platforma de dezvoltare .NET Framework;
- § Instrumente de dezvoltare (Visual Studio .NET);
- § .NET Mobile Devices Extensions
- § .NET MyServices
- ...și C#

Formal, un limbaj de programare...

REALIA

Informal, în caz ca nu te rezumi doar la înmulțiri și împărțiri, un limbaj de programare este un instrument:

- § Pe care îl creezi și îl dezvolti pe cont propriu;
- § Pe care îl imprumuti și fie îl dezvolti mai departe, fie te folosești de el în alte scopuri.

Orice s-ar spune, vei dori în final să utilizezi acest instrument pentru a dezvolta o tehnologie. Deci, un limbaj de programare este un instrument:

- § Cu care poți exploata o tehnologie și doar atât;
- § Cu care te folosești de o tehnologie pentru a crea și dezvolta o tehnologie nouă.

Dacă ar fi să instanțiez, C# este un instrument:

- § Cu care poți exploata Microsoft .NET. C# este limbajul nativ pentru .NET Framework și o mare parte din această platformă ("millions of code lines") este scrisă în C#.
- § Cu care te folosești de Microsoft .NET pentru a dezvolta, spre exemplu, Servicii WEB.

Mai mult decat atât

Sunt destul de rare cazurile când un producător de software lansează pe piață un nou limbaj de programare. O astfel de strategie se dovedește a fi în fel și chip interpretată și exemplul C# nu este un caz aparte. Astfel:

- § Există persoane cu care eu nu ma prea înțeleg și care consideră limbajul C# fie "Java without Sun", fie "Java 3";
- § Prietenii mei în schimb, văd în C# un adevarat "Java Killer";
- § Mai mult, nu cred că este bine să excludem opinile third-party:
 - § "It's a human-usable language that directly reflects the .NET object model. No less and no more." (Bertrand Meyer)
- § "Asking whether C# or Java is the best language ever is the wrong question." (David Chappel)

REALIA

Ce urmează ?

Dacă ar fi să urmărim istoricul limbajelor dezvoltate de Microsoft, putem specula apariția limbajului C# ca urmare a conflictelor ("bumpy relationships") dintre Microsoft și Sun în ceea ce privește producția Visual J++. Acest limbaj este complet orientat obiect, mai ușor și mai modern decât C++ și deosebit de productiv în COM development. Programatorii din Redmond

întotdeauna au recunoscut aceste calități și, răniți în orgoliul lor, au jurat razbunare. Eu, unul, aş fi făcut.

Concluzii

- C#, aşa cum reiese din signatura, face parte din familia limbajelor C și se dorește să combine ce este mai bun din C++, Java și Visual Basic. Fără discuție, este un limbaj puternic, sigur, complet orientat obiect ("everything is an object"), simplu, productiv, modern și elegant.

EUGEN ANGHEL

Clasa a XII-a B

Misterul Matematicii

E matematica pură inventie intelectuală născocită de creierul uman sau însăși esența naturii care ne înconjoară? Oamenii, care au construit după milenii acest edificiu monumental teoretic, n-au putut niciodată răspunde la această întrebare simplă. Astăzi, progresele tehnice permit oamenilor de știință să întrezărească pentru prima dată o "rază de lumină".

Invenție a spiritului sau realitate a Universului

Practica matematică seamănă cu un joc cerebral unde alternează imagini și cuvinte. Prin acest mecanism omul poate "observa" o lume într-o continuă schimbare.

Care este punctul comun dintre elevi, cercetători și filozofi referitor la acest subiect? Primii se întreabă: "De ce profu' ne obligă să facem matematică?", următorii arată că, înaintea profesorilor, chiar creierul ne forțează la anumite contorsiuni intelectuale, iar ultimii ne explică interesul pe care omul îl găsește în această practică stranie.

Matematica, care până acum părea a fi produsul unui arbitrar cultural stabilit pentru a alege –incorrect desigur– cele mai bune elemente dintr-o clasă se dovedește astăzi a fi consecința unui proces cerebral înăscut, indispensabil condiției umane.

Ultimele descoperiri asupra creierului așeză de acum înainte matematica la același nivel cu vederea și limbajul. Mai mult de atât! Activitatea matematică apare din colaborarea strânsă între aceste două aptitudini, vederea jucând rolul de motor al intuiției în forme simbolice. Mai concret, creierul ar adapostii, după cercetători, un dublu sistem cognitiv dedicat calculelor: unul (vizual) funcționează ca o scală care, într-o adunare, compară numerele permănuindu-ne "să vedem" rezultatul aproximativ; celălalt (lingvistic) se ocupă cu formularea rezultatului exact al calculului.

REALIA

In acest "joc" cerebral alternează constant imagini și cuvinte care ascund enigma matematicii. Aceasta n-ar exista în lipsa omului, dar nici omul fară matematică, deoarece ea constituie legătura cu lumea exterioară, ajutând omul să înțeleaga o realitate în continua schimbare și să o accepte. Activitatea matematică are utilitatea de a atribui acestui flux continuu de culori și forme efemere, ceva invariabil, constant, pe care noi să-l putem clasa, ordona. Astfel spus, la întrebarea: "De ce facem noi matematică?", oamenii de știință și filosofii răspund astăzi: pentru a trăi și a dăinui, chiar pentru supraviețuirea speciei.

Biologia matematicii

Producerea de calcule pune în joc, după cum sunt exacte sau aproximative, două sisteme cognitive complementare corespunzând a două zone cerebrale distincte, bine localizate.

Demonstrație:

Când ne gândim că a fost nevoie de 44 de ani de cercetare asupra creierului (desigur conservant) al lui Einstein pentru a descoperi că inteligența sa se datoră probabil unei mici bucăți suplimentare din lobul parietal. Fanii bătrânlui domn s-au bucurat de rezultatele unei echipe de neurologi canadieni: partea inferioară a celor doi lobi parietali erau cu 15% mai voluminoasă decât media. Această "exreșcență" cerebrală ar fi legată de capacitatea lui Albert de a rezolva ecuații. În plus, când venerabilul savant era întrebat despre intuiția sa, el răspundea că există în spiritul său "un joc asociativ de imagini mai mult sau mai puțin clare de tip vizual". Așadar, Einstein gândeau în imagini. Astfel se deduce că zona supradezvoltată a creierului său este cu siguranță cea care administrează datele spațio-vizuale.

Cercetarea asupra modului în care creierul tratează matematica e tot mai

dinamică la acest început de mileniu. Paralel cu descoperirile privind creierul lui Einstein, o altă echipă franco-americană anunță: au fost localizate două zone cerebrale responsabile de aptitudinile matematice umane. Multumită acestor rezultate, știința începe pentru prima dată să scoată la lumină ceea ce putem numi bazele biologice ale matematicii.

Două "creiere" care cooperează

În calculul exact sistemul asociat limbajului (lobul frontal inferior stang) e activate. În calculul aproximativ ariile asociate vederii (doi lobi parietali inferiori și zona intraparietală) sunt solicitate. Cele două sisteme funcționează simultan: sistemul asociat limbajului tratează matematica drept un limbaj, sistemul asociat vederii compară numerele între ele și folosește o aproximare intuitivă pentru a evita erorile grosolane.

Patologia matematică

Cercetătorii pot înțelege cum se fac calculele în creierul sănătos, observând pacienți care prezintă leziuni cerebrale ce le disturbă aptitudinile matematice. Cazul domnului B și al domnului NAU sunt din acest punct de vedere instructive.

Domnul B și-a pierdut capacitatea de a formaliza procedurile matematice datorită unui deficit al sistemului său verbal. Memoria sa de lungă durată era intactă. De asemenea, el își amintea perfect tabla înmulțirii pe care o învățase în copilărie. La întrebarea: "Cât face 142×5 ?", el calculează: " $2 \times 5 = 10$, $4 \times 5 = 20$, $1 \times 5 = 5$ " și, punând rezultatele unul lângă altul: $2\ 20\ 10$. De aici, rezultatul aberant $142 \times 5 = 52010$.

REALIA

Cazul domnului NAU este, de asemenea, remarcabil : o leziune cerebrală i-a provocat o afazie severă (pierdereea facultăților legate de limbaj) și o acalculie (pierdereea capacitatei de a recunoaște și a folosi numere). Pe scurt, săracul om nu mai avea nici un fel de cunoștință exactă a numerelor : nu era capabil să spună cât fac "2+2". În schimb, domnul NAU păstra o cunoștință aproximativă a numerelor. De asemenea, el vedea foarte bine că 2+2 nu este egal cu 9 pentru că știa că 9 este mai mare decât rezultatul adunării.

Aceste cazuri, la fel ca altele, au dat cercetătorilor ideea a două sisteme cognitive. Ipoteza lor este următoarea : când face aproximări, creierul se folosește de un sistem numit "analogic", un soi de scală mentală (cercetătorii o numesc "mental number line" sau o linie mentală a numerelor) care măsoară sau compară două lungimi : cele două cantități numerice. De ce "analogic"? Pentru că fiecare număr este reprezentat pe scală de o linie de lungime corespunzătoare mărimii numărului. De exemplu: linia reprezentând numărul trei este de două ori mai scurtă decât a lui șase. Atunci când cere unui subiect să adune (cu aproximăție) două numere, creierul alătura cele două linii și aşa deduce rezultatul.

Savantii idioti

Literatura medicală este plină de cazuri ale savanților idioti și, mai precis, ale idiotilor "matematicieni". În celebra sa carte "Omul care și-a luat femeia pentru o pălărie", neurologul englez Olivier Sacks a descrie cazul a doi gemeni, John și Michael, care, în ciuda unei intărzieri

mentale dovedite (nu depășeau 60 de puncte în teste de inteligență), săvârșeau ispravi matematice mulțumiă unui fel de "viziune" a numerelor. Ei trăiau propriu-zis într-o lume a cifrelor, răsturnând o cutie de chibrituri, neurologul a fost uimit de un eveniment foarte ciudat : cei doi gemeni au țipat simultan "o sută unsprezece". Imediat John a soptit "treizeci și șapte", ceea ce a fost repetat de Michael și din nou de John. Când doctorul a numărat betele de chibrit, a găsit exact o sută unsprezece... Tripla repetiție a cuvintelor "treizeci și șapte" simboliza $37+37+37=111$. Într-o singură privire, gemenii au "văzut" cele 111 bețe, aşa cum noi percepem instantaneu ca sunt 4 obiecte pe masă fară să le fi numărat. Mai mult de atât, ei au descompus 11 într-o sumă de numere prime, gen de exercițiu mult utilizat în matematică superioară, pe care nimeni nu se aștepta să-l execute (corect) doi autistic. În continuare, săracul neurolog fost mărtorul altor ispravi matematice facute de John și Michael, din ce în ce mai delirante cum ar fi enuntarea numerelor prime de douăzeci de cifre după doar cinci minute de gandire.

Daniela Craciun

Mirela Oana Sorei

Nicu Zaharia

Clasa a XI a E

REALIA
MODUL: MECANICA

(45 puncte)

1) Wattul reprezintă:

- A) $J \cdot s$; B) $\frac{N}{s}$; C) $\frac{J}{s}$; D) $\frac{N}{m}$.

2) Unitatea de măsură pentru impuls este:

- A) $kg \cdot m/s^2$; B) N/kg ; C) $kg \cdot m^2/s$; D) $N \cdot s$.

3) Legea lui Hooke este:

- A) $\frac{F}{S} = \frac{E \cdot l_0}{\Delta l}$; B) $\frac{F}{S} = \frac{E \cdot \Delta l}{l_0}$; C) $\frac{F}{S} = \frac{\Delta l}{E \cdot l_0}$; D) $\frac{F}{\Delta l} = \frac{S}{E \cdot l_0}$.

4) Formula energiei potențiale elastice este:

- A) $-\frac{kx^2}{2}$; B) $\frac{kx}{2}$; C) kx ; D) $\frac{kx^2}{2}$.

5) Teorema variației impulsului mecanic al unui punct material este:

- A) $\Delta \vec{p} = \vec{F} \cdot \Delta t$; B) $\vec{p} = m \cdot \vec{v}$; C) $\Delta p = F \cdot d$; D) $\vec{p} = \vec{v} \cdot \Delta t$.

6) Alegeti afirmația corectă: A) Forța de frecare este proporțională cu suprafețele corpurilor aflate în contact. B) Forța de frecare la alunecare este proporțională cu forța de apăsare normală pe suprafață pe care se mișcă corpul. C) Forța de frecare depinde de accelerația corpului. D) Forța de frecare acționează doar la mișcarea corpului.

7) Randamentul planului înclinat este:

- A) $\frac{G \cdot h}{F \cdot l}$; B) $\frac{G \cdot l}{F \cdot h}$; C) $\frac{F}{G}$; D) $\frac{G}{F}$.

Se cunosc: F- forța de tracțiune, G – greutatea corpului, l- lungimea planului înclinat, h- înălțimea planului .

8) Acțiunea și reacțiunea acționează: A) simultan pe același corp, pe aceeași direcție ; B) simultan, pe coruri diferite, pe direcții diferite; C) pe rând, pe coruri diferite, pe aceeași direcție; D) simultan, pe coruri diferite, pe aceeași direcție.

9) La contactul direct dintre două coruri apar: A) două tensiuni; B) două forțe de frecare și două forțe normale de tip elastic; C) o forță de frecare și o forță normală; D) numai forțe de frecare.

10) Alegeti afirmația corectă: A) Energia mecanică a unui sistem izolat în care acționează numai forțe de frecare este constantă. B) Energia mecanică a unui sistem neizolat în care acționează forțe neconservative este constantă . C) Energia mecanică a unui sistem izolat în care acționează numai forțe conservative este constantă. D) Energia mecanică a unui sistem neizolat este constantă.

11) Alegeti afirmația corectă: A) Într-un sistem de referință inerțial, variația energiei cinetice este egală cu lucrul mecanic total al forțelor ce acționează. B) Variația energiei cinetice este egală cu lucrul mecanic al forțelor conservative. C) Într-un sistem de referință neinerțial, variația energiei cinetice este egală cu lucrul mecanic al forțelor neconservative. D) Variația energiei cinetice este egală cu lucrul mecanic al greutății.

REALIA

A) Forța exercitată de om este egală cu greutatea lăzii. B) Forța exercitată de om este egală cu forța de frecare. C) Forța de frecare este egală cu greutatea lăzii. D) Forța de frecare este egală cu forța de apăsare normală.

13) Puterea mecanică dezvoltată de o forță constantă F ce acționează în timpul t asupra unui corp ce se mișcă cu viteza constantă v în sensul și pe direcția forței este:

A) $P = Fv$; B) $P = \frac{F \cdot v}{2}$; C) $P = \frac{F \cdot v}{t}$; D) $P = Ft$.

14) Un corp cu masa m_1 și viteza v_1 ciocnește elastic un al doilea corp cu masa $m_2 = m_1$, aflat în repaus. Viteza primului corp după cionire este:

A) v_1 ; B) $\frac{v_1}{2}$; C) $-v_1$; D) 0.

15) Ecuația de mișcare a unui mobil este $x = 10t - t^2$. Ecuația vitezei este:

A) $v = 10 - 2t$; B) $v = 10t$; C) $v = 10t - 1$; D) $v = 5 - 2t$.

Itemii 16, 17 și 18 se referă la următorul text:

Pe capătul superior al unui resort de constantă elastică k se aşează un corp de masă m . La echilibru deformarea resortului este x .

16) Care este relația dintre elongația resortului la echilibru și celelalte mărimi?

A) $x = kmg$; B) $x = \frac{mg}{k}$; C) $x = \frac{km}{g}$; D) $x = \frac{k}{mg}$.

17) Lucrul mecanic efectuat de sistem până în poziția de echilibru este:

A) $mgx - \frac{kx^2}{2}$; B) $\frac{kx^2}{2}$; C) mgx ; D) $-mgx + \frac{kx^2}{2}$.

18) Deformarea maximă a resortului este:

A) $\frac{mg}{k}$; B) $\frac{2mg}{k}$; C) $\frac{mg}{3k}$; D) $\frac{mg}{2k}$.

19) Un corp cu masa $m = 50\text{kg}$ este tras de o forță $F = 400\text{N}$, orientată în sus, sub un unghi $\alpha = 30^\circ$ față de orizontală. Coeficiențul de frecare dintre corp și planul orizontal pe care se deplasează este $\mu = 0,2$. Se cunoaște accelerația gravitațională $g = 10\text{m/s}^2$. Care este accelerația corpului?

A) 8m/s^2 ; B) 6m/s^2 ; C) $5,7\text{m/s}$; D) $2,6\text{m/s}^2$.

20) Pe o șosea paralelă cu linia ferată un motociclist, care se deplasează cu viteza constantă $v = 8\text{m/s}$, trece pe lângă un tren oprit în stație. În acel moment, trenul pleacă cu accelerația $a = 0,4\text{m/s}^2$. După cât timp trenul întrece motociclistul?

A) 20s ; B) 40s ; C) 65s ; D) 72s .

Schema de notare este: itemii 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 – câte 1 punct fiecare; itemii 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14 – câte 2 puncte fiecare; itemii 15, 16, 17 – câte 3 puncte fiecare; itemii 18, 19, 20 – câte 5 puncte fiecare.

REALIA

Modul : mecanica
BAREM DE CORECTARE SI NOTARE

1.	J / s	C	1p
2.	Ns	D	1p
3.	$\frac{F}{S} = \frac{E \cdot \Delta l}{l_0}$	B	1p
4.	$\frac{kx^2}{2}$	D	1p
5.	$\Delta \vec{p} = \vec{F} \cdot \Delta t$	A	1p
6.	$F_f = \mu \cdot N$	B	1p
7.	Gh / Fl	A	1p
8.	Acțiunea și reacțiunea acționează simultan pe corpuși diferite, dar pe aceeași direcție .	D	2p
9.	La contactul direct dintre două corpuși apar două forțe de frecare și două forțe normale de tip elastic.	B	2p
10.	Energia mecanică a unui sistem izolat în care acționează numai forțe conservative este constantă	C	2p
11.	Într-un sistem de referință inerțial, variația energiei cinetice este egală cu lucrul mecanic total al forțelor ce acționează.	A	2p
12.	$F = F_f$	B	2p
13.	$P = \frac{L}{t} = \frac{Fd}{t} = Fv$	A	2p
14.	La ciocnirea elastică dintre două corpuși cu aceeași masă, corpurile își schimbă vitezele între ele. Deci corpul 1 rămâne în repaus	D	2p
15.	$v = \frac{dx}{dt} \Rightarrow v = 10 - 2t$	A	3p
16.	La echilibru: $F_e = G \Rightarrow x = \frac{mg}{k}$	B	3p
17.	$L_G = mgx;$ $L_{F_e} = -\frac{kx^2}{2}$ $L = L_G + L_{F_e} \Rightarrow L = mgx - \frac{kx^2}{2}$	A	3p
18.	$E = const. \Rightarrow mgx_{max} = \frac{kx_{max}^2}{2} \Rightarrow x_{max} = \frac{2mg}{k}$	B	5p
19.	$Ox : F \cdot \cos \alpha - \mu N = ma$ $Oy : N + F \cdot \sin \alpha - mg = 0 \Rightarrow a = \frac{F(\cos \alpha + \mu \cdot \sin \alpha)}{m} - \mu g \Rightarrow a = 5,7 \text{ m/s}^2$	C	5p
20.	Distanțele parcuse de tren și motociclist sunt egale: $x = vt$ $x = \frac{at^2}{2} \Rightarrow t = \frac{2v}{a} \Rightarrow t = 40s$	B	5p

REALIA

Modul:OPTICA

45 puncte

- 1) Legea refracției este:
 A) $n_1 \cos i = n_2 \cos r$; B) $n_1 \sin i = n_2 \sin r$; C) $n_1 n_2 \operatorname{tgi} i = \cos r$; D) $n_1 \operatorname{tgi} i = n_2 \operatorname{tgr} r$.

- 2) Mărirea transversală liniară a unei oglinzi este:

$$A) \beta = \frac{y_1}{y_2}; \quad B) \beta = y_1 \cdot y_2; \quad C) \beta = \frac{y_2}{y_1}; \quad D) \beta = y_1 + y_2.$$

- 3) Formula punctelor conjugate la oglinda sferică este:

$$A) x_1 + x_2 = f; \quad B) x_1 x_2 = R; \quad C) \frac{1}{x_2} + \frac{1}{x_1} = \frac{R}{2}; \quad D) \frac{1}{x_2} + \frac{1}{x_1} = \frac{2}{R}.$$

- 4) Imaginea unui obiect situat între focalul F și vârful V al unei oglinzi concave are următoarele caracteristici:

- A) este reală, răsturnată și mai mare ca obiectul; B) este reală, dreaptă și mai mică decât obiectul; C) este reală, răsturnată și egală cu obiectul; D) este virtuală, dreaptă și mai mare decât obiectul.

- 5) Formula distanței focale a unei lentile subțiri este:

$$A) f = \frac{1}{\left(\frac{n_2}{n_1} - 1\right)\left(\frac{1}{R_1} - \frac{1}{R_2}\right)}; \quad B) f = \frac{(n_2 - n_1)}{(R_2 - R_1)}; \quad C)$$

$$f = (n_2 - n_1) \left(\frac{1}{R_2} - \frac{1}{R_1} \right);$$

$$D) f = \frac{R_1 - R_2}{n - 1}.$$

- 6) Două surse sunt coerente în cazul în care:

- A) au aceeași frecvență și diferența de fază variază în timp; B) au frecvențe diferite și frecvența variază în timp; C) au aceeași frecvență și diferența de fază este constantă în timp; D) au frecvențe diferite și diferența de fază este constantă în timp.

- 7) Ce reprezintă difracția luminii?

- A) fenomenul de trecere a luminii dintr-un mediu în alt mediu; B) fenomenul de compunere a două raze de lumină; C) fenomenul de descompunere a luminii albe în radiații monocromatice; D) fenomenul de „ocolire” aparentă a unui obstacol opac de către lumină.

- 8) O rază de lumină cade sub un unghi de incidență i pe o lamă cu fețe plan-paralele cu indice de refracție $n > n_{aer}$. Lampa se găsește în aer. Raza ceiese din lamă după ce a trecut prin aceasta are direcția:

- A) paralelă cu direcția razei incidente; B) perpendiculară pe direcția razei incidente; C) deviată cu un unghi δ având valorile $0 < \delta < 90^\circ$; D) deviată cu un unghi δ având valorile $90^\circ < \delta < 180^\circ$.

- 9) Imaginea într-o lentilă divergentă este :

- A) întotdeauna virtuală; B) întotdeauna reală; C) poate fi și reală dacă obiectul este virtual; D) poate fi reală dacă obiectul este real.

- 10) Cum variază convergența unei lentile biconvexe dacă o introducem într-un lichid al căruia indice de refracție este egal cu cel al lentilei?

REALIA

A) se anulează; B) devine infinită; C) crește; D) își schimbă semnul.

11) Convergența unui sistem format din două lentile este dată de relația: $C = C_1 + C_2$, în una din situațiile următoare:

A) Lentilele sunt subțiri și aflate la o distanță între ele; B) lentilele sunt subțiri și sunt lipite; C) lentilele sunt groase și sunt distanțate; D) formula se aplică pentru toate sistemele formate din două lentile.

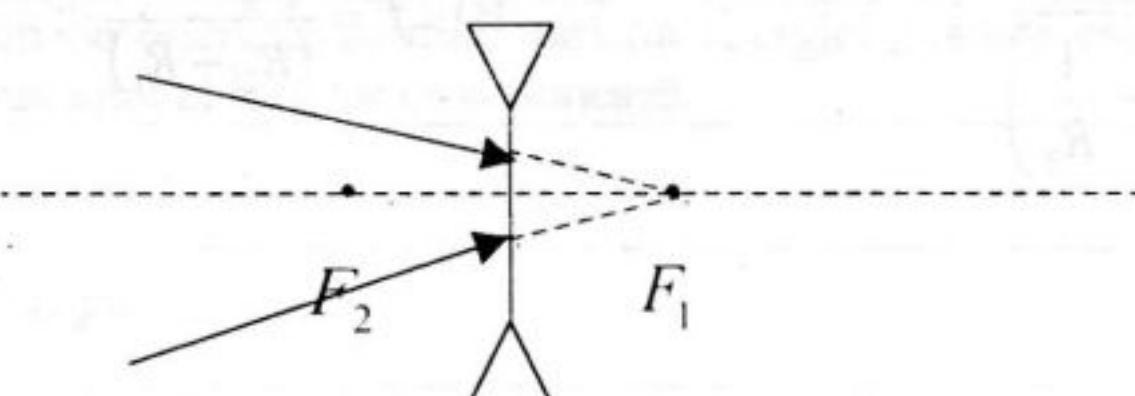
12) Mărirea transversală liniară a unui sistem afocal este:

$$A) \beta = \frac{f_1}{f_2}; \quad B) \beta = \frac{f_2}{f_1 + f_2}; \quad C) \beta = f_1 \cdot f_2; \quad D)$$

$$\beta = -\frac{f_2}{f_1}.$$

13) Un fascicul de lumină conic (vezi fig.) cade pe o lentilă divergentă, astfel încât punctul de convergență este focalul obiect F_1 al lentilei. După trecerea prin lentilă, fasciculul are una din următoarele caracteristici:

A) devine paralel cu axa optică principală; B) devine conic divergent; C) nu se modifică; D) nu trece prin lentilă.

14) De ce nu se pot micșora dimensiunile unei fante oricât de mult în aşa fel încât să izolăm un fascicol de lumină oricât de îngust dorim?

A) din cauza apariției fenomenului de reflexie pe fantă; B) din cauza apariției fenomenului de difracție la trecerea luminii printr-o fantă îngustă; C) din cauza apariției fenomenului de refracție; D) din cauza faptului că lumina nu mai poate trece prin fantă.

15) Trecerea razei de lumină dintr-un mediu cu indice de refracție n în vid este posibilă numai dacă unghiul de incidență este:

$$A) i = \arctg n; \quad B) i < \arcsin \frac{1}{n}; \quad C) i > \arccos \frac{1}{n}; \quad D) i = 90^\circ.$$

16) Un obiect real formează o imagine într-o oglindă concavă. Distanța minimă dintre obiect și imagine este:

$$A) 4R; \quad B) 2R; \quad C) R; \quad D) 0.$$

17) Două oglinzi plane formează un unghi diedru $\alpha = \pi/3$. Între oglinzi se află un obiect luminos punctiform. Câte imagini distințe ale obiectului se formează în sistemul de oglinzi?

$$A) 5; \quad B) 6; \quad C) 12; \quad D) o infinitate.$$

18) O lentilă convergentă formează o imagine reală egală cu obiectul. Distanța dintre obiect și imagine este de $1m$. Care este distanța focală a lentilei?

REALIA

- A) $1,33\text{mm}$; B) 3mm ; C) 5mm ; D) $5,33\text{mm}$.

20) Care este lungimea de undă λ_1 a radiației al cărei maxim de ordinul 2 dat de o rețea de difracție coincide cu maximul de ordinul 3 dat de aceeași rețea de difracție pentru radiația cu lungimea de undă $\lambda_2 = 480\text{nm}$?

- A) 450nm ; B) 500nm ; C) 720nm ; D) 800nm .

Schemă de notare: itemii 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 - câte 1 punct fiecare; itemii 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14 - câte 2 puncte fiecare; itemii 15, 16, 17 - câte 3 puncte fiecare; itemii 18, 19, 20 - câte 5 puncte fiecare.

BAREM DE CORECTARE SI NOTARE

Modul: OPTICA

1	$n_1 \sin i = n_2 \sin r$	1p
	B	
2	$\beta = \frac{y_2}{y_1}$	1p
	C	
3	$\frac{1}{x_2} + \frac{1}{x_1} = \frac{2}{R}$	1p
	D	
4	Virtuală, dreaptă și mai mare ca obiectul	1p
	D	
5	$f = \frac{1}{\left(\frac{n_2}{n_1} - 1\right)\left(\frac{1}{R_1} - \frac{1}{R_2}\right)}$	1p
	A	
6	Sursele coerente au aceeași frevență și diferență de fază constantă în timp	1p
	C	
7	Difracția reprezintă fenomenul de „ocolire” aparentă de către lumină a unui obstacol	1p
	D	
8	Direcția razei emergente este paralelă cu direcția razei incidente	2p
	A	
9	Imaginea unui obiect virtual într-o lentilă divergentă poate fi și reală.	2p
	C	
10	$C = \left(\frac{n_2}{n_1} - 1\right)\left(\frac{1}{R_1} - \frac{1}{R_2}\right)$	2p
	$n_2 = n_1 \Rightarrow C = 0$	
	A	
11	$C = C_1 + C_2$ pentru un sistem de lentile subțiri și lipite	2p
	B	

REALIA

12	$\beta = -\frac{f_2}{f_1}$	2p
13	Devine paralel cu axa optică principală A	2p
14	Din cauza fenomenului de difracție, lumina pătrunde în spatele fantei. B	2p
15	La trecerea luminii dintr-un mediu în vid, nu trebuie să se obțină reflexia totală. $i/l = \arcsin \frac{1}{n}$ B	3p
16	Distanța minimă dintre obiect și imagine se obține pentru obiectul situat în centrul de curbură. Dar și imaginea se obține în centrul de curbură D	3p
17	5 imagini distințe (a 6-a imagine se suprapune peste obiect) A	3p
18	Dacă imaginea este reală și egală cu obiectul, imaginea și obiectul sunt așezate simetric față de lentila convergentă la dublul distanței focale. $\Rightarrow d = 4f$ $\Rightarrow f = 25cm$ C	5p
19	$i_1 = \frac{\lambda_{aer} D}{a}$ $i_2 = \frac{\lambda_{apa} D}{a}$ B	5p
	$\lambda_{apa} = \frac{\lambda_{aer}}{n} \Rightarrow i_2 = \frac{i_1}{n} \Rightarrow i_2 = 3mm$	
20	$l \cdot \sin \alpha = 2\lambda_1 = 3\lambda_2 \Rightarrow \lambda_1 = 720nm$ C	5p

Propuneri facute de
prof. IOANA POPESCU

**“ OMUL NU ESTE DECAT O
TRESTIE,
CEA MAI FRAGILA DIN NATURA,
DAR O TRESTIE GANDITOARE...”**
(Pascal)

**PREMIUL NOBEL
ÎN FIZICĂ**

REALIA

În anul 2001 s-au împlinit 100 de ani de la decernarea primului premiu Nobel pentru fizică, premiu acordat în 1901 fizicianului german W.C.Röntgen pentru descoperirea razelor X. Începând cu 1901 premiul a fost acordat în fiecare an cu excepția anilor 1916 (în timpul primului război mondial), 1931, 1934 (din cauza crizei economice mondiale), 1940, 1941 și 1942 (din cauza desfășurării celui de-al doilea război mondial). În tot acest răstimp premiile au adus în atenția lumii științifice nume de răsunet cum ar fi: Albert Einstein, Hendrik Lorentz, Pierre Curie, Marie Curie, Marconi, Niels Bohr, Enrico Fermi, W. Pauli și mulți alții. Din păcate nivelul științific mult prea ridicat și mult prea specializat al ultimelor premii, a făcut cunoașterea lor de către elevi dificilă, iar actualizarea manualelor de liceu se oprește la nivelul premiilor anilor '70, '80. Din acest motiv ne-am propus să facem o prezentare succintă a premiului Nobel în fizică 2002 « pe înțelesul tuturor » cu riscul de a micșora valoarea științifică a informației. Micul dicționar de termeni face posibilă parcurgerea articolului și de către "fizicienii" mai mici. Culegerea, traducerea și selecția materialui a fost realizată de un grup de elevi ai clasei a IX-a A sub îndrumarea profesorului lor de fizică.

**PREMIUL NOBEL ÎN FIZICĂ 2002
LAUREAȚI**

RAYMOND DAVIS Jr.(87 ani)

Universitatea Pennsylvania

în

Departamentul fizică și astromomie
Philadelphia, USA

Cetățean american, născut în 1914

Washington. Doctor în chimie în 1942
la Universitatea Yale

MASATOSHI KOSHIBA (76 ani)

Centrul Internațional pentru
Fizica Particolelor Elementare
al Universității Tokio

Cetățean japonez, născut în 1926,
doctor în fizică al Universității
Rochester New York, prof. emerit
al Universității din Tokio

RICCARDO GIACCONI (71 ani)

Universitățile Asociate Washington

Cetățean american, născut

în 1931 în
Genoa, Italia.

"Fericit e acela care a putut afla
cauzele tainice ale lucrurilor"

(Vergilius)

Doctor în fizică la Universitatea din
Milano.

Director al Universităților Asociate,
Washington, DC.
USA

REALIA

Mulțumită astronomiei razelor X și pionierilor ei, în particular lui Giacconi, imaginea noastră despre Univers s-a schimbat în orientările decisive. Cu 50 de ani în urmă punctul nostru de vedere era dominat de o imagine a stelelor și a constelațiilor în echilibru, în care orice dezvoltare era foarte lentă și graduală. Astăzi noi știm că Universul este scena unor dezvoltări rapide în care cantități enorme de energie sunt eliberate în procese durând mai puțin de o secundă, acestea fiind în legătură cu obiecte care nu sunt mult mari decât Pământul, dar sunt mult mai compacte.

8 octombrie 2002 –Informație pentru public

Premiul NOBEL în fizică al acestui an se referă la descoperirea și detecția unei radiatii și a unor particule cosmice, din care izvorăsc două noi domenii de cercetare, astronomia neutriniilor și astronomia razelor X. Premiul este acordat astfel: o jumătate lui RAYMOND DAVIS Jr. de la Departamentul de Fizică și Astronomie al Universității Pennsylvania și lui MASATOSHI KOSHIBA, de la Centrul Internațional pentru Fizica Particolelor Elementare al Universității din Tokio, Japonia, pentru contribuții de pionierat în astrofizică, în particular pentru detectarea neutriniilor cosmici, iar cea de-a doua jumătate lui RICCARDO GIACCONI, de la Corporația Universităților Asociate Washington DC, USA, pentru contribuții în astrofizică care au condus la descoperirea surselor cosmice de raze X. Iată pe scurt câteva din ideile mai importante conținute în cercetările laureaților.

Două noi ferestre ale Universului De ce strălucește Soarele ?

În secolul IX erau discuții aprinse despre sursa energiei solare. Una dintre teorii era aceea că reacția solară este datorată eliberării unei energii gravitaționale când materia solară se contractă. Totuși în acest caz viața Soarelui ar fi fost scurtă, de aproximativ 20 milioane de ani în comparație cu vîrstă Pământului pe care o cunoaștem astăzi de aproximativ 5 bilioane de ani. În 1920 un experiment a arătat că un atom de heliu are o masă mai mică decât a 4 atomi de hidrogen. Astrofizicianul britanic Sir Arthur Eddington și-a dat seama că reacția nucleară în care hidrogenul a fost transformat în heliu ar putea fi baza surplusului de energie solară. Transformarea hidrogenului în heliu în Soare dă naștere la doi neutrini pentru fiecare nucleu de heliu, lucru care este determinat de o serie de reacții (explicate de laureatul premiului Nobel, HANS BETHE). Visul verificării acestei teorii prin detectarea neutriniilor a fost considerat practic imposibil de către oamenii de știință. Totuși în 1950 laureatul premiului Nobel FREDERICK REINES și colaboratorii săi au reușit să arate că este posibil să demonstreze existența neutriniilor. În experimentul lor au folosit reacțiile dintr-un reactor nuclear care genera un flux de neutrini.

Fluxul de neutrini din soare a fost estimat a fi foarte mare: mii de bilioane de neutrini solari s-au considerat a trece prin corpurile noastre în fiecare secundă, fără a le simți prezența. Explicația constă în faptul că neutrini reacționează foarte slab în contact cu materia și numai unu la 1000 de bilioane de neutrini solari vor fi opriți în drumul lor spre Pământ.

REALIA

La sfârșitul anului 1950, RAYMOND DAVIS Jr. a fost singurul savant care a îndrăznit să încerce să demonstreze existența neutrinilor solari în ciuda puținelor șanse. În timp ce multe reacții în Soare creează neutrini cu energii scăzute care sunt foarte greu de determinat, există un anumit tip de reacție, foarte rară care creează neutrini cu energie mare. Fizicianul italian BRUNO PONTECORVO a avansat ideea că s-ar putea să fie posibilă detectarea acestui tip de neutrino după ce reacționează cu un nucleu de clor formând un nucleu de argon și un electron. Acest nucleu de argon este radioactiv și are un timp de viață de 50 de zile.

Particule capturate în mine

În anul 1960 DAVIS a plasat un rezervor plin cu 615 tone de tetracloroetenă într-o mină de aur din Dakota de sud USA. Cu totul erau aproximativ 2×10^{30} atomi de clor în rezervor. El a calculat că în fiecare lună ar fi trebuit ca 20 de neutrini să reacționeze cu clorul, cu alte cuvinte ar fi trebuit să fie creați 20 de atomi de argon. Drumul deschis de DAVIS a constat în dezvoltarea unei metode de extragere a atomilor de argon și de măsurare a numărului acestora. El a pus heliul să treacă printr-un fluid de clor, iar atomii de argon s-au atașat fluidului. Aceasta a fost o realizare mult mai dificilă decât găsirea unui anume fir de nisip în tot deșertul Sahara. Experimentul a adunat date până în 1994, extrăgându-se cam 2000 de atomi de argon, mai puțin decât s-a așteptat. Cu ajutorul experimentelor de control DAVIS a putut arăta că n-a mai rămas nici un atom de argon în rezervorul cu clor. Părea că înțelegerea fenomenului legată de aceste procese din Soare era incompletă și că unii neutrini au dispărut în drumul lor spre Pământ.

Neutrini în spațiu

În timp ce experimentul lui DAVIS decurgea, fizicianul japonez MASATOSHI KOSHIBA și echipa sa construiau un alt tip de detector pe care l-au numit KAMIOKANDE. A fost plasat într-o mină din Japonia și constă într-un enorm rezervor plin cu apă. Când neutrini treceau prin rezervor, trebuia să interacționeze cu nucleele atomilor de apă. Această reacție ducea la eliberarea unui electron, fenomen însotit și de producerea unor mici scânteie. Rezervorul a fost înconjurat de fotomultiplicatori care puteau capta aceste scânteie. Prin adaptarea sensibilității detectorilor prezența neutrinilor putea fi demonstrată și rezultatele lui DAVIS au fost confirmate. A fost pentru prima oară când s-a demonstrat existența neutrinilor în Soare.

Descoperirile lui DAVIS și KOSHIBA și dezvoltarea instrumentelor de investigație au creat baza unui nou domeniu, neutrino-astronomia, care este de o mare importanță pentru particulele elementare, astrofizică și cosmologie. Observații mai noi au pus în evidență și oscilații ale neutrinilor, fenomen de care se ocupă astăzi multe laboratoare din lume.

Cerul invizibil

Razele X descoperite în 1895 de Röntgen au fost rapid puse în practică de fizieni și medici în laboratoare și clinici peste tot în lume. În contrast, a durat jumătate de secol ca astronomia să studieze acest tip de radiație. Principalul motiv era datorat faptului că razele X care pot penetra atât de ușor țesuturile umane și alte materiale solide sunt în întregime absorbite de atmosfera terestră. Razele X din exteriorul Pământului au fost înregistrate în 1949 de instrumente plasate pe o rachetă de Hebert Friedman și colectivul său. S-a demonstrat că aceasta radiație venea de pe suprafața Soarelui și de pe coroana solară, dar acest tip de radiație ar fi fost foarte dificil de înregistrat dacă Soarele ar fi fost la distanță la fel de mare ca și celelalte stele din Calea Lactee.

REALIA

În 1959, RICCARDO GIACCONI (atunci în varstă de 28 ani) a fost ales să conducă un program de cercetare spațială în care erau antrenați tinerii cercetători de la NASA.

Împreună cu inițiatorul acestui proiect Bruno Rossi, GIACCONI a proiectat un telescop de raze X. Giacconi și grupul său au făcut de asemenea și experimente pentru a încerca să detecteze radiația X provenită de la Lună sub influența Soarelui. Nici o radiație emisă de Lună nu a putut fi detectată, însă a fost pusă în evidență o sursă deosebit de puternică la o mare distanță și un fond de radiație X uniform distribuit. Aceste descoperiri neașteptate au dat un impuls deosebit astronomiei razelor X. Sursa descoperită în primul experiment de succes a fost o îndepărtată stea din Constelația Scorpionului, Scorpius X-1. Pentru a prelungi timpii de observație Giacconi a inițiat construirea unui satelit pentru a supraveghea bolta cerească. Acest satelit a fost lansat în 1970 de la o bază din Kenya și a fost numit UHURU ("libertate" în limba swahili). În 1976 Giacconi a inițiat construirea unui observator de raze X numit CHANDRA, după astrofizicianul și laureatul premiului Nobel CHANDRASECHAR. "Chandra" a oferit imagini foarte detaliate ale corpurilor stelare în radiații X comparabile cu cele obținute cu telescopul Hubble sau cu alte telescoape care folosesc radiație vizibilă.

Acordarea premiului Nobel 2002 pentru cercetări începute chiar cu câteva zeci de ani în urmă nu este o noutate. ALBERT EINSTEIN a primit premiul Nobel pentru fizică în 1921 după ce a fost nominalizat de 64 de ori, iar SOMMERFELD căruia nu i s-a acordat premiul Nobel a fost propus timp de 20 de ani având 73 de nominalizări. Cel mai Tânăr laureat W.BRAGG a primit premiul când nu implinise încă 25 de ani, iar cel mai în varsta Piotr KAPITA a primit premiul în 1978 la 84 de ani pentru o descoperire făcută în urmă cu 40 de ani.

Rămân permanent în actualitate cuvintele lui J.J.THOMSON (laureat al premiului nobel în 1906) :

"O mare descoperire nu reprezintă un punct final, ea este un drum care duce spre regiuni până atunci necunoscute. Ne cățărăm pe piscul unui munte pentru a constata că de acolo ni se revelează un alt pisc – mult mai înalt."

DICȚIONAR

*1 raze (radiații) X – radiații electromagnetice analoage celor luminoase, însă având frecvențe mult mai mari cuprinse în intervalul (0.1A – 500A); au fost descoperite de RÖNTGEN prin bombardarea unei ținte cu electroni de mare viteză; au fost denumite astfel pentru că natura lor nu era cunoscută, iar denumirea se pastrează și astăzi din considerente de ordin istoric.(1A=10⁻¹⁰ m);

*2 neutrini (neutrino) – particulă semnalată pentru prima dată de PAULI în 1930 în reacțiile nucleare de generare a electronilor și pozitronilor în care a constatat că echilibrarea reacției este posibilă numai prin admiterea existenței unei particule "hot" de energie ; mai târziu FERMI a numit această particulă neutrino ("micuța neutră") deoarece a observat că nu are sarcină electrică ;

*3 particule elementare – noțiunea de elementaritate a fost legată de imposibilitatea de a divide un obiect ; multe din particulele considerate inițial indivizibile s-au dovedit ulterior divizibile ;

* 4 reactor nuclear – ansamblu de dispozitive în care se poate desfășura o reacție nucleară controlată;

* 5 scânteii (scintilații) - emisie de lumină;

Traducerea: LAURENTIU IONAȘCU –IX-C

COSMIN RAȚĂ –IX-A

VRABIE BOGDAN –IX-A

Adaptarea textului: prof. LILIANA GRIGORIU

REALIA

Calendarul descoperirilor chimice dinaintea erei noastre

În comparație cu geometria, astronomia și chiar fizica, chimica – ca știință de sine stătătoare, s-a afirmat relativ târziu, în a doua parte a secolului XVIII și prima parte a secolului XIX. Cu toate acestea, omul a supus materia transformărilor chimice, mai întâi involuntar, apoi conștient, din cele mai vechi timpuri, numai explicația științifică a fenomenului întârzie uneori mai multe sute și chiar mii de ani.

Omul primitiv efectuează deja oxidări, arderi anaerobe, reduceri cu carbon, formează alimente, obține materiale ceramice și aliaje metalice cu proprietăți deosebite. Și dacă este adevărat că aceste "tehnologii" sunt lipsite de orice fundație teoretică, este la fel de adevărat că încercările perseverente și conștiente au dus la apariția, încă din antichitate, a unor substanțe cu proprietăți cu totul ieșite din comun cum ar fi sticla, alama, bronzurile, diferite oțeluri etc.

Voi prezenta, într-o ordine cronologică, cele mai importante descoperiri, începând cu cele mai vechi timpuri până spre secolul al II-lea, când tentativele grecilor din Alexandria de a transforma diferite materiale în aur, deschid controversata epocă a alchimiei.

Înaintea erei noastre:

- 5000: În Egipt se cunoaște și se utilizează cuprul.
- 4200: În Mesopotamia se obține alcoolul din fermentare.
- Mil. V: Egiptenii cunosc inul, este prima plantă din care se confectionează textile.
- 4000: Sumerienii, hitiții cultivă via și obțin vin.
- 3800: Avem cunoștințe cum se utilizează deja porumbul, dar probabil că se cunoștea mai demult.
- 3600: Din melcul Muren brandaris fenicienii obțin pentru prima dată în lume un pigment purpuriu.
- 3400: Din nisip, var și sodă, egiptenii obțin sticla.
- Mil. IV: Se dezvoltă metalurgia cuprului, precum și obținerea bronzului din oxid de cupru și cositerita. Hitiții utilizează argintul (în scop decorativ).
- 3000: În India se folosește bumbacul. În Egipt și Babilonia se folosește bitum pentru izolarea clădirilor. Pe teritoriul Egiptului se cunoaște indigoul. Egiptenii cunosc stibiul.
- 2600: În China se folosește tușul.
- 2500: În Mesopotamia se construiesc cupoare de ars varul.
- 2300: Regele sumerian Dungi înființează un oficiu pentru controlul greutăților și etaloanelor de lungime.
- Mil. III: Chinezii recunosc efectul vindecător al plantelor care conțin efedrina. Se cunoaște calea obținerii plumbului din galenă. Pe coastele de est ale Mării Mediterane se cunoaște fierul.

REALIA

- 2000: În Egipt se răspândește arderea varului și obținerea mortarului. Evreii cunosc procedeul de obținere a oțetului din vin.
- 1850: Din făina de ovăz și smochine, egiptenii obțin un soi de bere.
- 1800: Pe teritoriul de astăzi al României se răspândesc unelte din bronz, cupru, aliat mai întâi cu stibiul, apoi cu staniul. În localitatea Mandtsee (Austria) se cunoaște prima pâine cu maia din Europa.
- 1700: În Tell-el Amarna (Mesopotamia) se descriu procedee de obținere a sticlei.
- 1600: Egiptenii descoperă că gazul obținut prin arderea sulfului (SO_2) înălbește bumbacul.
- 1580: În Egipt se folosesc foalele în obținerea minereurilor.
- 1550: În Egipt se obține sticla de cobalt.
- 1400: În deșertul Nagev (Israel) se exploatează minereuri de cupru din care se obține cupru de mare puritate (97-98%). În Egipt se cunoaște săpunul.
- Mil. II: În Egipt se utilizează sulful elementar în scopuri medicale. Pentru obținerea cuprului începe să se răspândească prăjirea minereurilor sulfuroase. Popoarele din India, precum și chinezii și hitiții obțin oțeluri de mare calitate.
- 1000: Drept pesticid, grecii utilizează și sulful, iar chinezii – arsenul.
- 700: Fenicienii obțin pentru prima dată mercur în scopuri comerciale.
- 600: În India se folosesc combinații ale stibiului și ale mercurului ca și medicament.
- 500: Grecul Anaxagora, pe cale speculativă, descoperă legea conservării masei.
- 450: Filozoful grec Leucip introduce noțiunea de atom.
- 327: Din raportul unui sol de-al lui Alexandru Macedon, Europa cunoaște trestia de zahăr.
- 300: În Roma se fabrică salam.
- 250: Papirusurile din Theba, pe lângă rețete pentru imitarea aurului și pietrelor prețioase, pentru prima dată, amintesc de utilizarea parfumului.
- 221: Într-un manuscris chinez se amintește pentru prima dată forajul în scopul exploatării țiteiului.
- Sec. II: Chinezii obțin mercurul din cinabru. Grecul Agatarchide descrie purificarea aurului în topitura cu plumb sau sare.
- Sec. I: În Egipt se cunoaște distilarea. În China se cunoaște zincul.
- 83: În portul Pireu (Grecia) casele de lemn se ignifughează cu săruri de aluminiu.

În Era noastră:

- Sec. I: C. Pliniu descrie procedeul de fabricare a săpunului din grăsime animală și leșie. Romanii utilizează SO_2 pentru înălbirea textilelor. Grecul Heron studiază gazele, printre altele, efectuează lucru mecanic cu ajutorul lor.
- 70: C. Pliniu descrie pentru prima oară aliajul de lipit obținut din zinc și staniu.
- 100: În China începe să se fabrice hârtie.
- Sec. II: C. Galen amintește prima oară de utilizarea săpunului în scop medical.
- 180: Alchimiștii greci din Alexandria încearcă transformarea diferitelor metale (în primul rând a mercurului) în aur.

Răzvan Manole
Clasa a XI-a D

Beriliul metalul viitorului

Istoricii povestesc că împăratul roman Nero îi plăcea să privească luptele, printr-un cristal mare de *smaragd*. Când ardea Roma, căreia îi dăduse foc, el se extazia în fața flăcărilor care șuierau privind la ele prin același cristal.

Când artiștii vechii Elade și ai Romei voiau să graveze pe piatră un desen foloseau în acest scop smaragd pur din deșertul Nudiei, din Africa. În India erau prețuite *crisoberilele* galben-aurii, care se găseau în nisipul din Ceylon, *berilele* galben-verzui, de culoarea șarpelui și acvamarinele de culoarea apei mării. Mai târziu s-a descoperit mineralul extrem de rar, *euclaz*, delicata apă albastră, cum îi spun bijutierii, precum și *fenacitul*, roșu ca focul, care se decolorează la soare. Pietrele verzi extrase din adâncurile pământului se transportau cu caravanele de camile spre țărmul Mării Roșii și ajungeau în palatele șahilor Persiei și ale suveranilor Imperiului Otoman. După descoperirea Americii, spaniolii și portughezii au adus în Europa smaragde de culoare verde-închis jefuind altarele sfinte ale populației băştinașe din Columbia. Din secolul al XVIII-lea se extragea acvamarinul din nisipurile însorite ale Braziliei.

Toate aceste pietre au atras atenția asupra lor prin frumusețea jocurilor de lumini, prin strălucirea minunată și puritatea coloritului lor și, deși foarte mulți chimici au încercat să afle compoziția lor chimică, n-au găsit nimic nou în ele și le-au con-

REALIA

siderat greșit drept combinație a aluminiu (Al₂O₃). Acesta este începutul pietrelor prețioase care schițează începutul istoriei metalului viitorului numit *beriliu*. Pană în anul 1978 nimeni nu bănuia că în compoziția acestor pietre strălucitoare intră în compoziție un metal prețios.

În ședinta solemnă a Academiei Franceze, din 15 februarie 1798, chimistul francez Vauquelin a făcut o comunicare asupra faptului că într-o serie de minerale care se considerau drept alumina, era în realitate o substanță nouă, pe care o denumește *gluciniu*, de la cuvântul grecesc *glicos* = dulce, deoarece sărurile lui sunt dulci. Beriliul și compușii lui sunt toxici și produc o boală cronică, *berlioza*, și din această cauză s-a renunțat la denumirea de *glucin*.

Beriliul se găsește foarte puțin răspândit în natură, în scoarța pământului, în procent de 0,0004%. Beriliul se găsește în natură sub formă de *beril*, un silicat de beriliu și aluminiu, Be₃Al₂(Si₆O₈) care apare sub formă cristalină în prisme hexagonale. Anumite varietăți de beril, colorate de impurități, sunt folosite ca pietre prețioase astfel: dacă este verde se numește smarald, albastru-verzui se numește acvamarin.

Chimiștii și metalurgiștii au salvat acest metal argintiu care este de două ori mai ușor decât aluminiul și are foarte multe însușiri deosebite, ceea ce îl face să fie considerat *metalul viitorului*. Utilizările beriliului sunt:

REALIA

- formează aliaje cu cuprul, care sunt dure, ușoare, elastice și rezistente;

- arcurile de oțel și beriliu nu își pierd elasticitatea nici încălzite la roșu;
- aliajele cu aluminiu sunt de trei ori mai ușoare decât aliajul cu duraluminiu;
- aliajele cu nichel, cupru și beriliu, prin lovire nu produc scânteie, sunt folosite în locuri unde au loc emanații de gaze combustibile;
- beriliul se folosește pentru construcția aparatelor cu raze X și ca reflector de neutroni în reactoarele nucleare;
- aliajele sunt folosite în construcția aeronautică;
- carbura de beriliu seamănă cu carbura de aluminiu;

Beriliul este metalul viitorului ținând cont de utilizările lui. În fiecare an se extind cercetările pentru găsirea de noi zăcăminte, se studiază metode de obținere a lui din minereuri, care conțin 4-5% beriliu.

Oana Ilie
Clasa a XI-a D

S U P E R L A T I V E

Eroi spațialui

Cele mai multe călătorii în spațiu

Story Musgrave (SUA) a participat între 1983 și 1996 la șase misiuni spațiale, totalizând 53 de zile de zbor. În ultima sa călătorie (între 19 noiembrie și 7 decembrie 1996) naveta spațială **Columbia** a efectuat 278 de rotații pe orbită și a străbătut peste 11,27 milioane km în 17 zile 15 h 53 min. Căpitanul John Young (SUA) a efectuat primul 6 zboruri spațiale, între 1965 și 1983, totalizând 34 de zile de zbor în spațiul cosmic. Singurul astronaut care a egalat recordul de 6 misiuni spațiale este Franklin Chang-Diaz (Costa-Rica), acesta totalizând între anii 1986-1988, 52 de zile în spațiu.

Cele mai mari viteze

Recordul pentru cea mai mare viteză cu care a călătorit un om este de 39897 km/h și a fost stabilit de echipa modulului de comandă al misiunii **Apollo 10** (Thomas Stafford, Eugene Cernan, John Young, toți din SUA) în timpul zborului de revenire pe Terra, în 1969.

Cea mai mare altitudine atinsă

Pe 15 aprilie 1970, echipajul misiunii **Apollo 13** (americanii Jack Swigert, Jim Lovell și Fred Haise) s-a aflat la distanță record de 254 km de suprafața lunară și la 400,171 km de cea a Pământului. Misiunea a constituit

obiectul filmului **Apollo 13** (SUA, 1995), cu Tom Hanks în rolul lui Jim Lovell.

Cel mai izolat om

În timpul misiunii lunare **Apollo 15**, care a durat de pe 30 iulie până pe 1 august 1971, Alfred Worden, pilotul modulului de comandă, s-a aflat la cea mai mare depărtare de semenii săi: 3596,4 km. În acest răstimp, colegii săi, David Scott și James Irwin, se aflau la baza Hadley, cercetând suprafața lunară.

Cel mai experimentat călător în spațiu

Medicul rus Valeri Poliakov a petrecut în spațiu 678 zile 16 h 33 min pe parcursul celor două misiuni spațiale la care a participat.

Cei mai mulți oameni în spațiu concomitent

Pe 14 martie 1995, 13 persoane s-au aflat concomitent în spațiul cosmic: 7 americani la bordul navetei spațiale **Endeavour STS 67**, 3 cosmonauți din CSI pe stația orbitală **Mir** și alții 2 cosmonauți din CSI plus unul american la bordul misiunii spațiale ruse **Soiuz TM21**.

Cele mai multe naționalități în spațiu

Pe 31 iulie 1992, 5 țări aveau astronauți în spațiu: 4 ruși și un francez la bordul stației ruse **Mir**, un italian, un belgian și un american în cadrul misiunii **Atlantis STS 46**. Pe 22 februarie 1996, 4 americani, 2 italieni și un elvețian se aflau la bordul navetei **Columbia STS 75**, iar un german și un rus activau pe stația orbitală **Mir**.

Cele mai numeroase echipaje de navetă spațială

Două misiuni au avut un echipaj de câte 8 persoane: **Challenger STS 61A**, lansată pe 30 octombrie 1985, și **Atlantis STS 71**, care s-a cuplat cu stația orbitală **Mir** pe 7 iulie 1995.

Cei mai mulți oameni pe o navă spațială

Recordul a fost stabilit în iunie 1995, când 10 persoane (4 ruși și 6 americani) s-au aflat la bordul stației orbitale **Mir**.

Cea mai lungă misiune lunări

Echipajul misiunii **Apollo 17** (cpt. Eugene Cernan și dr. Harrison Hagen Schmitt, ambii din SUA) a rămas pe Lună timp de 74 h 59 min, în cursul unei misiuni lunare care a durat 12 zile 13 h 51 min (7-9 dec. 1972).

Cel mai lung zbor al unei navete spațiale

A douăzecea misiune a navetei **Columbia, STS 80**, a început pe 19 noiembrie 1996 și a durat 17 zile 15 h 53 min 26 s (până la oprirea motoarelor principale), naveta doborându-și astfel propriul record. Vremea nefavorabilă a impus amânarea cu 2 zile a aterizării, la Centrul Spațial Kennedy, Florida, SUA.

Cel mai lung zbor cosmic cu om la bord

Valeri Poliakov a fost lansat către stația orbitală rusă **Mir** la bordul misiunii **Soiuz TM18** pe 8 ianuarie 1994 și a aterizat pe 22 martie 1995, după 437 zile 17 h 58 min 16 s, la bordul lui **Soiuz TM20**.

Cele mai multe zboruri circumterestre ale unei stații spațiale

Până pe 2 martie 1999, **Mir** efectuase peste 75000 de rotații în jurul Terrei. Înainte de a reveni pe Pământ stația s-a aflat pe orbită timp de 13 ani.

Cele mai mari funeralii

Cenușa a 24 de pionieri și pasionați ai spațiului cosmic, printre care și Gene Roddenberry, creatorul filmului **Star Trek**, și guru dr. Timothy Leary, a fost trimisă pe orbită la bordul rachetei spaniole **Pegasus** în aprilie 1997, costurile ridicându-se la 5000 \$ pentru fiecare decedat. Cenușa lor va rămâne pe orbită între 3 ani și jumătate și 10 ani.

Cel mai îndepărtat loc de odihnă veșnică

În ianuarie 1998, 28,35 g din cenușa reputatului

REALIA

geolog dr. Eugene Shoemaker (SUA) au fost lansate în spațiu la bordul sondei spațiale NASA **Lunar Prospector**, aflată într-o misiune de cartare a suprafeței lunare cu durată de un an. Când își va epuiza combustibilul, sonda se va prăbuși pe Lună, purtând cu ea rămășițele ale lui Shoemaker. Geologul declarase că imposibilitatea de a pune piciorul pe lună a fost cea mai mare dezamăgire a vieții sale.

Cel mai numeros public al unui eveniment astronomic

Transmisia TV a primilor pași pe Lună ai astronauților de pe **Apollo 11** (Neil Armstrong și Edwin "Buzz" Aldrin) în iulie 1969 a fost urmărită de circa 600 de milioane de persoane din lumea întreagă (aproape o cincime din totalul populației din acea vreme).

Cel mai vîrstnic astronaut

Cel mai vîrstnic astronaut este John Glenn Jr. (SUA), care avea 77 de ani și 103 zile pe 29 octombrie 1998, când a făcut parte din echipajul navetei **Discovery STS 95**. Misiunea a durat 11 zile, încheindu-se pe 7 noiembrie 1998.

Cele mai multe laptop-uri cu un astronaut

În octombrie 1998, la bordul navetei **Discovery**, astronautul spaniol Pedro Duque a avut în custodie 19 computere laptop.

Cel mai lung zbor spațial la care a participat o femeie

Shannon Lucid (SUA) a petrecut în spațiu 188 zile 4 h 14 s, fiind lansată către stația orbitală **Mir** la bordul navetei spațiale americane **Atlantis STS 76** pe 22 martie 1996 și aterizând pe 26 septembrie același an la bordul navetei **Atlantis STS 79**. Ea este și astronautul american care deține recordul de timp petrecut în spațiu. La revenirea pe Terra, președintele Clinton i-a decernat distincția Congressional Space Medal of Honour.

Cea mai mare altitudine atinsă de o femeie

În timpul misiunii **Endeavour STS 61**, pe 10 decembrie 1993, după un zbor orbital, Kathryn Thornton a atins înălțimea de 600 km.

Cel mai scurt zbor spațial

Cel mai scurt zbor spațial cu om la bord a fost efectuat în cadrul primei misiuni **Mercury** de Alan Shepard (SUA), pe 5 mai 1961, la bordul modulului **Freedom 7**. Misiunea suborbitală a durat 15 min 28 s, Shepard fiind cea de-a doua persoană care a zburat în spațiul cosmic (după Iuri Gagarin, pe 12 aprilie 1961).

Știință

Cel mai mic obiect

Vârfurile sondelor de la microscopale cu tunel de scanare (STM) au capătul alcătuit dintr-un singur atom – ultimele 3 straturi formează cea mai mică piramidă din lume construită de om, având 7, 3 și 1 atom. În ianuarie 1990 oamenii de știință de la Centrul de Cercetări Almaden IBM, San Jose, California, SUA, au folosit un STM pentru a muta și reposiționa atomi separați de xenon pe o suprafață de nichel, astfel încât aceștia să formeze inițialele IBM. Alte laboratoare au folosit tehnici similare cu atomi ai altor elemente.

Record de termorezistență

În aprilie 1993 s-a anunțat existența unui material complex, cunoscut ca NFAAR sau Ultra Hightech Starlite. Inventat de Maurice Ward (Marea

Britanie), el poate rezista temporar la temperatura plasmei (100000°C).

Cea mai tare sursă de lumină

Dintre sursele de lumină cu ardere continuă, cea mai puternică este lampa cu arc electric în argon sub presiune de 1,2 milioane candele și 313 kW, realizată de Vortek Industries Ltd. din Vancouver, Columbia Britanică, Canada, în martie 1984.

Cel mai puternic curent electric

Cel mai puternic curent electric a fost generat de cercetătorii de la laboratorul Național Oak Ridge, SUA, în aprilie 1996. El a trimis un curent electric de 2 milioane A/cm² printr-un cablu superconductor. Cablurile din instalațiile casnice transportă un curent mai mic de 1000 A/cm².

REALIA

Cea mai mare centrală energetică solară

Din punct de vedere al capacitații nominale, cea mai mare centrală energetică solară din lume este Harper Lake Site (LSP 8 & 9) din deșertul Mojave, California, SUA, condusă de UC Operating Services. Aceste două stații solare de generare a electricității (SEGS) au o capacitate nominală de 160 MW (80 MW fiecare). Stația acoperă o arie de 518 ha.

Cel mai mare generator de curent continuu

Cel mai mare generator de curent continuu, cu o capacitate de 51300 kW, a fost construit de Mitsubishi Electric pentru experimentele de fuziune nucleară. Instalat în mai 1995 la Institutul de Cercetare a Energiei Atomice din Japonia, el are 16,5 m lungime și cântărește 353 tone.

Cea mai rapidă centrifugă

Cea mai mare viteză de rotație atinsă vreodată de o centrifugă este de 7250 km/h și a fost realizată de o bară de fibre de carbon de 15,2 cm care se rotea în vid la Universitatea Birmingham, Mare Britanie, în 1975. Ultracentrifugele au fost inventate de chimistul suedez Theodor Svedberg, în 1923, și sunt folosite pentru a separa amestecurile de substanțe organice. Pentru creșterea vitezei, frecarea este redusă prin susținerea rotorului într-un câmp magnetic și capsularea lui în vid.

Cea mai fină balanță

Microbalanța Sartorius, modelul 4108, fabricată la Gottingen, Germania, poate cântări obiecte de până la 0,5 g cu o acuratețe de 0,01 g, sau 1×10^{-8} g, echivalent cu puțin mai mult decât 1/60 din greutatea cernelii folosite pentru a tipării un punct pe această pagină.

Cea mai fină tăietură

În iunie 1983 s-a raportat că microtomul rotativ cu diamant al microscopului electronic de la Laboratorul Național Lawrence Livermore din California, SUA, a tăiat pe lungime un fir de păr, de 3000 de ori.

Cele mai lungi eclipse

Cea mai lungă eclipsă solară posibilă este de 7 min 31 s. Cea mai lungă eclipsă din vremea noastră a durat 7 min 8 s și a avut loc

la vest de Filipine în 1955, iar una ce va dura 7 min 29 s este așteptată să aibă loc în mijlocul Atlanticului în 2186. Cea mai lungă eclipsă lunară posibilă este de 1 h 47 min – aceasta va fi vizibilă de pe coasta de vest a Americii de Nord în 16 iulie 2000.

Cel mai rapid semnal

În 1996, o echipă de fizicieni de la universitate din Koln, Germania, a anunțat că a reușit ceea ce teoria specială a relativității a lui Einstein considera că este imposibil – a trimis un semnal cu o viteză mai mare ca a luminii. Semnalul reprezenta o porțiune din a 40-a simfonie a lui Mozart, trimis pentru a confirma rezultatele unui experiment prealabil în care microundele erau împărțite în două, o parte fiind trimisă printr-un filtru special și cealaltă prin aer. Amândouă ar fi trebuit să călătorescă cu viteză luminii, însă s-a demonstrat că microundele trimise prin filtru călătoresc de 4,7 ori mai repede decât cele trimise prin aer.

Prima mașină cu efect de levitație asupra unei ființe vii

Doctorul Andre Geim și colegii săi de la Universitatea Nijmegen, Amsterdam, Olanda, au folosit un magnet superconductor pentru a ridica în aer o broască vie, experiment făcut în 1997, și repetat cu pești și cosași.

Prima teleportare

Cercetătorii conduși de Anton Zeilinger, de la universitate din Innsbruck, Austria, au telepoțtat un foton (o particulă de lumină). Proprietățile fizice ale fotona au fost transferate instantaneu unui alt foton, fără vreo legătură sau comunicare cu primul. Experimentul necesită 3 fotoni – originalul și o pereche de fotoni “înlănțuți”, ale căror proprietăți cuantice (sau spini) sunt complementare. Când se măsoară spinul fotona original și cel al unuia dintre ceilalți doi, al treilea capătă același spin ca primul. Interesul populației pentru principiul teleportării a fost suscitat pentru prima oară în anii '60 de serialul SF de televiziune Star Trek.

COSTEL BRANISTE

AUR SI ARGINT PE MERIDIANELE LUMII

LEU TUDOR

*Elev al Colegiului National "Unirea" intre anii 1996-2000
Locul II-Medalie de argint la Olimpiada Internationala
de Informatica de la Setubal-Portugalia-1998*

*Locul II-Medalie de argint la Olimpiada Balcanica
de Informatica Grecia-1999.
Premiant la Olimpiadele Nationale de Informatica
in anii 1996, 1997, 1998 si 1999.*

*Profesori indrumatori-Maria Rosu, Marinela Oprea, Emil Onea.
In prezent este student bursier al Institutului Tehnologic din
Massachusetts(M.I.T.)-S.U.A.*

GHETU FLORIN

*Elev al Colegiului National "Unirea" intre anii 1996-2000
Locul I-Medalie de aur la Concursul International
multidisciplinar-Sectia de Informatica Iokutia-Rusia-2000.*

*Locul I-Medalie de aur la Olimpiada Balcanica
de Informatica Macedonia-2000.*

*Locul I-Medalie de aur la Olimpiada Central Europeana de
Informatica Romania-Cluj-2000.*

*Premiant la Olimpiadele Nationale de Informatica in anii
1997, 1998, 1999, 2000.*

*Profesori indrumatori:Marilena Oprea, Genovica Vulpoi, Emil
Onea.*

*In prezent este student al Universitatii din Bucuresti cu studii spe-
ciale la Universitatea Hawayi
S.U.A si alte Universitati europene*

BENEA ANDREI

Elev al Colegiului National "Unirea" intre anii 1998-2002.

*Locul III-Medalie de bronz la Olimpiada de Informatica
Serbia-Belgrad-2002.*

*Premiant la Olimpiadele Nationale de Informatica
in anii 1999,2000,2001 si 2002.*

Profesor indrumator-Genovica Vulpoi.

In prezent este student al Universitatii din Bucuresti.

AUR SI ARGINT PE MERIDIANELE LUMII

PETREA VIRGIL

*Elev al Colegiului National "Unirea" intre anii 1998-2002
Locul I-Medalie de aur la Concursul International
Interdisciplinar
sectia Matematica. Iacutia-Rusia-2002*

*Locul II-Medalie de argint la Olimpiada Balcanica de
Matematica
Turcia-2002.*

*Locul I-Medalie de aur la Olimpiada Internationala de
Matematica
Glasgow-Scotia-2002.*

*Premiant la Olimpiada Nationala de Matematica
in anii 1998,1999,2000,2001 si 2002.*

Olimpiada Internationala de Matematica

Pentru un numar mic de elevi, cel mult 30, participarea la Olimpiada Nationala de Matematica are un alt scop decat obtinerea unui premiu. Este vorba despre calificarea la Olimpiada Internationala de Matematica, sau cel putin calificarea in lotul largit pentru aceasta compozitie. Cum se ajunge aici?

La ONM, primii aproximativ 15 de la fiecare clasa de liceu (la nivel national) dau un asa numit baraj cu subiecte comune, ramanand dupa acest test circa 25 de elevi. Simplu de spus, acesta este locul largit pentru OIM. Componentii lotului sunt chemati apoi la Bucuresti pentru o perioada de pregatire si teste in lunile aprilie-iunie. Dupa inca un test, in aceasta perioada cumulandu-se punctajul cu cel din primul test, primii sase participa la Olimpiada Balcanica de Matematica. Dupa ce se intorc de acolo, lotul se reuneste si continua perioada de pregatire din care nu lipsesc 2-3 teste. La final, adunand punctajul cu cele de la primele doua teste, se stabilesc primii sase, calificati pentru Olimpiada Internationala de Matematica.

Oare de ce isi doresc acesti elevi sa ajunga la OIM, de ce este atat de importanta aceasta competitie? In mod sigur, pentru ca

este de departe cea mai veche si cea mai dificila competitie mondiala de matematica la nivel de liceu, chiar numai participarea la OIM fiind o recunoastere a valorii pentru acesti elevi.

Istoria OIM, sau a Inter-ului, cum este denumita de cei mai apropiati acestor competitii, incepe in 1959 la Brasov. Pe atunci, OIM avea un caracter regional, tarile participante fiind toate din Europa de Est. Cu timpul, numarul de participanti a crescut, ajungand la peste 80 in 2002. Singurul continent slab prezentat la OIM ramane Africa, de unde participa cel mult cinci tari. Competitia si-a pastrat caracterul anual, in ciuda incercarilor de schimbare a perioadei dintre doua editii consecutive la doi ani si a faptului nesemnificativ ca in 1980 ea nu a fost organizata. Romania este tara care a organizat cel mai mare numar de editii la OIM, cinci din cele 43 care au avut loc pana in prezent. In 1959, 1960, 1969, 1978 si 1999.

Desi cele mai multe tari au sase participanti la competitie, aceasta nu este o regula, echipa Moldovei avand doar cinci componenti, iar Paraguay sau Luxemburg cu cate un elev.

AUR SI ARGINT PE MERIDIANELE LUMII

Totodata cele mai multe echipe sunt insotite de 2 profesori: unu care sta majoritatea timpului cu elevii si unul care se afla in comisia de alegere a problemelor si care nu se intalneste cu elevii decat dupa concurs. Fiecare tara propune pentru Inter un numar de probleme ,acestea reprezentand "longlist-ul",iar din ele sunt alese 25-30 de probleme care formeaza "shortlist-ul". Dintre acestea ,doar sase sunt alese pentru concurs. Problemele propuse pentru OIM trebuie sa nu fi fost date la alte concursuri sau discutate la pregatirea unor loturi pentru OIM.

Desi competitia dureaza in jur de opt zile ,exista doar doua zile de concurs propriu zis,fiecare cu trei probleme.Toti concurrentii se afla in aceeasi sala ,care este inchisa pe durata concursului,adica patru ore si jumatate.Fiecare problema valoreaza sapte puncte si rezolvarea poate fi redactata si in limba materna.Dupa concurs fiecare foaie de concurs este copiata pentru a nu putea fi modificata,iar profesorii insotitori ai fiecarei echipe citesc foile si propun o nota pentru fiecare problema a fiecarui elev.Daca nota propusa de profesorii dintr-o tara este mai mare decat nota comisiei,acestia vor trebui sa explice de ce nu revendica aceasta nota.Rezultatele concursului nu sunt afisate toate odata,se afiseaza punctajele la doua probleme pentru fiecare concurrent,apoi la patru probleme si intr-un final ,la toate problemele,iar perioada dintre prima afisare si

ultima afisare este chiar de doua zile, timp suficient pentru ca participantii sa-si faca mii de calcule in legatura cu sansa de castiga o medalie.Si asta pentru ca sansele de a castiga o medalie sunt foarte mari:jumatate din concurrenti pleaca acasa cu o medalie ,dupa sistemul urmator:prima doisprezecime castiga aurul,urmatoarea sesime ia argintul,iar sfertul care a ramas pana la jumatatea clasamentului ia bronzul.Se mai acorda si mentiuni de onoare pentru cei care nu au medalie,dar au luat punctaj maxim la cel putin o problema.

Exista si un clasament pe natiuni,obtinut prin adunarea punctajelor componentelor fiecarei echipe.Principalele favorite in acest clasament sunt China,Rusia si,mai nou,S.U.A.Romania se claseaza de obicei intre primele zece,iar cateodata nu reuseste sa intre pe podium.Singurul care a reusit sa ia de patru ori aurul este un american,Reid Barton,dar singurul care a luat punctaj de trei ori este romanul Ciprian Manolescu.

Castigarea unei medalii la OIM este evident un punct forte in orice CV,dar este mai mult decat atat :pentru mine cel putin si pentru multi altii a fost un scop in sine.Invatand matematica de placere,medalia de aur de la INTER a fost singura recunoastere oficiala a cunostintelor mele si a valorilor mele la matematica pe care mi-am dorit-o.

IUGA ADRIAN-RELU

Elev al Colegiului National "Unirea" in clasa a XII-a C.

Locul I-Medalie de aur la Concursul International Interdisciplinar sectia de Matematica Iacutia-Rusia-2002.

Locul II-Medalie de argint la Olimpiada Balcanica de Informatica Turcia-2002.

Premiant la Olimpiadele Nationale de Matematica in anii 1999,2000,2001,2002.

Profesorii indrumatori:Dan Popolu,C.Tanasescu.

AUR SI ARGINT PE MERIDIANELE LUMII

Arăta ca un oraș romanesc...

Despre calatoria mea in Rusia,mai bine zis in Siberia,s-ar putea povesti multe lucruri,dar e foarte putin probabil ca pe cititorii "Revistei noastre" sa-i intereseze toate amanuntele.Mai mult chiar,probabil unii nu vor considera deloc interesant ce voi povesti,asa ca ma voi apara marturisindu-le ca am fost rugat sa scriu,nu m-am oferit voluntar!Asa ca...

In acea parte a lumii ,unde am colindat,am vazut lucruri foarte ciudate ,evident,din punctul meu de vedere.Fapte,oameni,obiceiuri,gesturi,mai ales imagini.Spre exemplu Yakutsk,capitala regiunii Yakutia,arata ca un oras romanesc,cam de pe la inceputul secolului al XX-lea,cel putin ,asa cum mi-l imaginez eu...

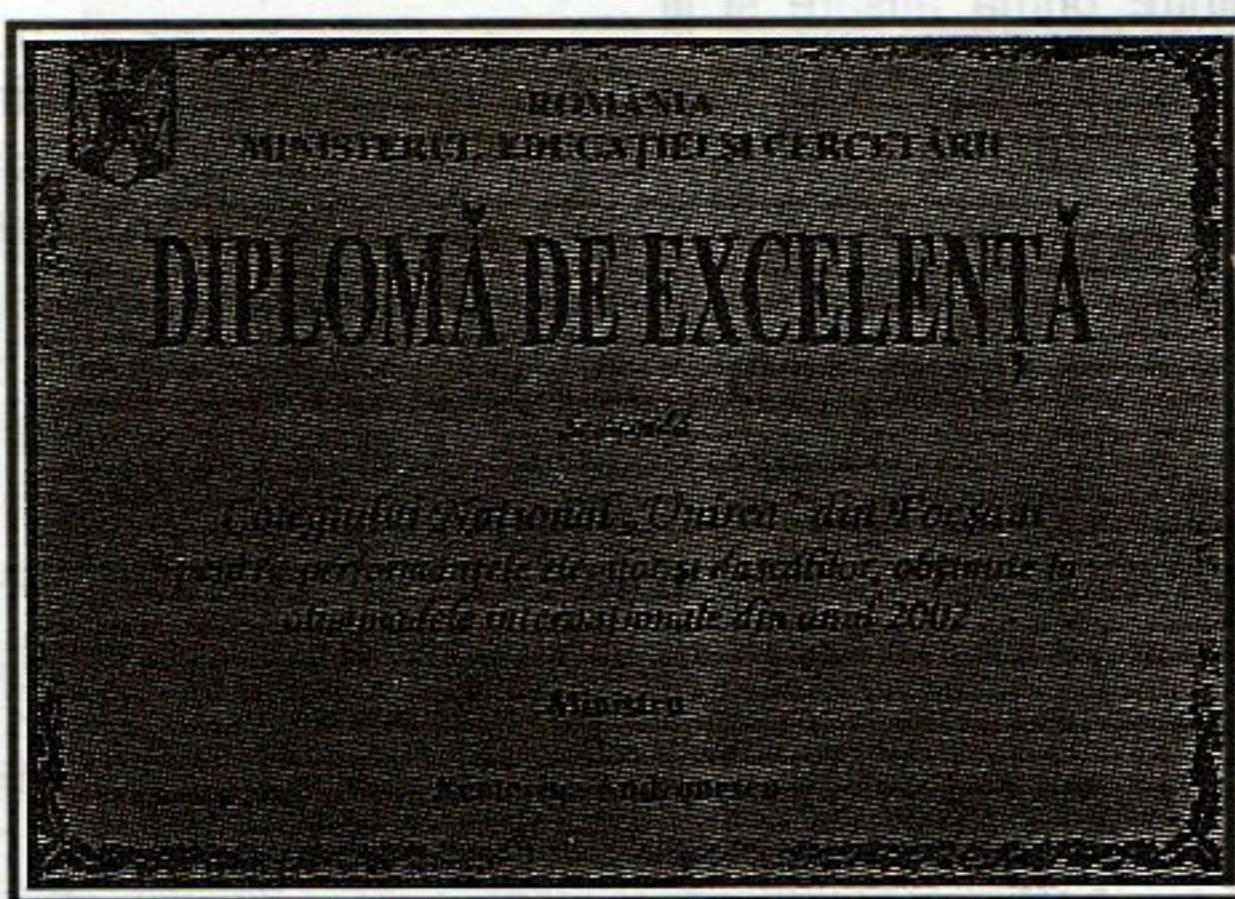
Trebuie mentionat faptul ca regiunea Yakutia este cea mai bogata regiune a Rusiei,are o suprafata de 3,1 km²,cu 1,9 milioane locuitori in comparatie cu intregul continent european ce are 10,4 milioane km² cu circa 800 milioane de locuitori.Cifre cu adevarat impresionante!Singurul element de

modenitate mai familiar noua era faptul ca in tot orasul erau trei unde puteai sa te conectezi la internet.

Din spusele ghidului,care se man-drea cu acest lucru,am aflat ca in oras era o universitate,infintata de un grup de intelectuali din afara Rusiei,prizonieri de razboi.Ceva mai tarziu acestora li s-au alaturat mai multi intelectuali din Rusia ,care nu au acceptat regimul communist.Un lucru de care imi voi aminti totdeauna cu placere este ca rusii,care pastreaza nostalpii bolsevici si nationalisti,nu vorbeau alta limba ,in ciuda faptului ca stapanneau engleza,franceza sau chineza.

Mai retin in memoria mea afec-tiva ca am stat 576 de ore fara sa vad intuneric afara ,ca m-am batut cu zapa-da cand afara erau 36-38 grade cel-sius,asa ca i-am batut la tenis de masa pe toti chinezii pe care i-am intalnit si,ceea ce este foarte greu de uitat ,ca aici am luat prima mea medalie inter-natională de aur.

DIPLOMA DE EXCELENȚĂ

AUR SI ARGINT PE MERIDIANELE LUMII

După douăzeci de ani...

Mă credeți nu mă credeți, chiar nu știu ce să scriu despre Virgil Petrea. Ce-ai mai putea spune nou? Ca a luat aur la Olimpiada Internațională de Matematică ar trebui să stie toată lumea. Exagerez cumva?!

Ca profesor mă tem că trebuie să recunosc un lucru: desigur am visat la asta din primii ani de învățământ, nu credeam că voi apuca să trăiesc astfel de momente. Este cel mai frumos dar de la...(mi-e greu să aleg) un elev?! de la natura?! de la Dumnezeu?!... acum de la imbinarea a douăzeci de ani de când mă aflu în învățământ.

Ar trebui, nu-i vorba, să scriu mai consistent despre Virgil, dar astăzi cred că ar prefera ca multe dintre meritele și calitățile să fie acceptate firesc, fără alamuri și instru-

mente de percutie! Există pur și simplu și orice cuvânt în plus ar fi de prisos! Sau poate nu...

Voi consemnă doar că am fost, am participat, m-am angajat cu toata ființa mea în zeci de concursuri, în ultimii opt ani, mai mult sau mai puțin reușite, dar fiecare cu invitațiile sale. Încununarea finală a acestor eforturi nu poate însemna altceva atunci când talentul (l-as numi har!) se îmbina cu truda, rezultatele sunt pe măsură.

Dacă eu personal am meritat o astfel de rasplata nu o știe decât Virgil și din cale se pare, preferă să-si păstreze gândurile.

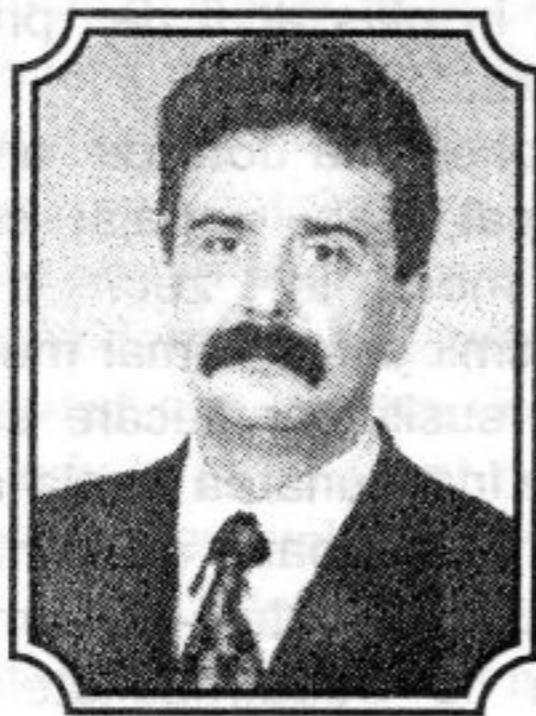
Nu-mi ramane decât să sper că voi mai avea astfel de elevi (după alți douăzeci de ani), iar dacă acest lucru nu se va mai întâmpla, să mulțumesc Cerului pentru rasplata și pentru că mi-a prilejuit aceasta fericita întâmplare cu Virgil Petrea.

Profesor **CORNEL NOANA**

"**NIMIC NU E MAI PLĂCUT
DECÂT GUSTUL VICTORIEI;
DAR CÂTE URCUSURI SI COBORÂSURI
PÂNĂ A AJUNGE AICI?
RASPUNSUL SE AFLĂ -
IN FIECARE DIN TRE NOI".**

AUR SI ARGINT PE MERIDIANELE LUMII

Sansa de a fi învingător

Pe vremea când eram de vîrstă elevilor mei, tata încerca să-mi ofere alternative (cu argumente pro și contra) pentru viitoarea mea cariera. Am fost ferm în a alege ceea ce am vazut că el făcea cu atâtă dăruire: cariera didactică. Cred că am făcut cea mai bună alegere. Nu există prieteni mai apropiati și mai sinceri decât copiii, iar necazurile, cat de mari ar fi, în prezența lor devin mai usoare, iar viața capătă culori mai optimiste. Traiești prin ei, traieste pentru ei și, punându-le mintea și sufletul pe tava, ai speranța că vor purta cu ei, prin lumea largă, o mică parte din tine.

Si pentru că sunt absolut convins de ceea ce spun, Dumnezeu a vrut să mă rasplatească oferindu-mi sansa de a fi profesorul unui elev de excepție – Adrian Iuga. Ceea ce am trait alături de el, prin el, pentru el, la multe concursuri de matematică la care a participat, poate

constitui pentru cei ce se pricep să scrie, subiect pentru o carte. Adrian este un om neobișnuit prin talentul cu care e înzestrat. În tot ceea ce face da dovada unui spirit riguros, a unei mari forte de intuitie, unei concentrări durabile și

profitabile, unei tenacități ce garantează reușita. Este născut pentru a fi învingător! Învingătorii însă, pentru ceea ce realizează, primesc admiratie, respect și recunoștință. Pentru premiile și medaliile sale, Adrian a primit dragostea și admirarea prietenilor, colegilor și profesorilor săi, dar, din pacate, și dovada dureroasă că a avut nesansă de a se năște într-o țară în care

învidia, nepasarea, nonvaloarea triumfa, iar interesul meschin pentru lucrurile mari nu te intuneca strălucirea oricarei performante. Este un om "de aur", care merita o statuie din același

material, pe care – din nou din pacate îl vor construi altii pe alte meridiane ale lumii. Suntem mandri că este elevul nostru, dar vom fi triste atunci când, cu toate meritele sale, se vor mandri cu ele aceia ce vor să știe să aprecieze și să protejeze adevăratele valori.

Profesor DAN POPOIU

Din colegiu adunate și iarăși la lume date

"Ignoranții să învețe, iar celor știutori să le facă plăcere reamintindu-și"
(Alexander Pope)

OLIMPIADE

In anul scolar 2001/2002 au participat la faza nationala 33 de elevi, dintre care 17 au obtinut premii si mentiuni:

Petrea Virgil-clasa a XII-a, premiul I (matematica)

Iuga Relu Adrian -clasa a XI-a, premiul II (matematica)

Secara Andreea -clasa a VII-a, premiul II (matematica)

Istrate Carmen -clasa a IX-a, premiul II (matematica)

Turcitu Carmen -clasa a X-a, premiul III (matematica)

Ionascu Laurentiu -clasa a VIII-a, premiul III (matematica)

Noana Andra -clasa a VIII-a, premiul III (matematica)

Lazar Eduard -clasa a XII-a, premiul special (geografie)

Bunea Andrei -clasa a XII-a, mentiune (informatica)

Istrate Carmen -clasa a IX-a, mentiune (informatica)

Vultureanu Sorin -clasa a IX-a, mentiune (informatica)

Prunache Ionut -clasa a X-a, mentiune (informatica)

Dumitrascu Constantin -clasa a X-a, mentiune (informatica)

Craciun Daniela -clasa a X-a, mentiune (biologie)

Mocanca Alina -clasa a IX-a, mentiune (Limba latina)

Filote Catalina -clasa a IX-a, mentiune (istorie)

Caltun Daniel -clasa a XII-a, mentiune (economie)

CONCURSURI-MATEMATICA

La sfarsitul lunii august 2002, la Cricău, Iasi, s-a desfășurat Tabara Nationala de matematica, unde au fost invitați cei distinși cu premii si mentiuni la faza nationala. Intr-o asemenea compnă selectă, elevii C.N. "Unirea" au obținut un premiu al II-lea prin Carmen Turcitu (clasa IX-a B), două mentiuni speciale prin Andreea Secara (clasa A VIII-a B) si Laurentiu Ionascu (clasa a IX-a C), o mentiune prin Andreea Noana (clasa a IX-a C).

Pe data de 8 noiembrie a.c., la Colegiul Național

"Tudor Vianu" din Bucuresti, în prezența primului-ministrului Adrian Nastase și a ministrului Educației și Cercetării, Ecaterina Andronescu, a avut loc festivitatea de premiere a olimpicilor internaționali.

Au fost distinși cu premii elevii Virgil Petrea, Adrian Iuga și Andrei Benea, precum și profesorul Cornel Noana. Premiile au fost insotite de diplome de excelenta, acordate atât elevilor, cat și Colegiului Național "Unirea" pentru "performante deosebite în concursurile internaționale".

Intre 8-10 noiembrie a.c. a avut loc la Vaslui Concursul Interjudețean de matematica "Radu Miron" unde au participat 12 județe și municipiul Bucuresti. S-au obținut urmatoarele rezultate :

PREMIUL I (cu punctaj maxim) Andreea

Secara (a VIII-a B)

Carmen Istrate (a X-a B)

Carmen Turcitu (a XI-a B)

MENTIUNE I Laurentiu Ionascu (a IX-a)

Echipajul Colegiului Național "Unirea" s-a clasat pe locul al-II-lea (într-o ierarhie neoficială) și datorită rezultatelor obținute de Livia Susu (a VIII-a A), Tudor Tofan (a VII-a A) și Andra Noana (a XI-a C).

Elevii care au participat la Concursul Interjudețean "Memorialul Alexandru Cojocaru", ce a avut loc la Roman, între 22-24 noiembrie 2000, au obținut urmatoarele rezultate :

Carmen Istrate, clasa a X-a, premiul III

Adrian Iuga, clasa a XII-a, premiul III

Tudor Tofan, clasa a VII-a, mentiune

Andreea Secara, clasa a VIII-a, men-

tiune

Laurentiu Ionascu, clasa a IX-a, men-

tiune

Calin Sandu, clasa a IX-a, mentiune

Au informat profesorii

Cornel Noana

si

Marius Mohonea

**Din colegiu adunate și
iarăși la lume date**

"Ignoran=ii înve=e, iar celorștiutori
s le fac pl cere reamintindu-și"
(Alexander Pope)

Info-stiri

Concursul "Join Multimedia" este un proiect european demarat si jurizat la München intre 1.X.2001-1.X.2002 la care a participat Colegiul National "Unirea", alaturi de alte 870 de scoli din 24 de tari.

In prezentarea "multimedia" <<Viitorul asa cum il vedem noi >> elevii Postolache Florin, Nasaudeanu Mihai, Ionascu Laurentiu, Oprea Oana, Bilea Cristina, Dereli Andreea, Marin Radu, Noana Andra, Cristea Laura si Soare Corina, indrumati de profesorele Marilena Oprea si Liliana Colin, si-au imaginat viitorul intr-un context european guvernat de noi tehnologii, mentalitati si modalitati de comunicare.

Pentru concursul de anul scolar 2002-2003 tema aleasa este <<Elevul pentru o ora profesor: ora de dirigentie>>

La acest proiect vor lucra elevii clasei a VI-a a sub indrumarea profesorilor Marilena Oprea si Nicu Buturuga.

In tabara de la Eforie Nord, organizata de MEC si Fundatia "Dan Voiculescu" in perioada 1 iulie-30 august 2002 s-a efectuat un stagiu de pregatire pentru olimpicii matematicieni si informaticieni. Din Colegiul National "Unirea" au fost selectionati sa participe elevii Ionascu Laurentiu, Marin Radu, Mihaiuc Alexandru, Vultureanu Sorin, Onea Lucian.

Cercul de arta dramatica al Colegiului National "Unirea" este un atelier de lucru in care elevul are posibilitati de a-si descoperi propriile mijloace de expresie artistica si intercomunicare scenica. In cadrul atelierului, deschis oricarui iubitor de arta, se fac lectii de dictiune, invatarea citirii unui text literar, exercitii de improvisatie, care in final se vor concretiza in acte artistice.

Finalitatea acestor activitati este, in primul rand, descoperirea unor personalitati scenice, fiecarui elev oferindu-i-se libertatea de miscare si revelarea valentelor actoricesti. Anul acesta, membrii clubului pregatesc, sub atenta indrumare a actorului George Gâdei, doua-trei spectacole dramatice. Asteptam noi membri!

Pe 24 noiembrie sub egida Concursului interjudetean "Caragiale- contemporanul nostru", membrii clubului au prezentat in fata invitatorilor din cinci judete mini-spectacolul "Caldura mare" de I.L. Caragiale. Au interpretat: George Ionita, George Zamfir si Ovidiu Oancea. Cine urmeaza?

Prof. Simina Comanescu

LIMBI MODERNE

Elevii Colegiului nostru au participat la un proiect cu tema "A la recherche des traditions alimentaires locales", care a cuprins patru tari participante. Proiectul se intinde pe o perioada de 4 ani; prima etapa a proiectului a avut loc in luna mai 2002 la Montlouis.

Liceul coordonator al acestui generos proiect a fost "Collège Raoul Rebot" din Montlouis (Franta). Celelalte institutii participante : "Colegio Inabia", Pamplona(Spania), "Collège National Unirea", Focșani(Romania), "Instituto professionale pertini- Via Cavour,Lucca(Italia). O companie selecta care obliga.

Intre 2-15 septembrie 2002 elevii Colegiului National "Unirea" au participat in premiera absoluta la rezolvarea unui stagiu de pregatire: "Cours de langue, littérature et civilisation française" la Campusul universitar international din Toulon, Franta. In urma acestui stagiu, participantii au primit pe masura rezultatelor obtinute, "Attestation d'assiduité".

Informatiile au fost oferite de profesoara **Aura Schmoll**.

**Din colegiu adunate și
iarăși la lume date**

"Ignoranții să învețe, iar celor știitori
să le facă plăcere reamintindu-și"
(Alexander Pope)

REVISTA NOASTRA serie nouă(1990)

Au aparut, pana in prezent 17 numere coordonate de profesorii Toader Aioanei(7 numere), Mircea Dinutz(5 numere), Janet Voineag, Daniela Popescu, Maria Zgabardici, Marilena Oprea, obtinand urmatoarele rezultate de prestigiu:

Premiul "Pamfil Seicaru" acordat de "Evenimentul zilei" pentru cea mai buna revista scolară in anul 1996

Premiul II pe tara pentru numerele 7/1998, 8/1998 si 9/10 din anul 1999

Premiul I pe tara pentru cea mai buna revista scolară la nivel de liceu pe anii 2000 si 2001

Mai mentionam

Nr.=6/1996, dedicat lui Eminescu, a fost elogios prezentat de N. Manolescu in emisiunea "Profesiunea mea, cultura" la PRO-TV din 24 martie 1998, tot asa cum nr.=13-14/2000, consacrate personalitatii lui Lucian Blaga au fost intampinate cu aprecieri pozitive de catre acelasi prestigios critic in cadrul emisiunii din 24 mai 2000.

Dintre cei 86 de elevi debutanti in seria nouă a "Revistei noastre" (1990-2001) doi au obtinut o confirmare valorica la nivel national :atât C. Rogozeanu, cat si Iulia Popovici publica in presa literara de mare si selecta audienta a Romaniei contemporane: "Luceafarul", "Observator cultural", "Romania literara".

ZILELE "REVISTEI NOASTRE" care au avut loc intre 22-24 noiembrie 2002 reiau o frumoasa traditie sustinuta exemplar de regretatul profesor Petrache Dima inainte de 1989. De data aceasta manifestarile au cuprins o sesiune-concurs de referate si comunicari stiin-tifice ale elevilor cu tema "Caragiale-contemporanul nostru". Sufletul si creierul acestei manifestari de anvergura, la care au participat 35 de elevi din cinci judete, a fost doamna profesoara Janet Voineag. Juriul, format din profesorul Adrian Costache, director general in Ministerul Educatiei si Cercetarii (presedinte), profesorul

Enache Mandrescu, inspector general I.S.J. Vrancea, si profesoara Maria Lupu, inspector scolar de specialitate la I.S.J. Vrancea si profesor Ion Vlaicu (Colegiul National "Mihail Kogalniceanu" Focsani) au acordat urmatoarele distinctii (dublate de recompense banesti):

Marele Premiu "Revista noastră"

-Nastase Oana Raluca (Colegiul National "Unirea" Focsani)

Premiul I "Petrache Dima"

acordat de Inspectoratul Scolar al judetului Vrancea

-Constantin Mariuca (Colegiul National "AL. I. Cuza" Focsani)

Premiul II

-Turcanu Raluca (Colegiul National "V. Alecsandri" Galati)

Premiul III

-Miron Razvan Antonio (Colegiul National "Gh. Rosca Codreanu" Barlad)

Au mai fost acordate urmatoarele **premii speciale**:

Doua premii din partea revistei "Oglinda Literara" (Pascu Razvan George-Brasov si Budescu Andrei-CNU Focsani)

Doua premii "Simion Mehedinti" din partea Casei Corpului Didactic Focsani(Gherman Tatiana si Petroescu Andreea CNU Focsani)

Un premiu special pentru originalitate alcatuitii discursului (Goras Maura- CN Barlad)

Un premiu special pentru adevarare la genericul concursului (Tovarnac Andreea- Liceul "Ioan Slavici" Panciu)

Au mai obtinut mentiuni :

Grama Elena Monica

, Mocanu Gabriela,

Mihu Alina (C.N.U.-Focsani),

Ion Alexandra Florina (Galati),

Anti Lavinia (Iasi),

Apostu Cerasela (Grupul Scolar Forestier Focsani).

• • • • • **Din colegiu adunate și
iarăși la lume date** • • • • •

"Ignoranții să învețe, iar celor știutori
să le facă plăcere reamintindu-și"
(Alexander Pope)

COMPETITII SPORTIVE

Rezultate obtinute in cursul anului scolar 2001-2002:

TIR

Petrea Andrei(clasa a VII-a A)-campion national cu echipa C.S. "Unirea", vicecampion national(individual), campion interjudetean.
-Moldoveanu Alin(clasa a XII-a C)-campion balcanic

TENIS DE MASA

Ticu Mihai(clasa a XII-a C)-campion judetean

BASCHEȚ Echipele reprezentative ale CNU au obtinut :

LOCUL I –CLASELE - clasele V-VIII (etapa judeteana)

LOCUL II –CLASELE - clasele IX-XII (etapa judeteana)

FOTBAL

LOCUL I – la "Cupa Primaverii" "(fotbal feminin)

LOCUL III – la competitia de fotbal in sala ce s-a desfasurat intre 8-10

mai 2002

Informatiile au fost furnizate de

prof. **Maria Rusan si prof. Viorel Paizan.**

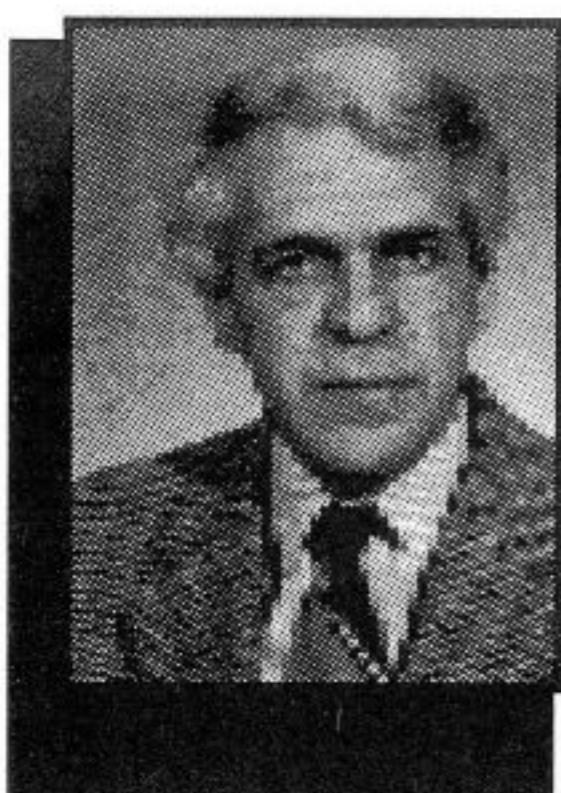

Colectivul de redacție

•
 • Laurențiu Ionașcu
 • Oana Oprea
 • Lidia-Daniela Dogaru
 • Anca-Irina Parvana
 • Cătălina Oancea
 • Cătălina Stăncilă
 • Răzvan Manole
 •

•
 clasa a IX-a C
 clasa a IX-a B
 clasa a IX-a E
 clasa a X-a F
 clasa a XI-a A
 clasa a XI-a A
 clasa a XI-a D
 •

COORDONATOR

Dorim să aducem, pe această cale, mulțumiri claselor de informatică care au cules și corectat (cu răbdare și respect pentru truda colegilor) aceste câteva zeci de pagini. În egală măsură suntem recunoscători tuturor colaboratorilor, elevi și profesori, ce s-au străduit să asigure calitatea și omogenitatea fiecărei rubrici în parte! Aducem mulțumirile noastre doamnelor

profesoare Corina Ciucu, Elena Soare, Ioana Popescu, Liliana Grigoriu, Aura Schmoll, Adina Nedelcu, Laura Roșca, Angela Sârbu, domnișoarelor profesoare Crina Capotă și Maria Zgăbârdici, domnilor profesori G. Zaharia, Corneliu Noană, Dan Popoiu, Marius Mohonea, Gheorghită Cernea pentru contribuția lor esențială. Dar, înainte de toate, adâncă noastră recunoștință doamnelor profesoare Liliana Colin, Genovica Vulpoi, Marilena Oprea și domnului director Ene Simion, care ne-au stat mereu alături.

Prof. MIRCEA DINUTZ

